

Doru I. Pop

INFINIT *după* **INFINIT**

Despre Spațiu, Timp, Materie, Zei, Societate

ESEURI

Baia Mare, 2019

DEDICAȚIE

*Dedic această carte tuturor oamenilor care au trăit,
trăiesc și vor trăi pe pământ, în speranța că - odată
și odată - vor descoperi secretul originii Universului,
al Vieții, al Nemuririi.*

Doru I. Pop

PREFAȚĂ

Încep trans- și re-scrierea acestor eseuri, vai, după aproape două decenii și jumătate. Ar fi putut atunci să vadă lumina tiparului, dar vitregia sorții a vrut altceva. La asta s-a adăugat și nesăbuiința și delăsarea tinereții. Dar vine o vreme când timpul nu mai are răbdare. Pe lângă asta - la volumul de informație stocat atunci și la talentul de care a dispus creierul - au țâșnit aceste scrieri. Cât sunt de incisive, de valoroase, vom vedea.

S-au vrut o descriere - în lumina de până atunci a informațiilor despre Univers - timp, spațiu, materie, Dumnezeu. - Cât mai veridice. Poate, uneori, repetând ce-au spus alții, poate, alteori, cu forța tinereții în vine, forțând căi, concepții, teritorii, adică să ajung unde n-a mai fost nimeni, să dau un răspuns just, veridic, la întrebări care, de secole, frământă omenirea. Plus aspectul social. În măsura în care am reușit, veți vedea în cele de mai jos.

DORU I. POP,
Fernezio, 12 iunie 2017

Despre existența Infinitului

- Materie, timp, spațiu -

Andreea:

Când te văd pe tine și știu că tu ești, cred
în Dumnezeu. Dacă n-ar exista Dumnezeu,
N-ai exista nici TU. Și invers.

- Timpul Infinitului -

1. Timpul T abstract și absolut al (Universului) Infinit (ului), mai presus de toate, de Existență a Infinitului - în care are loc existența acestuia. Este raportat doar la existența Infinitului, de fapt prin acest timp există, raportându-și, (Infinitul) existența la sine însuși¹.

Existența sa, pur și simplu, și nu - trecerea, degradarea, distrugerea, dispariția².

Așadar, cele două coordonate – Spațiul S, absolut, care implică existența de tip spațial a Infinitului, cuprinzând toate di-

---

¹ Este o componentă, alături de spațiul S - abstract, nesfârșit, al Infinitului. Deși componentă, este, totuși, și condiție esențială de Existență a Infinitului. Fără una din infinități, - (cele două laturi, deci T și S,) Infinitul n-ar putea exista sau n-ar fi infinit - adică nesfârșit.

² Deci, fără aceste două coordonate fundamentale, acest Infinit, sau Infinitul în general, n-ar exista. Ce-ar putea fi în locul acestui Infinit? În varianta opusă, Nonexistența Infinitului nu implică nici o dimensiune, de tipul acela aparținând Infinitului și nici măcar existând altele, proprii lui.

mensiunile deodată, infinite - implică Existența Infinitului. Dar ne punem întrebarea: poate exista sau să nu existe nimic?³

A înlocui materia prin vid, ar însemna să înlocuim o formă de existență, (a Universului, a unei părți a acestuia), cu alta. Dar ne întrebăm: poate să existe Neantul?⁴

Putând oare, așadar, să smulgem acestui Infinit, dar, paradoxal, în sensul de Non existență totală, Existența concretizată prin realul său, determinată fiind de cele două coordonate, care se confruntă cu și în Infinit: timpul, T, abstract și spațiul, S, abstract⁵.

Nu descompunem această Existență E a Universului infinit din slăbiciune, neștiință, ori pentru că l-am dori raportat la dimensiunile (de percepție) ale noastre, umane, la puterea noastră de percepție și înțelege, ci datorită faptului că i-ar putea fi comune și proprietățile de mai jos, dar reunite, firească, în acel tot unitar, numit Existența Infinitului unic.⁶

Atât putem să spunem că a fost la început,⁷ restul: materia, (mișcarea, energia, lumina, chiar și informația au apărut după⁸- (deși: mișcare fără materie = Dumnezeu?)

Poate că au existat potențial, haotic, în acest Infinit existând. Acel univers le conținea dintotdeauna. Nu vom putea ști

---

3 Nici măcar opus spațiului infinit și timpului nemărginit -Vidul, Neantul absolut, nici măcar acesta să nu existe.

4 Vezi explicația anterioară, nu despre existența frazei, ci a conținutului acesteia.

5 A spune: există ceva, chiar și nimicul, implică existența a ceva. A spune: nimic să nu existe, nu ne gândim la existența acestei fraze, ci la non existența de conținut, dimensiune, etc., exprimată de conținutul propoziției, care trebuie să cuprindă, așadar, și non existența frazei respective.

6 Apare încă o incertitudine: Dacă e Infinit, dar unic – deci unul singur – nu ar putea să-i corespundă un anumit număr, adică o entitate - (locul pe care îl ocupă un anumit număr e finit, în spațiu.) Atunci, ar putea fi finit, dar tocmai aici, exprimarea: Infinitul unic ne dezvăluie concordanța dintre proprietatea sa și enunțul din afirmație (Infinitul unic. Dacă e unic, înseamnă că e infinit, ocupă toate dimensiunile la nesfârșit, nimeni și nimic nu-l concurează sau nu se găsește în vecinătatea lui. Spațiul infinitului - precum și timpul e ocupat doar de Infinitul unic existând.)

7 În Infinit, de fapt.

8 Sau au evoluat - dar din ce? Sau au existat dintotdeauna, dar nu sunt coordonate esențiale ale Infinitului, numai dacă am considera că există dintotdeauna, dar și atunci ar constitui o proprietate firească, ca urmare a existenței Infinitului existând, nu neapărat determinante ale Existenței acestuia.

cu certitudine niciodată. Din nimic nu a putut apărea nimic. Nici chiar Infinitul.⁹

De fapt, ce e mai plauzibil:

- Existența dintotdeauna

- (Auto) creația sau apariția din nimic, sau

Existența unui Creator, a cărui existență să fie infinită, (în timp și-n spațiu), care să le fi creat din ceva sau din nimic.

Cert este că ceva a existat dintotdeauna, iar problema foarte spinoasă este a lămuririi originii acelui ceva¹⁰ care există.

Timpul F - de existență și (s) curgere, al proceselor în materie și de existență al materiei¹¹.

(De la maghiarul Folyamat- proces, (s) curgere)

Din acest punct de vedere, ar trebui să nu existe posibilitatea reversibilității proceselor și, deci, și a (posibilității) întoarcerii în timp, deoarece, după cum veți vedea la punctul 3, deși existența prezentului fiecărui proces implică P- existența prezentă și, implicit, există o corelație între acel punct și 1 T-al Universului și existența unui prezent continuu, totuși, logic d.p.d. v spațial, al asemănării timpului cu o axă strict dimensională (și aici simțurile confirmă asta).¹²

---

9 Nu pentru că am prezentat Infinitul ca pe o victorie asupra Neantului, ori că nu poate admite alternativa, a fi/a nu fi, ci, mai ales, cantitativ - ceva real, palpabil, nu poate să apară din nimic, care nu exprimă nimic.

10 Noi percepem Infinitul existând, care există liber și după moartea noastră, chiar dacă ar fi numai rezultate ale simțurilor noastre - determinate de anumite organe, precum și apariția lor, la fel ca apariția particulelor elementare cele mai simple, quarcii. - Un sclipăt, ceva dincoace de nimic - fantastica aglomerare de materie, energie, forțe, timp, spațiu, etc., care a generat explozii de tip Big - Bang -o dată sau ca ciclu nesfârșit- eveniment unic sau înșiruire banală de întâmplări de acest gen, în Infinitatea de care vorbeam. Nu discutăm de acest cadru, de condiții, aici, de ce tocmai atunci, acum 13-18 miliarde de ani, ce a fost înainte, etc.

11 Pentru materie abstract, ea regenerându-se mereu. F pentru materie, dacă au avut loc transformări în domeniul existenței și a formelor, dimensiunilor, fie și a celor mai mici, (quark, hadron, etc.)

12 La fel cum se confirma existența a ceva, (a lumii înconjurătoare,) sau, numai teoretic, deocamdată a Infinitului, prin îndepărtarea mereu de punctul de referință dinspre care privim.

Această axă determină însușirea de înșiruire a întâmplărilor, nici un element neputând fi perceput simultan pe axă (cu altul). Faptul că nu le mai putem trăi, (percepe), decât o dată prin (3)- existența prezentului continuu, referitoare la procesele de pe axa timpului, pledează pentru ireversibilitatea lor. Asta din punctul nostru de vedere. Căci am putea da câștig de cauză unui alt aspect¹³. Percepem, așadar, doar existența prezentă a proceselor, adică o singură întâmplare o dată, ne-ar interesa posibilitatea revederii proceselor care aparțin trecutului - să aflăm și de ce natura-i timpul F de (de) curgere a proceselor biologice, sau conservare a lor.

Există un element biologic fantastic. Faptul că ce a trecut putrezește, se schimbă prin degradare, astfel că-n A1 organismul nu mai poate îmbrățișa aceeași stare ca-n A¹⁴ și mai ales că evenimentul B' sau starea completă, (în cazul unui organism, rezultantă, care ia naștere din A): (Cum te-ai putea vedea mic când de fapt trebuie să fii în același timp acolo, privind ca un martor? Atunci există încă o porțiță de scăpare - dacă simultaneitatea nu există decât pentru evenimente independente - și dacă noi percepem doar prezentul, pentru cele care rezultă unul din altul, mai ales - toate evenimentele au fost înregistrate undeva chiar și simbolic, strict informativ, fără posibilitatea de a interveni.

Ce ne spun însă punctele b de aici (B rezultă din A) și 3, al existenței prezentului continuu: - Nu există o simultaneitate

---

13 Dincolo de simțurile umane, existând simultaneitatea întâmplărilor, ar putea fi percepute toate deodată, fără o călătorie neapărat în timp.

Altă variantă ar fi călătoria mentală sau, pur și simplu, cea a întoarcerii în timp, a trăirii încă o dată, succesiv, a acestor elemente. Ultima variantă este a căderii de sus pe fiecare element, care a fost odată prezent continuu. Implică, totuși, o existență a unei axe unice pe care să existe evenimentele, toate la timpul prezent, neconsumate. Ne interesează să aflăm, de ce, la un moment dat, evenimentul P devine trecut, cine sau ce, îl împinge" din spate, (oare asta-i condiția de existență a materiei, succesiunea, căci a Infinitului, neadmițând timp, în sensul cel mai larg cronologic, nu poate fi)- și de ce noi percepem numai un simplu eveniment, călătorind cu ele succesiv, cu punctul care rămâne mereu perceput prezent, pe axa timpului. Sau, mai bine-zis, rămânem mereu în prezent.

14 Pentru cei care neagă simultaneitatea, chiar pe o axă a unui timp neterestru - a Proceselor în timp.

ate absolută, doar chiar a existenței Infinitului, fără succesiune în timp a propriei existențe.

Infinitul umple toate succesiunile și toate dimensiunile. Acest Infinit ar putea fi raportat la propria lui Existență, mai mult, orice se scurge, (orice există implică trecerea, distincție între două puncte,) trecere nu în sensul degradării - ca în cazul proceselor din materie¹⁵ și nici măcar nu ar trebui să constatăm trecerea timpului în sensul F - între două stări dintr-un proces, căci Infinitul e în netimp și nespațiu, (NS și NT), stări proprii doar lui. Există și doar atât.

Faptul că percepem doar prezentul, adică nu pot să existe simultan două fapte - cu legătură sau nu între ele - ci numai distinct, aparținând la două clipe, faze, etape - luați - le cum vreți - de (s) curgere a timpului F, căci, deși un eveniment este prezent, fie el chiar independent, oarecum, de derulările existențiale anterioare, îl simțim ca atare, singur, unic, mai bine-zis, pentru o fracțiune de secundă, lăsând loc altuia, pe care-l percepem pentru moment ca prezent.

Așadar, oricât de scurtă ar fi acea percepție, timpul t - clipea de față, e mereu percepută ca prezent, de fapt trec prin ea timpul, evenimentele, ca și cum ceva ar sta pe loc - doar prezent, iar prin ea, acea clipă, s-ar derula totul venind dinspre viitor - din neexistență, unde ar exista ipotetic, potențial și apoi devenind trecut.

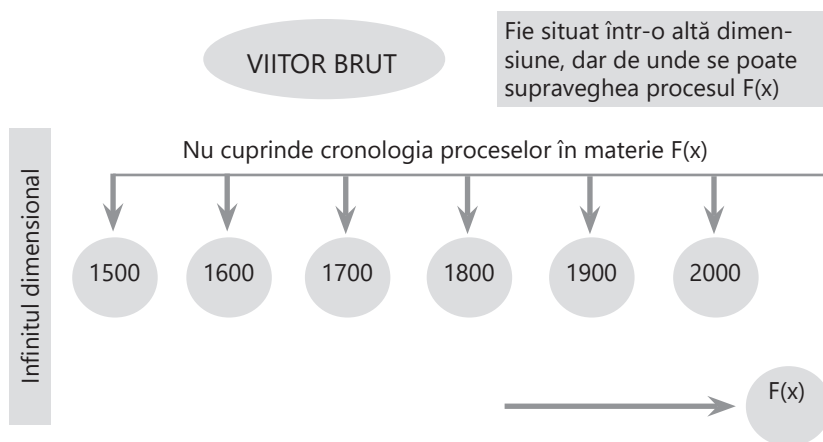
Nu poate exista un alt eveniment din viitor, perceput pe același nivel - simultan cu prezentul¹⁶ dar, această percepție simultană ar duce la o proprietate fantastică a timpului, fie el chiar biologic - F.

---

15 Care și ele, prin regenerare - se repetă la nesfârșit.

16 Deși pentru o așezare, cel puțin dintr-un punct de vedere -(situația orizontală,) pe aceeași axă, pledează premoniția. Astfel evenimentele din viitor, neîntâmplătoare încă, emit radiații, ca și cum ar fi avut deja loc. Există instantaneu cu noi, infirmând astfel teza succesiunii eliminării a evenimentelor - din timpul nostru, neputând fi percepute - poate din aceeași privire marginală, nici existând.

3a. Prezentul culminant – Adică nu numai că fiecare clipă o percepem ca prezent, ci și faptul că fiecare trecut a fost cândva prezent, așadar am putea acorda evenimentelor aceeași poziție pe verticală, chiar dacă le-am așeza și recunoaște distinct – pe orizontală, adică pe axa numerelor. Astfel că dintr-un viitor situat vertical, mai sus decât aceste evenimente și care nu cuprinde întâmplările care n-au avut loc, acestea le stabilim pe axa orizontală a distingerii, distincției, cu fiecare întâmplare pentru sine, precum și cea de lângă ea, prezent - adică la fiecare moment care e prezent se poate cobori o linie dreaptă din viitorul brut situat deasupra¹⁷ (Premoniția - în legătură cu evenimentele distincte, situate pe o linie - axă orizontală, nedepinzând strict unul de altul, poate confirma acest lucru).

Timpu de înflorire biologic. Regenerarea și repetarea la nesfârșit a proceselor biologice - ce înfirmă, oarecum, uzura materiei.¹⁸

¹⁷ Deși acest viitor brut ar trebui să cuprindă și întâmplările de pe $F(x)$ -

¹⁸ Ca și cum aceste procese ar exista direct în timpul T al Infinitului, fără a mai avea de-a face cu F - măsura a tot ce există în materie, prin procese distincte.

Vârsta de 20 de ani, a fiului și părinților, nu necesită o diferență. Există nu numai o legătură pe același nivel, (așa cum am hotărât mai înainte să stabilim prezenturile tuturor evenimentelor, ca și cum ar exista la un moment dat, fără timp, distinct - oarecum simultan - doar geometric, dimensional, distinct)- dar mai mult decât atât și aici, paradoxal, vom afla răspunsul, rămâne doar un singur prezent pe care îl percepem. Acesta este conform punctului 3a. În rest, ce rămâne, nimic, (înregistrat cronologic). Prin asta, materia e veșnic tânără.¹⁹

Totul converge spre existența timpului T, absolut, dar care cuprinde Infinitul și invers. Și nu poate fi măsurat și străbătut.²⁰

Sfârșit
1992 - Iulie 2017

---

19 Deși faptul că B decurge din A, conform punctului 2, infirmă existența lor fizică distinctă, dar simultană, în timp.

20 Deși mai există o posibilitate pentru amatorii de călătorii în timp: Dacă există, simultan în timp, două puncte, distincte, A și B, pot fi străbătute în același interval de timp, t , sau percepute în același interval, dar străbătute și-n intervalul - sau dinspre - t_2 , sau chiar percepute în t_2 - sau aproape timp instantaneu. (Căci, de ce, așadar, n-ar fi posibilă și reciproca: Intervalul între două procese biologice b_1 și b_2 , care nu există în același timp, ar putea fi străbătut de n ori, deși nu putem așeza tb_1 și tb_2 pe aceeași axă decât succesiv, nu simultan sau retroactiv, deoarece percepem doar prezentul P, doar un singur timp; (nu există clipă, adică un t foarte mic, ci doar un interval de timp, deci, derulare în timp, datorită faptului că tot ce există, există în timp, fie chiar și 1-44 s, sau chiar mai mic decât constanta lui Planck.)

Percepem - la acele dimensiuni - clipe fixe - deși timpul nu e o adunătură de clișee - la fel ca imaginile de film, ci succesiune de clipe - care oricât de mici - se scurg.

ANDREEA

Există, uneori, alianțe determinate de iubire foarte puternice, pe care, parcă, nici zeii nu le-ar putea desface. Spun de iubire și nu numai, căci pot fi și religioase, datorate venerării unor zeități, implicite credinței în nemurire; să nu uităm de religiile laice - credința în paradis - aici pe pământ, cu toată recuzita de șefi, dictatori, gesturi ale sistemelor, ca-n cazul celor religioase.

Și-n primul, și-n celelalte două cazuri, se produce o legătură de respect, teamă, dar, în primul rând din sentimentul propriu-zis, care a cauzat relația – iubirea – plus scopul final - paradisul, împreună cu persoana iubită, într-o lume, desigur, strict pozitivă, ca scop final.

Pe scurt, despre cele trei religii, deci. Dar și unele legături, oricât de puternice, pot fi distruse. E adevărat (Montezuma a fost hulit, până la urmă, deoarece își pierduse demnitatea față de proprii concetățeni, supușii, de fapt, pentru că s-a supus de bunăvoie spaniolilor). Iubirea cea mai înfocată poate fi transformată (sau să se transforme) într-o ură atroce. Dar aici trebuie să apară o lovitură zguduitoare, care să facă să se rupă și să se năruie totul. Ar fi interesant de văzut, astfel, ce-a rămas în locul iubirii, jar stins, un loc gol, o matrice conținând o oarecare formă, poate imaginea ideală a persoaneienerate până mai ieri, alte sentimente, sau, pur și simplu, nimic.

Așadar chiar și teama și supunerea oarbă pot fi distruse, la fel și iubirea cea mai înflăcărată. Chiar dacă analizăm cauzele fanatismului supunerii și acesta părea inzdruncinabil -, nu știm dacă va fi atât de trainică iubirea, încât să nu fie distrusă. Ar trebui să descriem oricum, obiectul iubirii, fata adorată, apoi viața imaginată alături de ea – Ea, pivotul central – viața, paradisul ei și al tău, apoi iubirea ta, trecând prin această utopie, să se-ntoarcă întărită de mii de ori, din nou, la ea.²¹ Fata iubită ar fi de zeci (de mii) de ori mai mult venerată. Și mai e ceva: recuperarea vieții pierdute, cu toate bucuriile ei și situarea în viața utopică, viitoare, alături de ea. Astfel iubirea se declanșează simultan foarte puternic, foarte durabil. Doamne, cum îmi imaginam viața alături de ea, dar nu se putea. Știam că zeii mi-o trimiseseră în cale doar, ca de atâtea ori în viață, să mă amăgească. O iubeam și mai mult, pentru părul ei, pentru trupul ei, pentru buzele ei, pentru ea însăși, pentru unicitatea persoanei și adolescenței sale. Am văzut-o la patinoar și m-am gândit la toate după-amiezile în care nu voi patina niciodată alături de ea, sau, dimpotrivă, voi patina, dar în altă viață. Și totuși, aș fi iubit-o pentru totdeauna, chiar dacă, presupunând că aș fi avut-o, s-ar fi produs o ruptură. Ar fi fost o rupere terestră, iubirea pentru ea²². Ea însăși ar fi rămas pentru totdeauna în sufletul meu²³. Dar, de fapt, cum am cunoscut-o:

Urma să aibă loc întâlnirea de 10 ani, viața mea ajunsese la această limită, care va avea importanță mai târziu - aveam ceva concediu, e un reper cronologic, totuși, îmi petreceam după-amiezile la strandul din oraș, mai bine-zis la bazinul de înot în aer liber, când, deodată, am întâlnit-o pe ea. Îl rog pe Dumnezeu ca, într-o viață ulterioară acestei vieți, să mi-o dea mie pe Andreea. Atât. Am văzut-o de 3 ori, înainte de a o cunoaște, vorbind cu ea.

---

21 Și apoi să rămână, pentru veșnicie, în sufletul tău.

22 Doamne, să nu venerez mai mult iubirea pentru ea, decât pe ea însăși!

23 Așa cum, putând poseda zilnic 100 de femei, sufletul ar rămâne tot la una singură, la cea iubită.

În partea dinspre oraș și dinspre bazinul acoperit, era cu spatele, mergea să se așeze pe pătură, apoi tot în partea aceea, pe marginea bazinului, cu picioarele în apă; atunci am observat-o mai bine, ai fi crezut că are 13 ani, era șatenă, tipul clasic de păr castaniu, cu buzele nici crăpate, nici foarte fine, cum aveam s-o văd mai târziu. Trebuia să-i fi sărutat picioarele. A treia oară eram cu Dorin, un prieten din H... când contemplem fetele de pe plajă, iar ea se îndrepta către apă. Am exclamat: și fata asta are corp drăguț!

Într-o nu prea îndepărtată după-amiază - și aici a intervenit supranaturalul, sunt sigur de asta, am mers în spate, să jucăm volei, spre gardul dinspre restaurant. Nu puteam juca bine, țepii mi se băgau în tălpi, pe deasupra eram cu un slip puțin larg și nebărbierit. Era așezată chiar lângă noi, a intrat și ea în discuție, nu a vrut să joace, când am invitat-o era amabilă, părul îi atârna, frumos pieptănat în două, avea un trup superb și era foarte tânără. Am exclamat, în timp ce mă chinuiam să „scot” o minge de-a adversarului, eram cu spatele spre ea, păcat că nu sunt mai tânăr, mă îndrăgostisem brusc de ea²⁴, dar ce cred c-a afectat-o n-a fost nici asta, nici exclamațiile mele în maghiară, de genul: *rosz fogás*²⁵, când nu prindeam mingea, ci faptul că, atunci când colegul meu a mers în apă, mi-am motivat rămânerea pe mal prin următorul fapt: Nu mă și duc acum în apă, să o văd pe puștoaica asta frumoasă, așa ceva nu văd în fiecare zi. (De fapt spuseseam domnișoară.) Stăteam jos, mă uitam la ea, și mai că-mi venea să mă duc la ea să-i propun un legământ. Un an de zile să fac antrenament să devin foarte frumos pentru ea, apoi, să revin (- deși personalitatea n-ar fi constat numai în asta, dar așa gândeam atunci).²⁶ Dar faptul că n-am mai văzut-o la strand, până duminică, mai erau 2 sau 3 zile, n-aveam cum, deci, mi-a

---

24 Acum, după ani, văd foarte utopică acea vârstă, iar diferența, între 28 și 15, cât avea ea, nesemnificativă - tot tineri eram amândoi. Poate lumea de atunci era și rigidă.

25 prindere rea.

26 Deși nu știam atunci - și ce m-a dezavantajat din prima clipă a fost acest considerent, al vârstei, că iubirea veșnică n-are vârstă, desigur cu un minim de potrivire fizică, totuși - și că spiritul și iubirea pe care aş fi urmat să i le port, ar fi veșnice.

fost fatal – când am revăzut-o a fost în ziua de după banchet, duminică, când eu ieșeam de la bazin, iar ea trecea, venind dinspre Casa de cultură a tineretului, mergând înspre bulevardul Traian. Atunci mi-a zâmbit. Fusesem la banchet, așadar mă chinuia o durere de cap groaznică, credeam că șezând în apă îmi va trece și, spre asfințit, am plecat.

Atunci am văzut-o. Până atunci nici nu știam unde locuiește, ieșind după o revistă, odată am crezut că în Y²⁷, sau pe aproape, iar lipsa ei de la bazin, în acea zi, am interpretat-o în modul cel mai duios cu putință²⁸.

Mi-a zâmbit, așadar fusese pentru mine ca o ridicare bruscă pe cer a unui soare din haos, redându-mi speranțele și demnitatea.

M-am hotărât s-o ajung, am și ajuns-o de fapt, s-a oprit la înghețată, la „Lotus”. Am admirat-o, avea picioare rotunde, frumos construite, puțin depărtate, iar sexul doar se bănuia, pantalonii fiind strâmți acolo, ca o păsărică speriată, care se zbate să scape din mâinile unui străin. Avea blugii rupți și o bluză roșie²⁹, era foarte tânără, atrăgătoare și rece. Juca viața în ochii ei, îi erau răi și încrezători, pe undeva... Ce păcat că erau glaciali.

- Păpușico, să-ți cumpăr o înghețată? I-am zis.

Nu! A fost răspunsul.

A plecat înspre unul din holurile blocurilor de acolo. Avea și un pachet de Monte-Carlo argintiu, cartonat în mână. Ce era să fac? M-am decis. O urmăresc.

---

27 Blocuri de bogătași, lângă bazin, în parcul Mara.

28 Văzându-l lipsa, dar, mai ales mai târziu, reflectând asupra acestui fapt, am zis că o fi avut ciclu. Cât e de sensibilă atunci o femeie, cum îți vine mai mult s-o iubești. De altfel, chiar citisem undeva că valul de sânge curat, (menstrual), al persoanei iubite, îl poate întărâta și atrage, sexual, pe mascul, pe bărbat, adică. Doamne, cât de mult îmi venea să o iubesc, constatând cauza lipsei ei de atunci. Poate că e adevărat că există o singură religie universală: iubirea și un Dumnezeu unic, omnipotent și Universal (în Infinit).

29 Cu care nu știu dacă am apucat să o văd, atunci când am jucat volei, dar, după aceea, când a ieșit din bloc și mi-am dat seama precis unde stă, da. Și acest fapt, că acum aceste haine ale ei le cunoșteam bine, mi-au produs un val de căldură sufletească foarte mare. Aproape i le-aș fi fetișizat, iar pe ea, divinizat - purtând o încărcătură spirituală, sărutându-i hainele și pe ea, de mii de ori.

Stă nehotărâtă, inteligentă și rece, la intrare. Îi spun:
- Ești extraordinară, când mai vii la bazin, vreau să te mai admir?

- Am admiratori de vârsta mea, îmi răspunde.
- Nu face nimic, vreau să te văd, ești fantastică.
- Dar nu mă interesează, vine răspunsul.
- Totuși te voi admira în continuare.
- Dar nu mă interesează, depinde și din partea cui vine asta, continuă ea.

- Câți ani ai? O întreb.
- Cinș'pe, spune.
- Tu știi cum arată un culturist la 45 de ani? Îi spun.
- Nu mă interesează. Vine răspunsul. Încerc să îi sărut mâna.

Mă respinge.

Plec. Doamne, ce înfrângere! De câte ori am revăzut, visând, sfârșitul acestei bătălii pierdute, mi-o imaginam altfel.”

Iulie 1992, Baia Mare

17 iunie 2017, transcris, Ferneziu, Doru I. Pop

Despre Lux și Sacru

21 x 1992

Trebuie să scriu de acum continuu acest jurnal, din mai multe motive: în primul rând, pentru înșiruire și o privire coerentă asupra faptelor trecute, apoi, pentru a mă descărca sufletește, iar la urmă pentru calitatea literară a textului, căci, câte fapte și impresii se șterg, rămânând nescrise, ori sunt consemnate lapidar, după ce trece emotivitatea trăirilor lor - întreaga nuanță a redării textului depinzând de spontaneitatea așternerii celor trăite, care, la rândul ei, depinde de pasiune ori suferință - asupra, deci, a calității lucrării. Deci, ce-am făcut azi, de fapt azi și ieri? Studiu pe bulevardul Traian, pe strada ei și în blocul ei;³⁰ mai târziu voi povesti cum a fost cu Andreea -(să dea Domnul să am ce povesti și-n viitor despre ea). Nu am văzut-o și trebuie să mă gândesc acum, până când trecerea timpului nu va estompa sau chiar șterge definitiv unele imagini ale dăților când am văzut-o până acum,

---

30 Într-o filială a Bibliotecii județene. Când rescriu aceste rânduri - iunie 2017 - e un reper prețios să văd care din cele 4 blocuri identice era, în care și stătea, știam că al doilea, cum cobori pe bulevard. Am și scris pe pereți, mesaje, atunci, cu cretă roșie, să văd ce-a mai rămas.

adică dați distincte, cu pauză între ele. N-am văzut-o, așadar, azi, deși îi simțeam prezența spirituală, nu atât ca și complementaritate a eului meu, ci ca un punct care emitea o aură puternică, intensă, care mă atrăgea. Apoi, simțindu-i lipsa, era vorba de acea completare. Doamne! De ce nu m-am născut perfect, sau, cel puțin de 10 ori mai frumos decât Apollo, atunci din prima zi i-aș fi oferit Andreei această frumusețe, n-ar fi fost pentru mine, jur asta, ci pentru ea, așa, ce puteam să-i ofer, de fapt azi am simțit josnicia și imperfecțiunea materiei din care suntem alcătuiți, o imperfecțiune și o vulgaritate crase - dar ce puteam să fac, în acest paradoxal loc de ridicări și prăbușiri, lumini și întuneric, care-i viața? De ce acest contrast?

Oricum, afară e târziu, plouă, acest sezon de toamnă nu alunecă prea mult înspre ireal, spre tragic și durere, poate și datorită faptului că a plouat zdravăn câteva zile, iar eu, în timpul torentelor dezlănțuite, făceam antrenament în munți. - Ploua ca primăvara, sau vara, iar astfel toamna a „imprimat” parcă ceva din aspectul acelor anotimpuri, iar eu, mâine și poimâine trebuie să fac două schimburi duble, prilej cu care voi face și antrenament, undeva în munți.

Ce-ar mai fi de spus despre ziua de azi? Unul dintre prietenii mei buni, poate cel mai bun, din care mi-au mai rămas³¹ - a suferit o mare pierdere erotică, care a fost cu atât mai dureroasă, cu cât era neprevăzută. Ce era previzibil - și aici eu am intuit exact - a fost faptul că a negat imparțialitatea și corectitudinea divinității; căci, în momentul în care spui despre pierdere - ca alternativă la ce trebuia să ți se întâmple - și nu s-a întâmplat - nu e mai bine așa cum e, atunci apare evident faptul că ai fost frustrat și ai fost lovit concret de cineva, dând, ce merita tu, altcuiva. Nu știu dacă va putea relua relațiile cu fata respectivă - m-a durut și pe mine chestia asta - era nedreptățit, chiar dacă până

---

31 Care peste ani se va dovedi, vai, datorită concepțiilor sale, net pro-patronat, dușman al socializării bunurilor și, desigur, și personal.

atunci avusese multe aventuri – pusese în această relație pasiune și sinceritate – întreaga sa viață ulterioară ar fi jertfit-o pe altarul pasiunii și al iubirii, (pentru ea). Păcat că s-au stricat atât de tare relațiile, încât o poate considera de acum pierdută.

Azi am mai scris o scrisoare din cale afară de obscenă unei fete pe care am văzut-o în „Barcada”. E o tipă extraordinară. Sper că voi primi răspuns. O ador.³² Pentru edificare, vezi poezia mea sexuală din opere complete.

Miercuri 4 XI 1992

Nu pot să mă plâng că zilele trec foarte încet, deși le-am trăit foarte intens. Nu știu dacă există vreo legătură între sufletele morților și cei vii, însă similitudinea următoarelor două cazuri îmi dă de gândit: joi noaptea a murit bunica mea. În urmă cu 10 ani, într-o toamnă similară, prin tragicul care-l conținea, a murit bunicul.³³ (Atunci) am fugit departe și chiar în acea seară am dat dovadă de o forță fizică extraordinară, făcând, la o sală din acei ani, îndreptări cu peste 150 kg. Acum, așijderea, când mi-am adus roțile de vagonet în cameră, făcând antrenament noaptea târziu. Oare sufletul defuncților transmite ceva celor rămași în viață, sau e o simplă schimbare de bioritm?

Nu cred, deoarece corpul, înainte de moarte, consumă extraordinar de multe alimente. (Știu sigur, din două cazuri, de aici și de la un copil tânăr,) înseamnă că spiritul are nevoie de o uriașă cantitate de energie pentru a se dezlipi de trup și a fi propulsat în astral, iar mai târziu eul eliberând-o, având-o disponibilă.

---

32 Răspuns neprimit până în 19. IV 93, și nici până în 18 iunie 2017, desigur.

33 E vorba de mama lui taică-meu și, respectiv, de tatăl lui maică-mea.

Am fost duminică la înmormântare.³⁴ Taică-meu nu a fost. Era trist, foarte trist. Totul era umed în jur. Oameni simpli și supărați, peste tot.

Am simțit și o mare ușurare sufletească după ce mă podidiseră lacrimile, pe la mijlocul cuvântării de afară, din curte și mai ales la rămas-bun. Aceeași senzație cu cea de la Mănăstirea din Șişești, când parcă am simțit o punte luminoasă de la mine spre Infinit, plus celelalte trei senzații din Ș..., pe care le voi descrie la momentul oportun.

La mormântul din cimitirul care se învecina direct cu gardul din spatele livezii unde bunică-mea a stat o groază de ani, aici măritându-se din satul Satul Nou de Sus, căci numai după ce a rămas văduvă în anii '70, a mers la o soră din B..., care n-a avut copii, văduvă de asemeni, care a murit în '86. Aici a copilărit și taică-meu, în casa de lângă cimitir. S-a rupt o bucată din el, chiar la coborârea sicriului, lumea a țipat îngrozită, vroia să nu se răstoarne sicriul (iar moarta să iasă afară), se mai temea, astfel, lumea de o ultimă prezență materială a mortului, dar datorită faptului că l-ar fi văzut într-o altă ipostază, într-o rână, nu trebuia să se-nîtâmplesse, teama de neconvenționalul și necunoscutul coborârii clasice a sicriului în groapă i-a înspăimântat, așadar. Știu că va învinge creștinismul. Am văzut splendoarea unei mănăstiri ca cea din Șişești, deși s-ar putea spune că nu-i decât o clădire făcută de oameni, dar trecea ceva dumnezeiesc prin existența ei, făcând un tur de orizont³⁵ să-l caut și să-l întâlnesc pe taică-meu în Bontăieni, m-am întors pe acolo, precum și frapant pare faptul că-n oraș se construiesc 3-4 biserici noi. Această religie nu s-a prăbușit. Și apoi mai știu asta din următorul considerent, preotul a spus cu niște cuvinte atât de sigure și de reale, încât am avut, nu atât certitudin-

---

34 Ciudat, a murit în octombrie - ca taică-meu peste un an, înmormântată, însă, în noiembrie, la fel ca, mai târziu, cu ani, tatăl meu vitreg. Ceilalți au murit astfel: maică-mea în noiembrie, taică-său, (bunicul), la fel, bunica, (maică-sa), în april, bunicul - tata lui taică-meu, iarna. Bunicii vitregi astfel: bunicul în april, bunica în septembrie.

35 Dar, pe care, din păcate, nu aveam să-l mai văd niciodată, până în ziua în care a fost înmormântat, un an mai târziu, în același cimitir, din satul.. U... (n.m.)

ea împlinirii profeției, ci, mai ales, cea a nonexistenței Timpului, până atunci de la și înspre data nașterii mortului, a spus, așadar: pecetluiesc acest mormânt până la a doua venire a lui Isus Hristos. Iată toți timpii evoluției materiei suprapuși. Există un singur timp, T unic al Universului, al Infinitului Unic și viu existând, care ar putea fi numit Dumnezeu. Va fi o reconstituire fantastică, acea Judecată de apoi, o prezență extraordinară în Univers a Timpului Unic, care-i Existența Infinită a lui Dumnezeu.

Rescris 18 V 2017 Doru I. Pop

Ce este sacrul?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie, mai întâi, să răspundem la alta: Ce este luxul?

În primul rând, ca o completare, pentru a înțelege mai bine sacrul și originea sa, apoi, pentru că, oricum, ar fi trebuit alcătuit un capitol pentru descrierea luxului, într-atât i-a fost proliferat cultul, încât o analiză și o dezbateră pe toate fețele îi este absolut necesară.

Totuși, să enunțăm și să enumerăm totodată, cât mai succint cu putință, toate motivele credinței în zei și supranatural; desigur, când le vom analiza, detaliat, vom analiza și aspectele existenței luxului, căci, inevitabil, aici îi este locul, iar toată încărcătura de idealizare și ireal, cu care a fost investit, este transferată prin voința omului și felul său de a fi, supranaturalului.³⁶

Teama de moarte, de infinit și de supranatural. Recunoașterea neputinței ființei vii în fața acestora. Teama și respectul față de acestea, apoi.

Scârba și oroarea față de obscen, mizerie și sordid.

---

36 Poate că luxul și supranaturalul sunt aspecte unice ale luminii, ca variantă unică de Existență a Infinitului unic existând, în fața nonexistenței. Dar, deocamdată, nu putem ști dacă ar mai putea fi aduse variante de existență, ori chiar de Neexistență a Universului ciclic material și chiar a Infinitului, catastrofală - acea neexistență - pentru el.

Doza de egoism al interesului imediat și de perspectivă cu care-i dotată ființa umană.

Continuitatea și perpetuitatea existenței, reflectată în prezența și răsfrângerea eului în clipa de față, care constituie mereu prezentul – (nu pot exista, perceptibil vorbind, doi timpi paraleli.)

Să le analizăm, aşadar, pe rând:

1. Ființa umană - imensul complex numit om - (nu numai eul, care definește ceva mai abstract) – care, lipsit de unele calități umane -(biologice, psihice,) i-ar fi, oarecum, îngustat ca personalitate, privat de lărgirea caracterului omului viu, de distanța dintre extreme,³⁷ privat, mai ales, de stările negative, (de căderi), definind, deci, ceva mai abstract.

Nu insistăm aici asupra apariției credinței, dar, mai ales, a temerii față de ceva³⁸, dar, în momentul când omul a realizat că există sau poate să existe ceva mai presus decât el, mai puternic³⁹, veșnic și care să-l poată conduce, odată cristalizată această idee și realizată Imaginea supranaturalului, a început să fie venerat și să i se atribuie, pe baza considerentului deja menționat, de „veșnic”, însușiri pe care omul nu le avea, deoarece concretizat, așa alcătuit cum era, prezent acolo sus, era superior omului, care era ceva imperfect, cu toate stările de sublim care-l caracterizau uneori, și, mai ales, pentru că-i era oroare de abject, ceea ce vom vedea la punctul următor, a crea câmpul ireal al însușirilor supranaturale, pentru ca să-și poată proiecta o altă imagine a eului, idilică, debarasată de obscen și vulgar, așa cum ar fi trebuit să fie omul,

---

37 Deși, dacă această evoluție a materiei ar fi avut alte forme, ca urmare a supunerii în fața altor legi, considerentele noastre ar fi fost altfel.

Până atunci considerăm omul- în acest eseu, ca o constituire izbutită a materiei, atras de lumină și ordine, care-i implică existența, fugind de Haos și Întuneric improprii lui.

38 Ar fi o origine mai pământească a religiei.

39 Ibidem 3. Pe aceeași idee.

dacă ar fi fost perfect, dacă nu ar fi fost, trupește constituit și (s) cufundat în mocirla fizică a materiei moarte, căci omul, realizând, astfel, că există perfecțiune, iar eul său e doar un fulger care străbate materia moartă și care ar putea fi conectat la divinitate, avea:

Oroare față de materia fizică în descompunere. Poate nu vom înțelege niciodată rosturile și mecanismele acestui straniu și fantastic dualism totodată, ideal - vulgar, spirit - materie, (stare înălțătoare)- materie fizică în putrefacție, bucurie continuă - măhnire, etc.

Dar, totuși, aceste dualisme - paradox există. Este necesar asta, altfel cum ar fi posibilă existența spiritului în ultima sferă a creației, material densă?

Recunoscând existența eului spiritual, învelit cu un strat al materiei fizice, (care este însă, extrem de bine organizată,) încât nu vedem unde ar fi posibil să se despartă aceste planuri, mai ales că această materie este în stare să transmită senzațiile de durere și plăcere la centrul nervoși, care le transformă într-o bucurie ori neajuns spiritual.

Cred că producerea senzațiilor fizice de plăcere sau durere este proprie doar lumii fizice.⁴⁰ Cele două planuri fiind contopite, chiar și durerea născută în cel fizic, transmisă cu mijloacele acesteia, este transformată într-o certitudine, entitate spirituală – existențială, mixtă, deci.

Este percepută ca durere, neajuns spiritual, prin creierul nostru, ca perturbare, neplăcere, dar a lezat țesuturi carnale, fizice și există, astfel, peste ambele planuri? Iată totul unitar aici pe pământ. Cum va fi după moarte? Ce-i va reveni eului?

*

---

40 Adică, oricât de spiritualizat le-am simți, au loc, totuși, aici, în, prin și datorate lumii fizice, materiei carnale, dense.

Pe de altă parte, însă, acest conglomerat uman enorm, de însușiri, proprietăți și caracteristici de natură fizică, care se transformă, deși recepționate sau manifestate, inițial (ca durerea, setea, foamea), fizic, material în senzații, plăceri, sau dureri sau stări ale acestora, deci, prelungite spiritual. S-ar zice că Spiritul predomină. Setea o transformăm în lipsă spirituală, astâmpărarea acesteia, în stare de mulțumire, beatitudine sufletească. Mai există senzații și stări care nu mai trebuie să treacă prin sfera fizicului pentru a deveni senzații pur și simplu de natură spirituală ori creatoare de stări spirituale eului existând.

Acestea sunt, de exemplu, o muzică frumoasă, un tablou reușit, (deși senzorii care recepționează aceste plăceri spirituale sunt de natură fizică).

A mai rămas ceva: negativul, obscurul, efectele lor raportabile eului existențial, împreună cu acestea. Din punctul nostru de vedere și numai atunci când avem două puncte de referință și o poziție distinctă a noastră față de ele, le vom distinge, care face bine și care face rău.⁴¹

Astfel paradoxal, omul e o îmbinare de spiritual și material armonioasă și aproape indestructibilă, în plan terestru, recepționând senzații existențiale până la urmă prin capacitatea de adaptare, atât față de factorii ostili cât și față de cei armonioși.

Deși fizicul e atât de necesar, rămâne întrebarea: cum recepționează, totuși, spiritualul urâtul, mirosurile dezgustătoare de ex., mai ales dacă acestea s-ar prelungi la nesfârșit (ca elemente

---

41 Și aici, cel puțin, până nu ne vom debarasa de această materie, vom rămâne veșnic inocenți. Știm precis că nu ne place ce pute, ce doare, ce sună prea tare, dar nu știm de ce acel ceva sordid e negativ pentru noi și nu știm, deși am putea bănuî, ce s-ar întâmpla dacă am sta, timp îndelungat, într-o cameră împuțită, dacă am mirosi doar hoituri în descompunere, etc. Ar fi o distrugere prin neplăceri și expuneri repetate ale urâtului, trecând prin punctul de contact fizic, până la senzații de natură spirituală, așa ca durerea, urletele, etc. Așadar, cred că pozitivul, încântarea, bucuria, e condiția de existență a unui sistem viu, iar negativul – adică putorile, otrava, durerea – e moartea acestuia. De aici și dezgustătorul, prin extensie, întunericul, negativul poate distruge totul. E o programare logică, a priori, deci, adânc instinctuală a condițiilor de existență a sistemelor aranjate, a Universului chiar. Se transmite mai departe în creierul uman, prin existența potențială a logicii de așezare a lucrurilor și prin aplicarea ei.

antinomice, de extremă cât și ca element distructiv care, roade, ca acizii, de ex.) Pentru a fi mai lămuritor contrastul ar trebui la contemplarea chipului unei femei frumoase să fie așezată alături și o oală transparentă⁴² și deschisă cu fecale, sau la admirarea unei blăni de vulpe argintie și hoitul în descompunere al aceluiași animal. Ambele nu sunt decât stări ale materiei care reprezintă ambele aspecte, cu deosebire că prima înalță și este cărămida din care-i înălțat edificiul real și armonios al Existenței, iar a doua, chiar dacă nu o chiar distruge pe prima, antinomică⁴³ acesteia – cum am mai spus, îi este inferioară, e degradantă și dezagreabilă.

Aceste însușiri de cod sunt împământenite din timp imemoriali în viața ființei umane și nu numai. Le deosebim dar nu le știm originea. Omul nu se-mpacă cu acest dualism.

Necesitatea ca latura pură a existenței, sublimul spiritual, care în alte sfere ar trăi fără materia obscură și obscenă – să se mânjească cu aceasta, îl face pe om să tânjească și mai sus, să învingă cu orice preț latura dezagreabilă ca și cum nu ar recunoaște această staționare temporară în sânul materiei. Paradoxul apare nu în a accepta sau nu realitatea imprimării receptorilor și producătorilor de senzori ai viului, dar mite până la urmă de natură spirituală, cum am văzut în fizic, aceasta se acceptă, ci faptul că cele mai sublime trăiri ale eului sunt, nu atât ale materiei brute, în esență, ci celei mai obscene și mai vulgare părți a acesteia, constituită în hulitele și repugnatele, de toți, organe sexuale. Căci nu cred că plăcerea sexuală poate fi întrecută sau măcar egalată de altceva⁴⁴. Senzori de plăcere similari sunt situați în cele două extremități,

Gura, pe unde materia intră în organism, sânii, pe unde chiar dacă nu intră și nici nu iese o anumită materie, sunt, totuși, o mostră de triumf a materiei și chiar în partea opusă pe unde iese, e spurcată și nu e bună de nimic. Sunt cei mai minunați

---

42 Pentru a se lămuri de unde provine frumusețea chipului.

43 Adică situată la polul opus.

44 Deși nu imposibil, pe lungul drum al evoluției și deci, de perfecționare de senzori.

senzori aici. Cum să nu fie acesta un paradox, când organele cele mai detestabile crează plăceri minunate?⁴⁵

Însă omul social - și aici arăt clar cu ce fință am de-a face – creator al diferitelor forme de totalitarism – se delimitează de asta. Cum am mai specificat, tot ce este imperfect, banal, dureros, neplăcut și care contribuie la moartea sistemului era atribuit materiei fizice (fără ca să se știe, de fapt, conform teoriei budiste că materia fizică e ultimul plan al creației, necesar, suportul real de existență al spiritului în însuși mediul fizic)⁴⁶, considerat, totuși, inferior, deoarece se schimba, decădea calitativ (deși, prin regenerare, din fecale ieșeau flori frumoase până la urmă); pentru faptul că decădea și nu putea evita asta, de a ajunge până la stadiul de fecală, și mai mult, deoarece această decădere îl costa pe om chiar moartea fizică și totodată cea existențială, pe care doar prin și referitor la acest trup și al stării generate de existența imediată a acestuia le putea percepe, atunci această materie a fost pricopsită cu tot ce-i negativ, referitor la starea ei, în continuă schimbare, mergând spre distrugere, asemeni corpului fizic, supus putrefacției, fără nimic spiritual.

Ba mai mult, lipsa de estetic deranjează. O femeie frumoasă, cu niște trăsături atletice încântă ochiul, pe când o femeie stând în „echer”, deși pregătită pentru actul sexual, îl dezgustă.⁴⁷

S-a încercat și o acceptare a urâtului, a unor lucruri existente pe un plan negativ, dincolo de o ierarhizare a valorilor, s-au admis, cum am spus, largi limite de considerație a frumosului - se exclamă de multe ori: ce sex urât sau frumos are cutare, căci, punându-se în discuție un minim de calități pentru lucrul, obi-

---

45 În loc de 2 perechi de organe, pentru reziduri și una pentru plăceri, natura a creat doar una.

46 Nu putem descifra coborârea spiritului la nivel fizic, de ce era necesară. Poate, pentru o îmbogățire a senzațiilor și a complexităților existențiale ale acestuia, necesare și în planul strict spiritual. (E numai o presupunere, totuși.)

47 La cei doi poli s-au concentrat toate atributele descrise mai înainte și care pot fi acordate cuiva. Frumosul de o parte și urâtul de cealaltă, generată fiind - această așezare - de specificul stărilor și al pozițiilor. Chiar dacă de aici până la sex nu mai e mult, acesta e acceptat, cumva, până la urmă.

ectul respectiv pe fondul negativ, întunecat de existență, unde se acceptă o ierarhizare, la fel ca-n planul superior - (o negresă fină la corp, deși e neagră, atrage ochiul ca o femeie albă deși nu e atât de luminoasă). Ori un sex cu trăsături regulate, unuia foarte răvășit. Totul e să se accepte o lipsă de estetic firească care la alte sisteme nu ar fi de acceptat și să nu se meargă până la moartea sistemului: a privi orice tip de fecale e dezgustător, deoarece nu atât aspectul dezgustă, ci știrea provenienței lor, în urma unor anumite procese, precum și mirosul lor groaznic, ucigător, desigur. Și atunci, concretizat, se naște întrebarea: dacă neplăcutul și murdarul fizic, deși nu ne plac, le acceptăm, deoarece:

1. E necesar, în primul rând ca pe bază materială să existăm ca personalități⁴⁸ și sisteme vii și, mai ales, datorită faptului că:

2. Putem să-i atenuăm efectele nefaste până la a simți doar o palidă neplăcere spirituală, totuși nu-l acceptăm că există și mai ales încercăm să dăm o cu totul altă turnură chiar și sentimentelor generate de el: (nu ne expunem sexul, ca și cum n-ar exista, nu vorbim despre plăcerea sexuală, etc.)

Deci, comite o crimă femeia care se îmbracă în cele mai extravagante ținute, ca și cum nu și-ar recunoaște decât starea de sublim⁴⁹, negând nu atât materia cu neajunsurile ei, ca și cum nu ar avea nimic comun cu acest sistem mort, dezgustător ei, mai ales, faptul că, chiar sistemele obscene ale acestei materii orga-

---

48 Conform teoriei că:

- 1) Există legi cărora se supune totul în Univers,
- 2) Există aceleași legi peste tot în Univers.
- 3) Există o ierarhizare și subordonare, față de cineva, chiar și a spiritelor rădăcind libere prin Univers.

49 Poate dacă am descoperi că plăcerea și starea de beatitudine spirituală absolută, adică a spiritului eliberat de materie, desfășurându-și proprietățile în lumea lui, e mult superioară plăcerii maxime aici pe pământ, adică celei sexuale și nu numai, vom înțelege de ce tinde omul spre perfecțiune, spre plăcerea spirituală absolută, spre divinitate, până la urmă. Dacă Universul e infinit, atunci și calitatea acestor plăceri se poate apropia de Infinit. Dacă nu, totul rămâne limitat la nivelul plăcerii carnale și spirituale – pisc suprem, atins aici pe pământ, care frizează, totuși, Infinitul.

nizate: (defecarea, actul sexual) produc cele mai grozave plăceri.

Și apoi, datorită faptului că ea se folosește din plin de aceasta pentru ca – intrând în forma de totalitarism numită viața străzii - să se dezbrace de tot ce a fost mai înainte, ca și cum ar fi străin - (actul sexual) esenței umane. Comite, deci, un act de zece ori criminal.

Și, totuși, omul nu poate fi redus doar la o stare existențială. Există și vor exista dualisme, atâta timp cât va exista omul, chiar dacă încercăm să diminuăm sau să nu recunoaștem negativul. Nerecunoașterea unor aspecte ale existenței umane – o crimă, în fond, a dus la tot felul de tragedii de-a lungul istoriei. Trebuie să recunoaștem omul în complexitatea sa. Ce tratament trebuie să avem față de cei care nu recunosc idei și forme fundamentale de existență terestre, umane printr-o ținută extravagantă, ascunzând sexul, ori printr-o formă de totalitarism politic, libera exprimare, ori se căsătoresc cu persoane urâte, handicapate, lovind mortal esteticul.⁵⁰

---

50 E un paradox criminal cinismul acelor femei, din două motive:

1) Nu știm cum se împacă cu ideea – o femeie frumoasă de a vedea toată *viața* același chip diform, slut, bărbos, când ar trebui să *posede* altceva, calitativ, poate *se împacă* cu ideea că e o *umbră palidă* a esteticului, ori poate că-și asta-i mai sigur – *nu recunoaște*, pur și simplu, *esteticul*, punându-l *mai prejos de urât*, și atunci are loc o *înjosire* de mari proporții a umanului, a principiului ascensiunii – vezi punctul 4 – existența luxului, spre progres a civilizației, a existenței motorului, a forței motrice fundamentale a Universului, Existența mișcării, care nu poate fi înlocuită cu nimic, nici chiar vidul, care ar putea fi el însuși o *formă specifică* de existență a ceva – în afară de faptul că am recunoaște nimicul, adică *vidul absolut*, care n-ar implica nici o dimensiune. E ca și cum fecalelor li s-ar atribui *proprietăți estetice superioare* celor mai izbutite tablouri, negând frumosul în dauna urâtului, *justificând zdrobirea sublimului*.

Despre calitățile morale – de care se face atâta caz în unele sisteme, spunându-se: Caracterul contează, ce să mai zicem: în unele cazuri – foarte multe, și acesta lipsește cu desăvârșire. Vezi societatea instaurată în România după 1989, când poți să fii ucis la colț de stradă, ușor, când, *în general*, n-ai nici un drept.

Să avem o atitudine la fel de criminală!⁵¹

Trăirea umană ancorată în realitatea de zi cu zi, sub aspect material al existenței, fără motivul invocat la punctul (4), tot ar implica această credință în zei, în viața de apoi, în Infinit. Spun, pur și simplu - e mai bine să cred că voi trăi la infinit, căci astfel – toată viața asta, care-i atât de fantastică, și aici fiecare om realizează asta - fiind, de fapt, o constantă la baza vieții, egoismul se naște după aceea cu plăcerile fizice, senzațiile, le voi avea după aceea întotdeauna, decât să nu cred - astfel, că după moarte s-ar curma toate.

Această credință permanentizată și nestrămutată în viața de apoi apare și datorită fricii, de acel foarte tare, numit divinitate, care dacă nu este și cred, nu pierd nimic, dar dacă este și nu cred, ca pedeapsă, aș pierde totul.

Și există, poate, cea mai convingătoare cauză dintre toate și decât cea de la punctul (1), cea a continuității și a perpetuării existenței noastre. Căci nu ne-am putea obișnui niciodată – și asta raportată la realitatea de zi cu zi – cu senzațiile și felul de a fi și, mai ales de ceea ce spune subconștientul urcat, tragic de sublim, până la lumina zilei. Nu ne putem obișnui că nu vom exista vreodată. Nimic nu ne îndreptățește și nu ne poate face să credem asta – e atât de real – prezent și veșnic totul, iar noi trebuie și putem să existăm prin eul nostru (spiritual), la infinit. Toate datele existenței umane converg spre asta.

---

51 Va exista o împărțire pe clase, cât va exista acest pământ, umanul neputând fi aplanat și nici aplatizat. Nu poate fi egalitate și nici același grad estetic și noblețe, între munca spălătorului de WC și director. Se poate restabili balanța, recuperându-se doza de idealism pierdută la spălarea WC-ului; la fel, între o femeie frumos îmbrăcată și un amărât de muncitor necalificat. Atunci și acolo, există diferență. Că, peste câțva timp, muncitorul, schimbând mediul, vor fi relativ egali, e altă chestie. Și atunci, dacă există ceva, care poate depăși aceste neajunsuri, este repede transferat divinității, acel ceva, însemnând ceva superior, mai frumos, mai bun, sursa binelui, a unor plăceri continue, dacă se poate – mult superioară părții muritoare din om, deoarece am văzut că acel Dumnezeu e mult superior omului și, mai ales, nu-i constituit din aceea esență materială care și pe el l-ar costa viața. Tocmai bine i se poate atribui acest înveliș fantastic de ideal, de plăcere nemaîntâlnită, prin veșnicia sublimului și esteticului suprem.

Completare. De fapt, există o tendință foarte acută de a subestima, a submina și a ascunde existența materiei, gest repetat în multe împrejurări, fiind mai ușor explicabil și de recunoscut, dar nu și scuizabil. O femeie îmbracă jăgerii strălucitori pentru a demonstra că piciorul ei nu-i acoperit de peri, reprezentând aceștia vulgarul (cum am mai arătat, mai mult, neagă chiar și existența sexului). Cu o astfel de îmbrăcăminte intră-n sfere mai înalte, dar prezintă o variantă rece, utopică, a existenței.

De fapt, între o femeie pe stradă și una făcând dragoste, născând, sau eliminându-și fecalele, menstruația e o diferență cât de la cer la pământ.⁵² Omul nu găsește justificată existența unor extreme, mai ales prezența exhaustivă a unora. Se alterează și alienează, astfel, conduita umană adevărată - să le accepte așa cum sunt, acordându-le rolul în complexitatea comportamentului uman. (Să nu se recunoască numai statuile de pe stradă căci astfel nu am ajunge să vedem sex pe viu). Unele extreme, ca de ex. peisajul de la morgă, nu e neapărat necesar, trebuie să știm că, totuși, există. Altele, ca foamea, setea, deși ne provoacă senzații fizice extraordinare, când le potolim, deci, după cele negative, încercăm să le aplanăm din capul locului, iar starea de beatitudine și sațietate să o avem tot timpul.

Poate că un spirit al răului se va delecta numai din asta, privind numai sexuri obscene, fără să le excite, privind numai cadavre, numai fecale. De fapt, tot în subconștient dar implementat acolo ca un act al civilizației, de a vedea aceste extreme, de a avea senzații plăcute de pe urma contemplării lor, de a-l întregi, de fapt, tabloul existenței umane cu grozăvii: (monștri crescuți din burtă, degete mișcându-se ca râme, etc).

La faptul că aceste extreme - dualisme sunt proprii aceluiași sistem (melodia cât și fecalele)- la care se adaugă și senti-

---

52 Unele extreme e logic să existe. Stăm o viață întreagă lângă un om și nu i-am văzut fecalele, organele interne, etc. Viața, mai ales esteticul, e dincolo de astea. Există - conform dicțonului - o lume văzută și una nevăzută, dar noi o aplicăm pe cea văzută, dar nu dusă la extrem, adică unele lucruri ascunse încă o dată.

mente de ură și răzbunare, aș dori s-o văd pe cea mai respectabilă doamnă scâldându-se în fecale, sau soțul ei să-și facă necesitățile pe capul ei, toate astea întregesc necesarul arsenalului de imagini ale comportamentului uman.⁵³

Dacă acceptăm eterogenul existenței mediului din jurul nostru, cu diversitatea de forme ale aceluiași mare dualism, lumină-întuneric, atunci când ni se oferă numai unul, automat trebuie să ne întoarcem spre celălalt, pentru a completa imaginile din creier, dornice de diversitate.

Completare: Nu există sex urât. Când îl privim, ne atrage căci știm ce plăceri ne așteaptă, plus că există ceva implementat pe același nume și număr de cod între noi și sexul opus⁵⁴, altfel nu l-am privi cu interes instinctual de la început, carnea tremurând; apropiatele promisiuni ce le oferă, care ne fac să estompăm culoarea și unele mici inestetici. Ne atrage sexul unei femei, așadar, considerând că așa trebuie să fie, e un dualism acceptabil.

Șolduri perfecte, sex obscen (față de albeața acestora), dar acceptabil, totuși. La o femeie cu corp urât, sexul nu atrage, semn că nu toate-s la fel, la celelalte cu corp frumos se interpretează armonios, mai mult, nu se pune problema aspectului lui. Exigențele de apreciere a ochiului (obișnuit cu frumusețea corpului) își trimit mesajul de acceptare propriilor noastre instincte sexuale, care răspund afirmativ. Oricum, splendoarea reală a corpului acoperă totul și obscenitatea frapantă a corpului, în mare măsură, de aceea

---

53 Aici intervine, pe lângă estetic, firesc, decență și factorul putere, ca *generator* al celorlalte trei, și, mai ales, ca prevestitor al acestora. Astfel, șeful unei unități totalitar - umane ar fi fost absolvit de orice sentiment și stare a umanului, indecent, urmând să apară în fața maselor convențional, zămbitor sau sever. *Atât*. Această convenționalitate era dublată de logica umană generală: omul nu urlă pe stradă, gândește, nu mănâncă fecale, etc.. Dacă esteticul și chiar bunăstarea sunt generate doar de puterea absolută, atunci răzbunarea trebuie să fie mai cruntă.

54 Atracția părților opuse, la speciemenele dezvoltate, pentru a se înfăptui acel „nobil” țel: *perpetuarea și conservarea materiei*. Și nu numai atât. Frumosul, gingașul *atrag firesc și puternic*.

il acceptăm. Dar se merge mai departe. Se neagă însuși dualismul existent: lux orbitor (al hainelor) – obscenitatea sexului spurcat – care confirmă principiul unic și fantastic de josnic al materiei: totul nu-i decât carne fizică în descompunere, atât formele exterioare ale corpului, mai decente, ca fața, de ex. și sexul obscen, dar din același material, al aceluiași trup, de fapt, cum poate o femeie a sec. XXI, numai lacuri și vopsele, să pună mâna pe un sex spurcat sau să facă dragoste într-o consignație de lux, unde este prezent (at)utopicul, varianta de lux a existenței, cu obiecte sclipitoare, ca și cum ea însăși ar fi o statuie rece, imaterială, fără senzații. Și totuși, pentru a recurge la senzații, la plăcerea supremă, recurge la actul sexual obscen, coborât în și prin materia vulgară. Nu-i așa că-i bizar. Urăsc specia umană! Urăsc civilizația, ambele generatoare de totalitarism.⁵⁵

Întrebări

1. Este materia din care-i constituit omul, sfântă?

Am văzut un bărbat sărutându-și, în stație, femeia și apoi copilul, din carnea amândurora, dar rezultat în urma unui act sexual.

2. Comite bărbatul păros, urât și vulgar, în momentul în care se urcă pe o femeie, un sacrilegiu? (Femeia e altfel – e acel sau face parte din acel cu totul altfel, denumit de Rudolf Otto, numinos”, e sacră, sfântă, deci ireală sau, cel puțin, mai aproape de acestea decât bărbatul păros, androgen, hirsut.

3. De ce e astfel organizată relația bărbat - femeie, ca de la inferior la superior? Nu puteau să fie pe aceeași treaptă? Unde-i dreptatea divină, în acest scop?

31. XI. 1992

1993 – 11 iulie 2017

Doru I. Pop, Ferneziu, Baia Mare

---

55 Extrem, extins nebănuir de mult, peste domenii, lucruri, timp și spațiu, unde nu-i este locul.

Despre Utopie și Infinit

Aveam tot timpul în spatele retinei imagini din viața pe care ar fi trebuit s-o trăiesc, de fapt. Când mergeam în oraș mă închipuiam într-o mașină de lux, străbătând străzile, sătul, fără griji. Peste această imagine utopică se suprapunea, din nefericire, realitatea crudă, dureroasă și, din păcate, foarte adevărată. Viața-mi sărăcăcioasă mi se derula într-un cadru nefiresc de simplu, monoton. Nu mă consideram om între oameni. Până și cele mai elementare saluturi - care se refereau la un trai decent, la normele reale și îmbelșugate de viață, - sunau fals, erau nepotrivite, când cineva le rostea pentru mine.

Sărbători fericite, noapte bună, căci, urându-i cuiva asta, trebuia – pentru ca sensul expresiei să nu fie golit de conținut, să aibă de toate, vedeam în spatele cuvintelor, dar, inaccesibil pentru mine, o masă îmbelșugată, vinuri de soi, cu cârnaț, friptură, cu delicatese la après- loisirs⁵⁶- uri tihnite, în camere luxoase, vizionări video, plimbări în mașini somptuoase, compania unor femei frumoase. Cealaltă expresie, noapte bună, însemna, de asemenea, suprema fericire, expresie a unui trai bun, prin coborârea pe tărâmul plăcerilor și al desfătărilor nelimitate după, mai ales,

---

56 *deserturi (fr.)

deliciile gastronomice și relaxarea fizică de rigoare; nopți de vis, așadar, îmbrățișând femei frumoase, prin nebunia trăirilor respective, plus starea de liniște, de automulțumire, care trebuie să domine o viață îndestulată. Pentru mine, aceste două lozinci nu aveau sens, ca două cuvinte din panoplia cuvintelor goale de conținut - specifice, de fapt, limbajul de lemn al oricărui regim care are ceva de ascuns – adevărul, în speță. Căci de câte ori – cu sfială și silă, după ce strângeam mâna, răspunzând la salut câte unui cunoscut, mă retrăgeam în singurătatea mea, blestemându-mi soarta, dând de dușcă câte un pahar de vin, să-mi mai treacă veninul acumulat din neizbânzi și gândindu-mă cu năduf la viața altora și la simulacrul de sărbători pe care eram nevoit să-l trăiesc.

*

Acum vom încerca să supunem criticii cuvântul, „Utopie”. Îl putem analiza profund, complet, din toate punctele de vedere, arătându-i însemnătatea ori, dimpotrivă, micimea și inferioritatea, în raport cu ceva superior – mai bun, deci, ori mai concret, dacă așa ceva există.

Azi avem în fața ochilor noștri – cu certitudine, nu cu mult mai mult decât strămoșii noștri – ca profunzime a cunoașterii, dar oricum, ca dualism și mecanism de bază în existența acestui proces al materiei terestre – existența, așadar, a celor doi poli opuși: viață - moarte, sau, mai bine-zis, a tuturor variantelor ori poate paralelisme ale acestei dualități – mișcare - repaus, spirit - materie, lumină - întuneric, bine - rău, etc.

Sunt antagonisme absolute necesare, ca mijlocitori prin care se derulează uriașul ciclu al mișcării materiei în Univers, al perindării formelor pe care le-a îmbrăcat acesta. Spiritul ar părea, mai degrabă, o prelungire a tuturor simțurilor “entitatizate” în materie, într-un alt Univers⁵⁷, nu neapărat un antagonism al formelor de viață din materie.

---

57 Conform budismului în general și nu numai.

Cât despre părțile nefavorabile ale dualismelor: întineric, putrezire, durere, ar putea fi foarte bine dacă le-am cunoaște doar subiectiv, să nu participe efectiv în viața organismelor vii⁵⁸. Ar fi extraordinar de utopic să existe doar lumină, bine, plăceri, infinit⁵⁹ și, implicit, viață veșnică⁶⁰.

Astfel că dualitatea viață - moarte, în sensul cel mai profund al expresiei, ne interesează și ne înspăimântă acum, dar, materializește vorbind, după moarte n-am avea cum afla și ce pierde, în varianta nonexistenței spiritului. Dacă lucrurile s-ar petrece invers, crezând tot timpul în veșnicia spiritului, atunci după moartea terestră am râde, văzând că noi, ca entitate spirituală și afectiv - mentală⁶¹ rămânem în Univers și în timp, pentru veșnicie; am fi bucuroși, așadar, văzând că celulele corpului nostru fizic se dispersează și putrezesc⁶².

Poate că neliniștea e doar o umbră a materiei aruncată asupra noastră, (un) reflex al timpului de când nu era organizată în celule și sisteme, care, chiar dacă nu ar putea să dăinuie veșnic, material sau spiritual, prin reproducere – ar avea asigurată continuitatea aparent, a acelorași forme în timp⁶³.

---

58 Vezi eseul meu, „despre lux și sacru”. Am explicat acolo necesitatea *abandonării* de către om a durerii și a urâtului, a negativului în general. Rămâne de văzut dacă și procesele din natură vor asta, (dacă o femeie foarte frumoasă ar putea trăi fără fecale în ea).

59 Vezi același eseu, dacă cumva ar putea exista o stare de existență a Infinitului.

60 Unii ar replica: fără negativ, n-am putea simți nici pozitivul. Adică somnul fără activitatea care-l precede, care ne face să devenim obosiți și să fie necesar, etc. Să-l gustăm; foamea, setea, baia, etc., după evenimentele opuse lor – dar necesare. Menționez că da, există un *negativ necesar*, conform principalului dualist, *pozitivul generat* de el și care-l urmează, e plăcut, negativul e cauza, deci, dar nu toate pot fi *necesare, aceste negative*, chiar dacă după ele urmează relaxarea, plăcerea; astfel o *spaimă cruntă*, generată de un criminal care dă peste noi, de o mașină în viteză excesivă – cu toată pacea de după. Și nici cele necesare, ca sportul, depinde *când au loc și cât*, adică *frecvența și cantitatea*. Astfel, pe loc sunt strict negative.

61 Vezi universurile astrale budiste și nu numai.

62 Putrezesc - se transformă, mai bine-zis. Oricum putrezesc, acceptând această pesimistă variantă, prin eliminare, dar moartea înspăimântă, căci e vorba de *distrugerea* entității totale, de data asta, numită om și conștiință sau a gândirii – neștiindu-se ce urmează după. Altfel, cui i-ar părea rău *după* celulele eliminate prin defecare?

63 Scriam cândva: Universul existând se teme de o formă care – logic – nici măcar n-a existat înainte de el, *când nu exista nimic*, și nu putem accepta, nici măcar ideal, subiectiv, existența a ceva, fie chiar și a sensului propoziției subliniate mai sus. A ieși învingător Universul.

Eliminăm această, stagiatură de probă”, aici pe pământ, deși, să recunoaștem, e fantastică și admitem veșnicia spiritului, conform teoriei reîncarnării⁶⁴, cea mai comodă pentru om. Dar ne punem întrebarea: În ce măsură spiritul își va păstra nu conștiința, ci existența tuturor plăcerilor senzoriale emantate” de mediul fizic, fie chiar transformate în plăceri spirituale, până la urmă și simțite ca atare. Eliminându-se baza materială, ar putea să nu le aibă deloc (atât pe cele negative cât și pozitive). Rămâne de văzut dacă ar putea fi înlocuite cu o plăcere spirituală, aș clasifica-o de compensație și de natură superioară tuturor celorlalte plăceri fizice pierdute. Dar asta e dubios, din două motive: (1) poate nu există veșnicia spiritului și (2) nu știu dacă există, poate să existe o plăcere deasupra plăcerii sexuale maxime, a scărpinatului între degete, la o eczemă, etc.⁶⁵, de exemplu:

Cine cui a-mprumutat senzațiile?

De ce trebuia „testată” materia, că poate rezista cu succes existenței spiritului în sânul ei? Atunci de ce era obligatorie această coborâre a spiritului în sânul materiei?

Toate organismele vii de pe planeta Pământ, nu fac aici referire la alte forme organice de existență de pe alte planete - sunt asemănătoare. Nu pot veni de foarte departe sau, dacă au venit, au venit împreună: (câinele, elefantul, omul, etc). Ar putea fi justă teoria evoluționismului?

Licean fiind, mă impresiona ideea de infinit; mai mult, deși vedeam cât de complex și de minunat e omul, nu voiam să accept că ar exista numai formele de viață de aici, chiar dacă eram conștient că ar fi trebuit să accept că acelea erau inferioare, sau, din contră, foarte dezvoltate, sau n-aș fi fost atât de sigur de existența lor, când afirmam asta, în Univers – sau numai elemen-

---

64 Nu neapărat budistă. Budismul e o religie incompletă, în acest sens. Vezi, în acest scop, Elena Iliescu - *Despre Nemurire* – 1992.

65 Teoretic, există un număr $n+1$, superior lui n , oricând. Asta dimensional – deși e greu să-nțelegem, cele două variante existențiale, finit-infinit, extreme, de fapt. Dar senzorial, nu cred că poate exista ceva superior plăcerilor menționate mai sus. Asta ar însemna că Universul s-ar putea să fie finit, pur și simplu.

tele chimice din tabelul lui Mendeleev⁶⁶, în tot Universul. Dacă ar fi așa, înseamnă că, iarăși, nici Universul nu vine de foarte departe⁶⁷.

Știam că, într-o majoritate covârșitoare, materia se găsește sub formă de plasmă, în stele, deci.

Reacții chimice de-o violență enormă, la temperaturi, viteze și presiuni colosale – un „joc” al particulelor elementare, tocmai prin acest joc, elemente chimice transformate de la simplu la complex, unul în celălalt, până la a forma corpuri cerești, conform - supuse, deci - legilor Universului, celor patru forțe cunoscute - gravitația, forța slabă, forța tare, forța electromagnetică și poate și altora. Oare putea să aibă loc o transformare, implicit o ardere la nesfârșit a acesteia? Nu! Reacțiile odată terminate⁶⁸, materia se va transforma în altceva sau poate în nimic⁶⁹. Conform infinitului – combinațiile pot avea loc la nesfârșit, sau, mai incredibil, chiar dincolo de puterea și predicțiile referitoare la

---

66 O chimie bazată pe un alt element fundamental al vieții și nu numai, cu tot ce-ar decurge, ca evoluție, procese, complexitate, din aceste diferențe.

67 Cum am arătat mai sus, ideea de infinit admite totul. Inclusiv existența unui număr nesfârșit de elemente chimice în acest Univers infinit. (Culoarea, distanța dintre electroni, viteza de mișcare, de reacție a unora, de deplasare a unor sisteme, etc. Pot diferi la nesfârșit.)

68 Nu atât a transforma materia, cu elementele chimice existente în altceva, ci, mai mult decât atât – a transforma, a face să dispară materia în vid. Ar fi posibil? Poate că da. Cineva susține că, în timpul Marii explozii inițiale, din vid, da, pur și simplu dintr-un vid total – lipsit de energie, apăreau brusc – la temperaturi extreme, particule extrem de mici. Dacă nu se ciocneau cu altele – de sarcină *opusă*, rămăneau în existență. Posibil ca și viceversa să fie valabilă, deși apariția - dispariția în și din nimic, sunt ipoteze *greu de crezut*, față de veșnicia, statornicia a ceva.

69 Deși materia s-ar putea regenera la nesfârșit, ca sisteme vii, biologice, complexe și, dacă dincolo de materia incandescentă, în mișcare, (prin fotoni, electroni, gluoni, leptoni, etc.) s-ar putea ajunge vreodată – de la Hidrogen până dincolo de Uraniu, în aceste reacții, la o materie *amorfa*, *moartă*, fără nici o structură chimică sau fizică. Atomii, electronii, hadronii, etc., să fie „sparți”, distruși, morți. Un fel de *materie primordială* cum ar fi fost cândva – din care ar fi putut proveni totul – după spusele unor fizicieni, (Mihai Drăgănescu). O refacere, deși accidentală, în sens invers a drumului parcurs de materie până la organisme ultracomplexe. O *materie inertă*, căreia să nu-i fie comună nici o ultimă „cărămidă fundamentală” și nici o energie. Să stea constituită în grămezi, cantitativ, sub semnul întâmplării. O *materie moartă*, astfel. Să nu-i fie caracteristică nici mișcarea, doar acționată din exterior.

o gaură neagră – totul să dispară într-un vid total, unde nu va mai rămâne nimic din tot ce-a fost – sau poate, în varianta mai optimistă, un psedovid încărcat cu energie.

Particule foarte mici, pur energetice, care ar putea reprezenta o punte, spre ceva spiritual, care să nu mai aibă caracteristicile materiei. Rămâne de văzut. Din aceste particule - așezate straniu față de ce știm noi, sau poate din altele, dintr-o altă formă de energie, necunoscută, s-ar putea reda o entitate capabilă de senzații fizice, redată brut, dar printr-o formă subtilă - reprezentând, pur și simplu, complexitatea spiritului uman, evoluția superioară a acestuia. Să creeze și să recepționeze senzațiile, la fel ca un corp fizic, dar pe alte coordonate, deci.

Axul acestei entități existente, cu cele două extremități, proprietăți de producere - recepție, este, există infinit - dimensional - prin spațiu și timp; (desigur, infinitul numeric ar exista, axa numerelor, prin ceea ce am demonstrat anterior, e cea mai bună dovadă).

Există două posibilități de existență în timp 1. Ori exact în acel timp sau în altul, dar nemişcându-se, acel organism, uzurii și îmbătrânirii celulei⁷⁰, deși acest lucru pare absurd din punct de vedere al proprietăților evolutive ale unui singur organism și nu ale materiei, 2 într-un mediu energetic al unui timp oarecare cu aspectul exterior al vechiului trup din timpul evolutiv anterior, aspect nu neapărat necesar, fiind vorba de existența spirituală a eului după moarte. La cea de-a doua variantă m-aș fi referit și la un existând supranatural de energie curată, pe fondul unui fel de panteism obligatoriu, dar asta din punct de vedere al deliciilor conștiinței nu mai are nici un farmec (lipsa senzațiilor, a excitațiilor, a tot ce era partea bună a existenței terestre).

Foarte optimist și egoist fiind, am crezut în cea mai fantastică ipoteză cu puțință de imaginat.

---

70 O existență spirituală bine definită în spațiul și Timpul F (de existență) al Universului infinit.

Spiritul după moarte, indiferent cât de constant și de bine construit va fi, preia cu sine toate informațiile din viața terestră, astfel, într-un fel, personalitatea de aici, complexă se perpetuează acolo. Să mai vedem cum va fi și cu senzațiile fizice – amplexare, profunzimea, numărul lor.

Dar să revenim la Infinit.

Este ceva mai presus – ca o prelungire a mișcării materiei, care, deși ordonată, așa cum este, de pildă, mișcarea de rotație, este, totuși, dependentă și, să zicem, legată, complementar de un motor, cum ar fi două roți de transmisie, dintre care una în spatele cortinei, invizibilă, ar mișca partea vizibilă, ca atare, deci materia.⁷¹

Și atunci, se pune întrebarea: cine-i sursa de energie a uneia dintre roți?

Sau poate, pur și simplu, forța supremă nu se mai confundă cu mișcarea, cum sunt înclinați să creadă aproape toți filozofii idealști, ci este un ochi mereu treaz... ceva ca o inteligență fantastică, o sursă veșnic vie, nenăscută din materie (?) ceva care nu ocupă un loc în timp și spațiu – care este dincolo, dincoace, în spatele și-n fața materiei, în toate punctele Universului, pretutindeni, deci, deși are o logică cristalizată într-un anumit loc, spațial, poate fi peste tot: Dumnezeu⁷².

Deși de la primii atomi – să nu spunem de la primele particule compuse, în fazele timpurii de dezvoltare a Universului, care nu posedau decât caracteristicile de dezvoltare proprii - de exemplu electronii învârtindu-se în jurul nucleului și până la creierul

---

71 Varianta cunoscută e următoarea: *nu există mișcare fără materie și nici invers*. Particule extrem de mici o determină, împreună cu forțele din Univers, impulsuri, repausuri, forțe, etc., toate-i sunt atribute. Oare n-ar putea fi și invers – mișcare fără materie, o forță pur energetică, posedând capacitatea de a lovi, o mișcare posedând forța de șoc, mai bine-zis fără nimic material, în ea "doar greutate de șoc", datorită forței de lovire.

72 Dar admitând *totalitatea și infinitatea* supranaturalului nu ne punem întrebarea, mărginită de altfel: *Ce este dincolo de această forță? De unde provine ea?*

uman, este o cale lungă, totul denotă un progres extraordinar⁷³, bazat pe o disciplină severă în evoluția materiei și deși punctul de plecare era firesc, atomii - “cărămizile” de bază ale organizării materiei aveau “genetic”, acea proprietate de evoluție firească, până la creierul uman – în substanțe chimice, mai întâi, desigur, apoi acestea - sau alte sisteme organizate aproape perfect cu toate, așadar, aceste ordini de bază pentru dezvoltarea ulterioară, severă și ordonată – atomul cu însușirile „sale” - totuși, deci, se poate pune întrebarea, firească de altfel: de ce nu a acționat materia prin dezvoltarea sa, în altă direcție, dacă n-ar fi fost atât de ordonată, dacă n-ar fi existat acea nevoie de progres a materiei terestre?⁷⁴

1992 - 17 iulie 2017
Doru I. Pop, Baia Mare

---

73 Ne putem întreba, la prima vedere, unde-i sursa de energie a materiei, văzând mișcarea materiei, precum aici, unde-i creatorul unui sistem complicat, ca de exemplu un ceas, fie chiar electronic.

74 Deși există aceleași elemente chimice, cel puțin în galaxia noastră, condițiile specifice de pe Terra pentru propășirea vieții, ne facem să admitem această expresie: „materia terestră”, în comparație cu materia de pe alte planete, cu atmosferă arsă de ultraviolete, etc., unde *mișcarea materiei* nu a dăinuit „pozitiv”, nu s-a-ndreptat spre viață. Făcând distincția între materia terestră și cea din Univers, în sens mai larg, pledăm pentru *pluralitatea* formelor de înfățișare a materiei și pentru *combaterea* universalității elementelor din tabelul lui Mendeleev, recunoaștem infinitatea elementelor chimice, căci la bază nu sunt decât niște aranjamente de particule infime, aceste particule chiar în *număr* finit fiind, s-ar putea *aranja* la *nesfârșit*, apoi, chiar diferind dimensional.

Un *cod de compatibilitate biologică* al elementelor chimice de a se „auto-angrena” în structuri biologice și *unul de inteligență* al acestor structuri, de progres, perfecționare, prin “citirea” mediului, a necesităților izvorâte de acolo, se desprind din biologicul care există în Univers.

Despre Infinit

17 ianuarie 1992. E frig cumplit, de fapt un ger care-mi „reactivează” timpul petrecut în „detenție”, în Moldova, departe de intimitatea vieții civile și detenția propriu-zisă, de după aceea. Stau sub pasaj la „semilună”, în stația auto. A venit un tren de tancuri, din vreo aplicație, desigur. Erau dezolante și murdare. O astfel de viață duc și eu; o fată la o tarabă de cărți și ziare, în centru, în fața la „Spicul”. E cam scump „Papillon”, spune. I-aș fi răspuns: e o carte pentru bărbați și nu pentru femei, iar apoi: păcat că nu am 17-18 ani, ci cu 10 mai mult, că ți-aș face nu 2 sau 3 cadou, ci 100⁷⁵. Poate m-ar fi remarcat, merita, era înaltă, frumoasă, cu părul șaten închis, curgându-i în valuri pe umeri.

În Centrul Vechi, o fată cu pantaloni negri de blugi, pe corp, foarte strâmți, de statură medie, bine făcută, păr ondulat, șaten deschis, dacă ar fi fost a mea aș fi iubit-o la nebunie. Doamne, când îmi va fi dat să le am pe toate, fie și-n vis măcar?

Spre seară, meditații în legătură cu divinitatea, dar nu până la ultima limită a transcendentului, căci n-aș fi putut

---

75 Era o lume închistată, acel început de epocă, de capitalism barbar, din păcate. Azi, *nu mă simt bătrân*, fată de o fată de aceeași vârstă, există *ceva universal* care ne leagă, atracție numită iubire, poate, atunci 10 ani era o prăpastie. Din păcate, azi prevalează lipsa de morală, în realizarea scopurilor.

pătrunde în simpla și totuși fantastica existență a Universului. Mai multe concluzii reies, totuși, din cele știute de mine.

Fără o influență excesivă, cum ar fi, totuși, înjosirea prin detenție, pagube neașteptate etc, atât omul primitiv cât și savantul stau într-o poziție neutră, arbitrară și de acolo încearcă fiecare - după puterile sale, să-mi explice și argumenteze ideea de divinitate. Căci fără îndoială, aceasta este esența firii umane, iar restul de concepții sunt cele determinate de interese materiale (nu mă amestec, nu-i nimic probabil, n-am ce pierde, la o adică, după moarte), sau dacă e, cu atât mai bine, spun ce-i situați la extrema opusă, căci avem o balanță cu elemente pro și contra, cum e orice balanță, dar cred că cele pro ar putea, desigur, să predominie aici. Însăși mișcarea care angrenează materia pare a fi ceva spiritual, iar prin faptul că transmite, mai mult, chiar, reprezintă continuu impulsul de dezvoltare⁷⁶ ulterioară a materiei⁷⁷.

Ar putea fi o argumentație că e imposibil să primeze asupra materiei prin asta⁷⁸.

Mișcare care ar putea angrena materia, fiind chiar separată de asta, premergând ei, fiind de natură nematerială, doar forță, energie.

Materia ar putea fi, astfel, dependentă de ea sau corelația materie - mișcare, veșnice în timp și spațiu, nu e adevărată, ci, mai

---

76 Mai precis, de derulare a proceselor, deci, de strictă succesiune a acestora. Evoluția e ceva genetic. Ne interesează mișcarea ca opusul stăgnării, încremenirii, nimicului, chiar.

77 Puteam să afirm și următoarele: mișcarea a dat *impuls și dezvoltare* materiei. E incomplet din punct de vedere idealist, și nu numai, deși științific acceptăm chiar și incorect că *alta e originea materiei* – în al doilea rând, deci *forța* care a propulsat în existență materia, deși nu o vom cunoaște, *dacă există*, poate, niciodată. Nici dacă *are un început sau sfârșit*.

78 Deși fiecare forță - mișcare - din cele 4 cunoscute în Univers - sunt reprezentate de niște particule, care au totuși, masă foarte mică, ne-ar interesa o forță alcătuită din altceva, numai din energie, fără masă, la fel din ce – acel *ceva deosebit - nemiîntâlnit*, - ar fi constituită divinitatea, plus veșnicia acelor forțe, plus o *materie nemișcată, amorfă, chiar*, atunci *forța, energia* ar acționa din *exterior*, asupra ei, n-ar fi legate indisolubil - cum se știa până acum.

degrabă un elogiu adus celei dintâi⁷⁹. (Dacă mișcarea este o proprietate a materiei, existând atâta timp cât există și prin această materie.)

A acorda primat materiei ar putea părea la fel de fals. Veți putea riposta: Cum poate să se exprime (să existe, chiar mai simplu, oarecum), mișcarea fără materie și al doilea element al sintagmei materialiste depinde de primul, dar eu cred că mișcarea ar putea exista și fără materie, doar asta se apropie mai mult de subiectiv decât aceasta din urmă, iar spiritual, dacă există, e ceva contrar materiei⁸⁰, materia e ceva real, obiectiv, comun spațiului -, densă.

Mișcarea în sine ar fi tocmai invers - strict spiritual, ideatic, ideal, energetic, subiectiv - științific sau religios pusă problema. De fapt, cine ar putea ști care-i adevărul?^{81 82}

Așadar, materia își „vede” de ale ei. Dar, deși am rezolvat, oarecum, problema principală, cea mai spinoasă, o acceptăm, ca și cum am cunoaște-o în totalitate⁸³ ca ceva firesc și inseparabil, cel puțin în starea perceptuală ajunsă la noi. Așadar, procese și reacții chimice, sori, aștri, explozii, etc. Și iar distrugerii - totul într-un joc continuu, repetabil, monoton oarecum, dar când foarte

---

79 Cu tot cortegiul de imagini care alcătuiau filozofia și ideologia unei religii laice, impuse oamenilor, apoi.

80 Forță caracterizată prin mișcare și invers, dar pe bază nematerială, neocupând spațiu, neavând greutate, nefiind palpabilă, sau cine știe?

81 Ceva asemănător relației creier-corp uman. Deși interrelaționare, spiritul, (toate informațiile și imaginile din creier) e superior. Mai rămâne de văzut dacă, după moarte, *ar mai putea fi create*, pentru a fi preluate din creier senzațiile de natură spirituală, pe bază fizică, (durere, foame, cât și pozitive, act sexual, astâmpărarea celor negative, etc.)

82 Indiferent de originea celor două elemente ale sintagmei și de tipul raporturilor dintre ele, se pare că ceva măreț, groaznic și nesfârșit *a existat dintotdeauna*: Infinitul. *Nesfârșitul*, prin spațiul S și timpul T de existență care formează (E), Existența Infinitului. O existență veșnică, nesupusă nici unei legi de scurgere a timpului, de început și sfârșit. De ce există acest Infinit? Putea fi *înlocuit* cu altceva, existențial, implicit și dimensional, chiar cu Neexistența, dacă așa ceva ar fi posibil?

Cred că nu. Există fiindcă trebuia să existe. Infinitul existând din toate părțile, deodată, pentru *totdeauna*. Dumnezeu ar putea fi Infinitul. Și invers

83 Am spus că nu ne ocupăm de originea și „esența” Infinitului, ci de materie, mișcare, divinitate. Astfel că, în momentul în care vidul va fi confirmat ca fiind ceva, iar spațiul va exista fără materia din el, atunci și *Nimicul*, sub toate dimensiunile și aspectele pe care le dăm existenței materiei, poate fi considerat *ceva*. Va rămâne de recunoscut și explicat, poate, natura sa, opusă Nesfârșitului.

rece, când foarte fierbinte. Dar există omul – cu extraordinara „complicație” a trupului - nu atât cu reacțiile din organism, bazate pe substanțe chimice (H, O, Fe, S, etc.), ca cele din stele, de ex., ci, creierul, logica inflexibilă a programului și ordinii umane. Creier uman, materie albă, fără să i se spună în mod expres, după ce este încărcată cu date, un uriaș câmp informațional, creează legături și răspunsuri informaționale - subiective - deci corecte. Ce legătură are H, N, O, cu zâmbetul unui copil?

Dar cu duioșia unui bătrân? Ori cu emoționarea în fața muzicii, a sublimului, în general, a înfrorării în fața divinului? (divin exprimând cred, nemărginitul viu, existând și grandios – nu cel mort, neexistând.)

S-ar putea răspunde: reprezintă răspunsul pe aceeași frecvență, a materiei vii, organizate din organismul uman, (mai ales din creier), la provocări similare venite din afară. Totul e fantastic, însă asta-i esențialul și paradoxul, totodată.⁸⁴

Așadar, progres. Acel mers spre ceva superior, spre perfecțiune, spre infinit, dacă acestea există. Oricum, o tendință de a te ridica cât mai sus, la nivelul zeilor, (poate chiar dincolo de ei,) a perfecțiunii spirituale și trupesti, din om.

Totul să fi fost accidental? Sau era nevoie de așa ceva? Sau, indiferent de asta, cum s-a- ntâmplat? Și oare, în câte locuri în Univers? Chiar dacă zeii ar fi, ei înșiși un produs al hazardului, principalul e că, conform unor legi ale Infinitului viu existând,⁸⁵ pe care-l simțim și noi, au apărut, au fost poate chi-

---

84 Ne referim nu la faptul că sunt, deși ideatice, totuși bazate pe *materia reală*, cum ar spune răutăcioșii, ci la performanța materiei înșine.

85 Chiar cu riscul de a mă repeta, arătând că nu lipsa materiei dintr-un anumit loc constituie nimicul absolut, ci chiar lipsa spațiului și a timpului din acel loc - ajungem la concluzia - exprimată mai sus - de acordare a omniprezenței, veșniciei Infinitului existând, în continuumul: spațiu - materie - timp, dar, fiecare cu rol bine determinat, clasic, contrar fizicii relativiste, (1) sau, dimpotrivă, existența nimicului absolut, chiar cu riscul de a spune că, în acest caz, cuvântul existență nu mai e o afirmație de existență a cuiva, a ceva, ci, la polul opus, de neexistență, vid total, greu de spus - posibil să existe - depozitat de proprietățile Infinitului, avându-le” pe ale sale. (2)

1. sigur că totul există, în spațiu, material, în timp, ca derulare existențială, dar până la spațiul curb, timp relativ, mai este.

2. să nu existe nimic într-un Univers, fie el chiar și nesfârșit, ceva raportat la unitatea etalon a stării respective: nimicul absolut.

ar (auto) creați, dotați cu facultăți extraordinare⁸⁶- ori poate au progresat ei înșiși, ajungând nemuritori chiar⁸⁷. Asta ne-ar putea ajuta. Ori ajutând spiritele noastre să se încarneze, dar științific, făcând uz de proprietățile fantastice ale materiei⁸⁸, totul pare a fi foarte complex, dacă abordăm această problemă.

Cine suntem noi? De unde venim? Ce înseamnă Infinit existând - care reprezintă ceva; ce înseamnă Nimicul absolut? – Pe care nici nu-l putem concepe,⁸⁹ tocmai fiindcă suntem produși ai Existenței?⁹⁰

Cine ne coordonează? Găsind răspuns, în primul rând, la următoarea chestiune: ce-i nesfârșit, fie chiar și o prelungire teoretică pe axa numerelor, nu înseamnă oare o prelungire în Neant?⁹¹

Ce-nseamnă asta, oare, să călătorești la nesfârșit? Universul să nu se mai termine niciodată? Iar timpul ce este? Spațial, putem parcurge o distanță de câte ori vrem, de ce nu putem face așa ceva și cu timpul? Oare nu-i timpul un parametru străin nouă, al neantului, al nimicului absolut, sau ce e atunci?⁹² Cuvântul Infinit cuprinde totul, lui nu putem să-i opunem nimic. Nici măcar Vidul

---

86 Aceasta implică un (Pre) creator bine conturat.

87 O nemurire parțială – cu condiția să nu te ucidă nimeni, sau să nu te accidentezi, îmbolnăvești, etc.. ar fi la fel cu readucerea la viață, pe baza ADN, un fel de nemurire, iată, tot parțială.

88 Vezi Terminator II.

89 Vezi nota anterioară.

90 Vezi nota anterioară, plus constatarea: raportat la existența a ceva – la materia reală, să nu existe nimic, nici spațiu, nici timp, iar afirmația: există neantul, nimicul, *să nu implice nimic existențial*, scurgere în timp, dimensiuni, materie, etc., dar, paradoxal, să fie, totuși, *opusul* existenței.

91 Și mai apare o întrebare: Dacă a fost creat, sau dacă există de la sine, acest Univers, de ce-i așa, infinit? Dacă un număr, o entitate, un punct existând, prin faptul că există, pot avea un precursor: tot așa și Universul, în totalitatea sa, deși îl percepem ca unic, cuprinzând toate dimensiunile și proprietățile spațiului, implicit și ale timpului, poate avea ceva în față, a fi continuatorul a ceva și tot așa, la nesfârșit. (Puternică lovitură dată celor care susțin că Big-Bangul a fost *un eveniment unic*, irepetabil. Dincolo de partea morală – de ce tocmai *atunci* a venit în existență, în condițiile date, ideea de infinit îl "așează" într-un ciclu nesfârșit de astfel de evenimente.)

92 Pot să existe o infinitate de Universuri. Încap, însă, în același unic Infinit sau pot fi anihilate în același unic Neant (ne) existând.

(neexistențial, absolut). Acesta din urmă nu mai are unde să încapă.⁹³

Superioritatea idealismului constă în aceasta: proclamă posibilitatea existenței la infinit a unui sistem viu, având conștiința proprie (de existență), mai mult sau mai puțin capabil să producă și să recepționeze plăceri chiar după debarasarea de materia fizică și preluarea, într-un fel, a funcțiilor acesteia, conștiința de sine, a acestor calități vii, apoi preluarea pur și simplu a însușirilor trupului și sufletului uman, din trecut, mai mult sau mai puțin pregnante. Această entitate e aproximativ delimitată prin cuvântul spirit. Se mai acceptă existența unui Spirit universal, care este superior materiei.⁹⁴

M. Drăgănescu recunoaște, deși filozof materialist, printre altele, existența unor informații profunde în Univers, cum ar fi legile fizice⁹⁵. S-ar putea replica: cum pot exista de la sine, dacă n-ar exista materie, n-ar exista nici ele. Dar cine știe?

Timpul F al materiei reprezintă uzura – i-am determinat corespondența sa mai jos, referitor la faptul că există timpul T

---

93 Decât admis, ca variantă potențială, la început, când a învins însă, Infinitul existând, ori ca posibilă unică alternativă, de-a înlocui, la o adică, pentru o perioadă de timp, sau pentru totdeauna, Infinitul existând. Nu e vorba de *înlocuirea materiei*, ocupând, la un moment dat, un loc în spațiu, căci chiar spațiul în sine, e ceva, permițând altei materii, cantități de ceva, să fie sau să se așeze acolo.

Dar trebuie să ne-nchipuim că nu există nici coordonatele care *imprimă* existență Infinitului, spațiul S și timpul T, deci nu există Nimic, nici măcar *vidul*, sau acesta, *nimicul absolut*, *contrar* acestuia, fără spațiu, fără timp, înlocuind existența cu ceva exprimând Neantul – atemporal, adimensional, așadar, nimic. Dar acel ceva nimic, referitor la cele două proprietăți de bază ale Infinitului existând, n-ar exista, pur și simplu, n-ar mai putea fi o formă de existență. N-ar mai exista - raportat la nimic – nici măcar nimicul – la el însuși.

94 Materialismul a proclamat superioritatea materiei chiar asupra spațiului și timpului, deși era un sistem tripartit, decurgând din *existența* materiei, nu ca și *cadru de desfășurare*, apoi, a considerat *mișcarea derivând din materie*, deși *indisolubil legate*, proprietate a acesteia. Informația, plus afectivul, au fost considerate ca fiind rezultate ale procesului de existență a materiei. Astăzi se pune problema spiritualului, chiar și mișcarea, energia, ar putea exista fără *ajutorul* materiei, nu doar ca *reflectări* ale proceselor din materie, cum spunea Lenin. Fără existența materiei în stare brută, posedând masă, chiar dacă materia ar fi veșnică, nepunând fi distrusă, deci, să dispară din spațiu. Asupra celorlalte subordonări, în favoarea materiei, ce-aș putea spune: spațiul S și timpul T al Universului infinit există fără materie (Vezi eseul meu „*Despre timp*”). Am acordat materiei timpul F (Folyamat- proces), inferior timpului T al Universului.

95 M. Drăgănescu - *Inelul lumii materiale*, București 1989

al Universului, care există de la sine, fiecare clipă se suprapune peste cealaltă, e fără dimensiune, e ca un punct continuu, nu au început și sfârșit.⁹⁶

Și acum ajungem la cuvântul Utopie. Aș fi vrut să explic că desemnează ceva frumos, o podoabă, ceva perfect, în ultimă instanță. Această divagație filozofică ne-a fost de folos.

Am demonstrat astfel că numai ceea ce nu piere și ocupă toate dimensiunile deodată poate fi perfect.

Chiar și lumina, binele, bucuria pot fi stări inferioare Infinitului. Este bine să fie superioare frigului, întunericului, mâhnirii, răului, în general; omul, oricâtă josnicie ar avea în caracter, tinde, totuși, spre polul opus. De ce? Pentru că Infinitul e atât de frumos sau chiar perfect, sau poate pentru că omul nu există ca sistem prin durere și neajunsuri, iar conservarea omului exprimă doar reflexele conservării perfecțiunii nesfârșite în fața nonexistenței, opusă dimensiunilor existențiale – ale unui Univers – desigur – sau Universul e finit, formele de existență limitate, atunci orice ar fi, la un moment dat, în locul său, e finit.⁹⁷

Cca 1992 -1993 – 21 iulie 2017

Doru I Pop, Ferneziu, Baia Mare

---

96 Nu se poate călători dimensional, presupunând că acest lucru ar fi posibil, în acest timp. Spun *dimensional*, pentru că în el se desfășoară toate celelalte *proces de timp*, ale oricărei materii ar exista în spațiu, și în acei timpi care admit o *derulare*, dacă s-ar putea (inclusiv în timpul materiei terestre, s-ar putea călători - asemeni călătoriei între două puncte fixe, fizice.) Acest timp, T, are toate dimensiunile și, totuși, numai una singură, *existența* în timp și spațiu, prin contopirea a două dimensiuni spațiale și temporale, e firesc, nu din punctul nostru de vedere – ci, datorită existenței, necesității pentru a putea exista. Așadar, există pe două coordonate, timp și spațiu – acesta tridimensional* doar atât, pentru a putea exista, percepute perpetuu, dar infinite. De fapt, Infinitul, Nesfârșitul, are o singură dimensiune: infinitatea, dar nici componentele de bază nu pot fi separate, nici distinse.

Contrar părerilor unor „bărboși”, despre cel multidimensional; rămâne de văzut cum e acela*.

* Deși sfera e tridimensională, dar finită, la fel alte corpuri sau dimensiuni multiple, rămâne de demonstrat practic.

97 Și Nonexistența poate fi infinită, adică veșnică.

Cine este Dumnezeu?

Dumnezeu e punctul final, e limanul de salvare spre care tindem noi, oamenii, adepții strigătului de disperare, știind că suntem doar materie, iar această stranie aglomerare de atomi de Hidrogen, Carbon, Fosfor și alte elemente, oricât ar fi de halucinantă, odată și odată, nu va mai exista.

Dumnezeu, Perfecțiunea și Infinitul sunt garanția Nemuririi, pe care o căutăm și a cărei reflectare trece prin noi, prin această efemeră existență. De aceea îl căutăm.

16 iulie 1994, 26 iulie 2017
Doru I. Pop

*

De multe ori am auzit spunându-se: Cred în Dumnezeu, sau, eu unul, cred. Ce înseamnă asta? E ca și cum am spune: – m-am asigurat la o asociație oarecare sau mi-am asigurat, făcând demersurile necesare, un loc în față sau, un avantaj oarecare.

E adevărat că-mi veți replica: - bine, dar a crede e un semn de respect față de Dumnezeu. Eu zic că nu a crede e un semn de respect - a-l pune pe Dumnezeu în competiție cu neexistența,

ci a-L respecta sau nu, crezând că există. Nu poți lovi un adversar, negându-i existența. Una dintre cunoștințe are vederea slăbită; când mi-a spus: Nu văd bine nici ziua, darmito noaptea, m-a cuprins o duioșie fără margini. Am întrebat-o atunci: Crezi în Dumnezeu? Și mi-a răspuns: eu, una, cred.

Ca și cum s-ar fi asigurat la un loc călduț, cum am spus mai sus - sau ca și cum s-ar fi pus bine pe lângă Dumnezeu - eu în momentul acela simțeam că Dumnezeu trebuie să existe - sau ar fi bine, chiar ar trebui să existe, dacă nu există, doar pentru a proteja asemenea ființe, iar crezul lor să nu fie pur convențional, de interes, ci izvorât din această bunătate și tendință spre perfecțiune, care din păcate, numai uneori sunt proprii omului.

Cca 1994, 26 iulie 2017 Ferneziu,

Doru I.Pop

8

Despre neant

Cineva mă întreba odată: - cum ar putea fi reprezentat Neantul? Într-adevăr, Neantul nu ar trebui să implice nici o dimensiune. Dar, dimensional, nu ni-l putem închipui decât ca ceva care, spațial, ar putea să includă ceva. Dar, dincolo de această aparență de a include ceva dimensional, suntem nevoiți ca, odată vroidind să punem piciorul dincolo, să nu mai putem face pur și simplu nici un pas (dincolo).

Ar putea să existe, totuși, un Neant total? Aceasta ar fi reprezentarea ideală a Neantului, adică neexistând nimic, sau existând ceva care să nu aibă scurgere de timp și nici o derulare într-un spațiu oarecare. Nici măcar existența abstractă, unică a Nimicului, așa cum înainte acel ceva care există, era Infinitul unic existând, acesta ar trebui să fie Neantul. Dar dacă ar putea exista,¹ așa cum l-am descris mai sus, sau dacă ar putea înlocui acest Infinit - temporar sau pentru totdeauna, ne este foarte greu să stabilim acum.

Cca 1994, 26 iulie 2017

Doru I. Pop

---

¹ Sau să nu mai existe, opus unei existențe reale.

Despre Originea și Începuturile Universului

Ceva a existat dintotdeauna - deși putem să ne punem întrebarea, suntem îndreptățiți să o facem² - de ce?³ Teoria apariției acestui Univers, sau a oricărui Univers, (format din ceva real, solid,⁴ material,) a acelui ceva “care a (pre) existat chiar la începuturile Universului, existând, (inclusiv ale celui actual,) - și chiar dincolo de acest început - a acelei substanțe primare, profunde, (M. Drăgănescu,) din vid, din chiar un vid total, (nu informațional,) umplut cu ceva, (informație, energie,) - care ar fi un pseudovid este stranie, halucinantă, deoarece, conform părerii

---

2 Simțim existența, prin existența noastră, confirmată de simțurile noastre lucide, reale, a ceva solid, trainic și perpetuu în Univers, în contrast cu ceva posibil de a nu exista, Neantul, care ar putea să nu mai însemne nimic, d.p.d.v. existențial.

3 Și ce anume, materia, cu spațiul și timpul proprii, (de manifestare), spațiul și timpul, *îngemănate* într-un infinit gol sau numai informația, sau Dumnezeu constituit deja, ca entitate superioară, inteligentă, stăpânind Neantul – *apărut* brusc din nimic, desăvârșit – sau suferind El însuși un *proces evolutiv intens și grandios*, pentru a putea, mai târziu - prin capacitatea și puterea creatoare – să aducă lumi în existență – dar, proces care ar fi avut loc dincolo de orice percepție umană, așa cum foarte bine poate să existe ceva straniu și halucinant dincolo de legile limitate – legi care *admit reversibilitatea* timpului, sau a călătorii în timp pe axa acestuia, sau radical din 81 să nu fie 9 – ale acestui Univers. Orice apariție poate fi însoțită de semnul întrebării: - de ce era *necesară*?

4 Adică ceva care există efectiv și nu poate, tocmai datorită acestei realități și concretizări, prin existența proprie – să fie anihilat complet.

multor oameni de știință, vidul este o stare de existență a ceva, desi, paradoxal, atemporal și adimensional, (de non existență, mai-bine- zis,) iar acel ceva existând, deci și un Univers (venit)⁵ în existență, este o altă stare a ceva, dar care există.⁶

Deci, din acest motiv, Universul n-ar fi putut să apară din vid, dintr-un vid total. Al doilea inconvenient e faptul, sau o chestiune de ordin subiectiv, de data asta - de ce e necesară această apariție bine determinată, la un moment dat (și nu atât cine a determinat-o,) căci aceasta se referă la primul aspect - inconvenient, punându-l pe D-zeu înaintea materiei - în ordine cronologică de apariție a ceva din Neant - repetam întrebarea precedentă - de unde și cum - în contrast cu Neantul - a apărut ceva (într-) un Univers infinit? Așa cum, la fel de uluiți, ne-am putea întreba: cum și de ce era necesar progresul materiei, până la niște forme extrem de perfecționate, în raport cu starea în care se presupune că se află materia la începutul unui lung proces evolutiv - care a dus-o până la forme ultraperfecționate, creierul uman, de exemplu, sau de ce instinctul de conservare e atât de universal răspândit, unele însușiri ale ființelor vii (fuga broaștei de lângă piciorul gata să o strivească și nu numai). A fost, de exemplu, acest instinct de la început propriu materiei neordonate, care urma să alcătuiască - după o lungă perioadă de timp, datorită evoluției, dar având înscrise unele proprietăți în propriul cod, propria natură existențială⁷ dintotdeauna - corpul evoluat al unui mamifer și ce semnifică, de fapt, acest instinct de conservare - dorința de perpetuare a speciei, pur și simplu, sau, dincolo de dorința de a nu se lăsa strivit, o instinctuală dar halucinantă convingere a individului că va exista întotdeauna.

---

5 Așadar, un Univers existând dintotdeauna, sau - folosind participiul trecut - venit în existență la un moment dat, dar nu din vid.

6 Jean Guittou - Dumnezeu și știință, București 1992.

7 Vezi eseurile precedente, posibilă existența unui *cod biologic* la substanțele chimice, posibilă și existența unui cod de *progres structural*, plus a unui de *compatibilitate* a structurilor, etc.. Cercetările viitoare vor demonstra, poate, asta.

Nu mai vorbim de acea inteligență instinctuală a unor viețuitoare, cum e o micuță pasăre din America de Nord, care știe ce curent de aer trebuie să ia pentru a ajunge în Africa, iar de acolo altul, pentru a merge pe țărmurile Americii de Sud.

Materia primară a Universului cunoscut (la mult timp după ce a venit în existența unei structuri cunoscute nouă), cu legile fizice actuale distincte⁸, (norii de hidrogen) puteau foarte bine să se combine și să se desfacă din nou, între ei, la infinit, fără să se fi ajuns la formele deosebit de complexe de mai târziu⁹. Dar ce șanse are teoria care susține existența a ceva, numeric poate, chiar a numărului de atomi existenți acum și dintotdeauna în acest Univers - (doar) progresând, sau, mai practic spus, mișcându-se la nesfârșit, în existența lor nelimitată în timp și spațiu? E halucinantă ideea de omniexistență a ceva care nu s-ar supune unor legi firești - nu de schimbare, ci de dispariție, care ar putea fi destul de potrivite unor cicluri de evoluție a unor structuri materiale - grefate în materia care-i tot ce există - veșnică, așadar, în timp și spațiu.¹⁰

Dar am putea face excepție, acordând doar Infinitului această proprietate unică: să nu aibă de unde să fi venit în Existență, subliniindu-și prin aceasta propria grandoare - independență față de legile unei existențe finite, limitate, deci - această permanență dură, nativă. Dar și această existență veșnică, impunătoare, în modul cel mai extrem, a tot ce există, desigur, ne apare de neînțeles, deoarece, pur și simplu, nu putem să înțelegem cum și de ce trebuie să nu aibă nici un început – și, evident, nici un sfârșit?

---

8 Adică, după ce au venit în existență principalele particule, (cuarci, electroni, bosoni, etc.), iar forțele principale ale Universului s-au separat una de alta.

9 Dacă Universul venit în existență depinde de un anumit set de legi, cu măsurile pe care le au – de la gravitație, forța de expansiune, combinațiile chimice – dacă *aceste legi au fost date de cineva* și dacă ar mai fi *putut exista* și alte variante, fructuoase sau nu, pentru existența unui Univers, nu vom ști, poate, niciodată.

10 Relativitatea și fizica cuantică proclamă tocmai *totul pe dos*. La timpul potrivit le voi descrie. Se uită, desigur, că orice *trebuie, practic, demonstrat* și că, *incredibil* e și *acceptul de finit, cât și cel de infinit, cât și transformarea unuia în celălalt*.

Grandoare referitoare la Universul cunoscut nouă - dar de ce ne înspăimântă această grandoare? Pentru că nu știm dacă cei 10^{87} atomi ai Universului cunoscut¹¹ - vor avea vreodată un sfârșit sau nu, adică vor rezista perioadei de dezintegrare a protonului, care este de 10^{31} ani, existând în continuare, cu proprietățile actuale sau nu, vor trece în informație¹², pentru ca să se pregătească de un nou ciclu de naștere a unui Univers, prin Mari Explozii, în altă parte, în alte dimensiuni, supuși unor alte legi ale dezvoltării prin „fântâni albe”. Și totuși, au venit vreodată în existență atomii acestui Univers?

A existat vreodată o separare de Neant, oricât de fină și de lentă ar fi fost?¹³ Cine știe?

Ideea de Dumnezeu, de supranatural, de Creator al Universului implică și include ambele teorii de mai sus. De ce, pentru că presupune existența unui Dumnezeu, continuu, perpetuu și veșnic, deci și explică, apoi, venirea în existență a ceva limitat, mai bine-zis explică cum Universul, la un moment dat, a fost adus în existență, prin creație, de către cineva,

Ambele laturi ale teoriei supranaturalului sunt în strânsă dependență. Una fără cealaltă nu și-ar avea rostul.

Nici nu le-am putea despărți sau să eliminăm una din ele. Dar care este gradul lor de credibilitate, pe ce suport logic stau ele? Am văzut mai sus ce șanse are teoria apariției a ceva din vid sau a existenței a ceva dintotdeauna. Aici, una e aplicabilă la existența lui Dumnezeu, iar cealaltă - a apariției ceva la un moment dat, indirect prin actul Creației, dar tot din nimic -a

---

11 Vezi notele 9, 10 și 11, 12.

12 Vezi notele 9, 10 și 11, 12.

13 Teoria cuantică prevede următoarele: o particulă *poate fi în două locuri (?) deodată*, dacă-i stabilești masa, nu mai poți să-i stabilești viteza, etc., *instabilități și bâțâieli capitaliste* care, în economic și social, își au echivalența în următorul fapt: de la bâțâială la înșelăciune, adică lipsa plății oamenilor, nu-i decât un pas. La fel, nu se știe, necunoscându-se unele mărimi ale unor legi, care guvernează Universul, despre soarta sa finală, să dispară sau nu, în nimic - indiferent dacă printr-o implozie sau explozie - chiar dacă ar fi *întrunite legile*, dacă ar fi posibilă *trecerea* de la nimic la ceva și invers.

Universului, creat de către o forță supranaturală și omniprezentă, bineînțeles - cum fiecare se potrivește celor două părți ale sintagmei: Dumnezeu a făcut Universul (din nimic). Mai precis, fiecăruia îi corespunde una din teoriile de mai sus.

Dumnezeu în multe religii, dar nu în toate. Vechii greci presupun oarecum logic, data apariției zeilor dincoace de data nașterii haosului sau chiar și a ceva, fie chiar și Neantul. Zeii erau limitați ca putere. Nu puteau stăpâni Universul (acționau, totuși, cu forțe supranaturale, în interiorul acestuia)¹⁴.

Dar acest lucru nu e valabil nici la religiile indiene, căci, deși implică, ierarhic, existența a ceva suprem, Dumnezeu e impersonal, e mai indefinit ca aglomerare de putere și implicit și de afectivitate, adică percepție a sentimentelor umane (Nirvana sau Brahma nu sunt decât absoluturi care reprezintă Infinitul)¹⁵ - existența a ceva Absolut, impersonal și rece, care transcede doar timpul nostru terestru. Ne scufundăm în Absolut, logic ne scufundăm în Neant. Sunt religii păgâne ale contopirii cu Natura, cu nimicul din care am venit¹⁶.

Restul, că aceasta ar fi o plăcere, o atingere a extazului suprem nu e decât credință. - Nu e decât o credință, mistică, o dogmă¹⁷, cum este de altfel, la creștini¹⁸, dar mai justificată. (Aici nu-și găsește justificare, fără viață, a te scufunda în Absolut, înseamnă Moarte și Neant.

---

14 Dacă, într-adevăr, ceva a apărut din Neant, atunci aș specifica că, e *mult* mai ușor să apară un quark, un vârf de ac, ceva foarte mic, decât un munte, deși ceva, oricât de mic, e *net separat de nimic*, există o *delimitare*, nu știm dacă există o *stare intermediară*, un compromis, ceva care *să existe și să nu existe*, în același timp, să facă trecerea dintre cele două stări. - de existență și (non) existență.*

* Cu toată lipsa acestei stări intermediare s-ar părea că ceva poate apărea brusc din nimic - poate să și dispară.

15 Rig Veda - Religia, pag. 152.

16 Ceva ciudat, raportat la legile umane și pe care credinciosul o susține cu orice preț, intră în, obligațiile de serviciu" ale religiei - nefirescul.

17 Referitor la conștiința, la memoria, la eul individual post-mortem.

18 Pentru că D-zeul creștinilor, oricât de ciudat și de capricios ar fi, apleacă, totuși, urechea, la necazurile oamenilor. Mai mult, într-un Paradis sau Univers unde-ți păstrezi personalitatea, eul, memoria, e mai logic să fii tu însuși, să te bucuri de anumite plăceri, decât când te *scufunzi* în hăul absolut și rece al Neantului.

Aș putea spune că e o greșare târzie și poate inconștientă (sau cu scopul conștient de a da credibilitate și atracție religiei respective) pe cultul religiilor ancestrale păgâne, ale contopirii, cu Natura, cu Neantul, cu Absolutul. Căci nu văd ce ar fi halucinant și fericit, să te contopești fără să rămână nimic din tine, din ce erai conștient - cu țărâna rece. Așadar, la unele religii, mai ales la creștini, Dumnezeu e forța supremă în Univers - cu cât, ca personalitate și delimitare în spațiu, e mai bine definit, e omnipotent și omniscient - și veșnic, (în Timp). E dincolo de toate (de Timpul și Spațiul acestui Univers). Ca atare - și e firesc așa l-a creat. Universul material - din care facem și noi parte, e inferior lui. Vom zăbovi, mai întâi, nu asupra actului creației, ci asupra noțiunii existenței de Dumnezeu ca ființă supremă în Univers, (omnipotentă și omniprezentă).

Dacă afirmăm că Dumnezeu a constituit acest Univers, poate că nu înseamnă că El e, implicit, mai mare decât el, dimensional vorbind - adică nu înseamnă că Dumnezeu are, să zic, lungimea ca ceva care există (fizic), cum am măsura, de ex., o persoană fizică de 10^{20} de ani lumină. Deși ar trebui -(să facem asta) - raportat la mărimea Universului existând. Pe de altă parte, nu. Și de ce, din două motive: în primul rând, înainte cu foarte puțin timp de Marea Explozie, cei 10^{87} atomi ocupau 10^{-49} - poate cea mai mică unitate de lungime posibilă constanta lui Planck, pt. spațiu; acum, aceiași atomi ocupă cca 18 miliarde ani-lumină. Dumnezeu poate să fie același - adică, să zic, ar putea cuprinde pe o suprafață, cât corpul uman, (dacă e o alcătuire din particule fizice - și vom vedea asta mai târziu - din ce-ar fi logic să fie constituit), un număr de 10^{100} particule fizice - deși e greu de crezut cum suprafața lor de existență - sau numai, ar fi determinat¹⁹ o fantastică, Mare Explozie.

El, dimensional, deși Universul impulsional de El să expandoneze s-a mărit enorm, a rămas același. Așa cum un con-

---

19 Jean Guitton afirmă: Marea Explozie a fost determinată de o forță infinit superioară, (nouă și oricărui Univers) - D-zeu.

structor, dacă a făcut o casă cu 10 camere, nu înseamnă că, după aceea - dacă a creat un obiect mai mare decât el - pentru al stăpâni - trebuie să-l depășească în mărime. Important e că îl stăpânește prin actul Creației, apoi poate oricând - prin putere, să-l distrugă - deși e mai mic decât el. (Inconvenientul, la Dumnezeu, conform locului pe care i-l acordăm, e că el trebuie să fie, a priori, mai mare, să depășească orice lucru din Universul existând, implicit, el să fie chiar Infinitul). Importantă este, așadar, puterea și inteligența de a stăpâni ce ai creat.

Și totuși, din ce-i constituit Universul - de unde provine - mai ales că se poate considera c-ar fi putut veni în existență și fără ajutorul lui Dumnezeu.

Iată întrebările și teoriile referitoare la Universul material, la Infinitul Existând, fără Dumnezeu, din prima parte a esului. Sunt puse și referitor la existența Supranaturalului. Mai bine-zis, le poate îmbrățișa pe amândouă.

Ca să aflăm cum ar putea Dumnezeu să fi venit în existență - sau dacă ar fi existat dintotdeauna, e necesar să ne dăm seama cine e Dumnezeu și din ce-i construit.

E o grupare de particule fizice minuscule²⁰ - de o densitate uluitoare, dotate cu inteligență? (Am văzut ce-i creierul uman. Mai precis, dacă spiritul ar exista după moarte, totul s-ar reduce la niște informații nemaiimplementate pe suport material²¹ ci, pur și simplu, existând datorită unor particule sau unde ce nu au masă importantă - constituite în forme superioare - poate nouă necunoscute). Așa ar trebui să fie și Dumnezeu. O forță fizică colosală²² pentru care legile fizice terestre: (cea a timpului având o singură direcție - pentru noi limitați potențial, în acest sens, nu au valabilitate.) Legile spațiului pot fi abolite, de asemeni, când

---

20 Poate altele decât cele cunoscute de noi - vom vedea mai târziu de ce.

21 În sens organic - și pe deasupra putrescibil - posibil de a se descompune.

22 Chiar dacă, dominată de alte legi decât cele terestre - ale unui alt timp decât cel terestru - de ex. cuvântul „fizic” îl folosesc aici pentru a exprima pericolul de a-și pierde identitatea, ultrapotența, acea ființă.

ne referim la această forță²³. Pentru a dobândi mai mult de la Univers, pentru a ne apropia de Nemurire, iată că acest lucru e posibil și pentru pământenii - trebuie să învingem curentul blestemat al scurgerii timpului, într-o singură direcție. O recunosc oamenii de știință - chiar și cei ai fizicii relativiste, de la Einstein citire, depășind viteza luminii am putea obține de la viață și de la moarte mai mult - dar numai așa, am putea călători în timp? Cine știe? Procesele fizice n-ar avea loc - îmbătrânirea, degradarea²⁴.

Acea forță „prosperă” este mai presus de toate aceste neajunsuri. Acum, dacă am stabilit că poate să ocupe un loc restrâns și limitat - nu înseamnă că-i este inferioară Universului pe care l-a construit. Am văzut că poate îngloba mai multe particule fizice decât Universul pe care l-a adus în Existență. Sau poate să-l stăpânească prin forță. Un constructor nu trebuie să fie, dimensional, mai mare decât casa sa, pentru a o putea distruge - prin forță sau să o reconstituie iar, prin pricepere, inteligență. (Deși amintesc, toate astea la Dumnezeu, sunt luate în mod exclusiv, sau chiar la scara fantasticului).

Și, totuși, ajungem la două impedimente: În primul rând, sunt legi în Univers care nu pot fi schimbate, iar în al doilea rând, noțiunea de Infinit implică și explică totul: - adică ceva care se situează, datorită acestui fapt, în interiorul lui, căci de data asta avem de-a face cu Absolutul: nesfârșit, acesta din urmă e inferior lui. Așadar, Dumnezeu trebuie să fie el însuși Infinitul. Altfel, acestui ceva, existând dintotdeauna, numit Nesfârșit

---

23 În general, unele legi fizice cunoscute înseamnă neputință. Ele duc la *degradarea biologică și moartea unui sistem*. Această ființă este, așadar, necesar să se găsească, din acest punct - deasupra legilor muritorilor de rând. Astfel nu ar putea manevra acest Univers.

24 Nu atât reversibilitatea în timp - deși și acesta ar însemna, practic, stăpânirea lui, întinerirea - întoarcerea spre ordine - contrar legii a II-a a termodinamicii și celor ce-o asociază cu dezordinea, distrugerea - trecerea timpului într-o singură direcție - ireversibilă (S. Hawking,) ci, mai ales, lipsa *uzurii biologice*, la fel, ar fi *nemurire*.

- i-ar fi inferior²⁵. Așadar, supremația lui Dumnezeu s-a ciocnit de existența unui cuvânt: Infinit. Vrând - nevrând, trebuie să-l accepte ca fiindu-i propriu și având caracteristicile lui. Altfel n-ar mai fi Dumnezeu atotputernic și nemărginit în timp și spațiu, fie anterior oricărui timp și spațiu; mai bine-zis, trebuie să se confunde cu ele, sau să le includă în existența sa. (Cel mult egale cu el)

El să fie spațiul și timpul nesfârșite - ale Infinitului existând. Altfel nu-i Dumnezeu infinit. Pe cineva, însă, trebuie să "aruncăm" aceste proprietăți, însușiri - căci, iată, avem certitudinea că ceva există dintotdeauna. Rămâne să vedem ce e cu acel ceva: Un infinit rece, (tiranice și ostil)²⁶, neinteligent și impersonal, sau un Dumnezeu infinit, inteligent și bun? Pentru noi, ca oameni muritori, e mai convenabilă cea de-a doua variantă - cu un Dumnezeu pe care tocmai ni l-am închipuit și descris mai sus.

Așadar, Dumnezeu, nesupus legilor terestre - deși există unele legi pe care nu le-ar putea schimba nimănui. Cred că în toate universurile posibile radical din 81 e 9. Nici chiar Dumnezeu²⁷. Dar aceste legi fac parte din esența și existența lui Dumnezeu (Așa cum există doar un singur punct care împarte exact în două un număr). Cuvântul folosit se poate folosi când e vorba de ceva

---

25 Căci dacă a creat totul* - sau dacă îl admitem, pur și simplu, ca fiind el Infinitul (un Infinit zeificat, mai bine-zis, prin strălucirea puterii sale, în ceva bine *conturat* și centralizat, totodată, în ceva concret, nu fără margini, sau cu margini confuze și îndepărtate, ca Infinitul, care, straniu, prin noțiunea sa, e confuz, *nelimitat*, neconcretizat. Un Dumnezeu, însă, omnipotent - infinit în timp, însă, ar putea genera continuu lumi - deși concretizat, în spațiu - creația sa, izvorâtă din el, nu l-ar face mai mic sau mai mare. Paradoxal, *ar fi și n-ar fi* parte componentă așa.

La scara fantasticului, a lui D-zeu, ar putea fi adevărat (L. Blaga, Origeme).

* Vezi și L. Kolakowski „Religia,” pag. 117-119. Deși confuz, nelimitat, D-zeu aruncă, totuși, lumi în existență. O altă variantă a înfățișării sale.

26 Jean Guitton- D-zeu și știința, București 1992

27 Religia, pag. 211.

total - de această existență dusă până la infinit, de tot ce există, de a fi infinit în timp și spațiu. În rest, există lucruri finite la care nu poate fi aplicată afirmația, pot să evolueze la nesfârșit, (frumusețea unei femei, sau formele, mai bine-zis, sau frumusețea – armonia, determinată de un pătrat sau o sferă, neputând fi mai pătrat”, sau, mai sferă” decât este). Infinitul se poate aplica la celelalte lucruri. Viteza unei particule tinde spre împărțirea unui număr de un număr infinit de ori, căci întotdeauna va mai exista ceva cât de mic, oricât l-ai diviza.

Așadar, Dumnezeu e infinit prin existență, în timp și spațiu și nu prin potența sa asupra unor legi (indiferent că vin din afara lui sau le conține el însuși și mai sigur așa, deoarece aceste legi sunt strițiuni, schele ale Infinitului și prin ele existând acesta) - așa cum obiectele finite incluse în Infinit (numărul total de sfere²⁸, care s-ar putea constitui din toată materia din Univers), nu-i împiedică forma de manifestare, de existență a acestuia. Și totuși, nu certifică pe deplin nici existența veșnică. Nu pentru că sunt limitate ca număr, oricum, sunt doar o parte a Infinitului -(chiar infinit, e constituit din părți care pot fi numărate, dar problema e că nu se poate termina numărătoarea niciodată,) dar, mai ales, datorită faptului că Infinitul vine și există din afara tuturor lucrurilor. Legile fixe, rigide, matematice nu-l împiedică să existe. Unele legi temporare, valabile doar într-o anumită parte a Universului - nu au valabilitate pentru El. Halucinant și straniu, măreț și veșnic, Infinitul e peste tot.

Așadar Dumnezeu, concentrat într-o ființă supremă și bună, pe deasupra, este omnipotent și veșnic. Poate să dea naștere la Universuri mai mari, dimensional, decât el. Sau există peste tot. E El însuși Infinitul. Un Infinit nu rece, tiranic și ostil, ci cald, primitor, inteligent. Nu prea avem motive să acceptăm asta mai mult decât cealaltă variantă²⁹. Dar o punem în balanță cu șanse

---

28 Finite ca formă, imposibil de a mai evolua.

29 Doar egoismul și, poate, și nevoia noastră de căldură – ca ființe umane – ne îndreptățește spre asta.

egale - ideea de Dumnezeu-ființă sau Dumnezeu-infinit (Dacă venirea - trezirea noastră în Existență, cu tot ce ne înconjoară, e o minune, de ce nu ar fi și asta.?) Depinde însă care e - la urma - urmei - avantajul pentru noi de aici decurge.

Așadar, a existat dintotdeauna, dacă e infinit în timp - dacă nu, chiar în spațiu - (dacă e vorba de Dumnezeu-ființă). Înseamnă că și particulele din ființa sa au (pre) existat dintotdeauna³⁰ - conform teoriei că ceva trebuie să existe dintotdeauna. Am văzut mai sus că e straniu (și puțin probabil) ca ceva să apară din vid.

Dar de ce se admite -(și de ce să admitem și noi, mai ales), ideea existenței dintotdeauna a lui Dumnezeu?

N-ar fi putut el să apară la un moment dat pe scara existenței Infinitului?

Dacă am admite că nu e el Infinitul, ci doar un Dumnezeu-ființă, un Dumnezeu - Creator, mai mic decât Universul, pe care-l crea apoi și, implicit, inferior Infinitului total? De ce nu admit oamenii religioși asta? (Mai ales că tot încearcă să se dea o explicație referitor la originea Universului, a ceva ce vedem că există, suntem tentați să spunem: ceva trebuie să existe la început, sau din ceva trebuie să provină totul, implicând subit și metamorfoza, schimbarea, deci din ceva inferior, fie și numai în timp -în ceva ulterior - ce i-a succedat acelui ceva, din ce în ce mai aproape de ceva primordial, și mai aproape de o origine pe care poate niciodată nu ne-am indura s-o confundăm cu Neantul. De ce oare? În primul rând, e bătaie de cap, să dăm explicații privind (auto) geneza lui Dumnezeu (cum, din ce și când a apărut, s-a autocreat “ și nu creat”, căci am fi nevoiți să mergem până la un Dumnezeu ultim - apoi - și - aceasta-i motivul principal, ideea

---

30 Înseamnă că particulele din corpul său – căci ar putea fi vorba de așa ceva – nu se vor descompune niciodată. Un proton în trei quarci, etc.. - Sau, oricare le-ar fi structura. Mai mult, ar trebui să fie veșnice – cel puțin în timp – să nu vină de nici unde și, mai ales structurile esențiale ale lui D-zeu să fie eterne.

unui Dumnezeu care a apărut la un moment dat, i-ar limita brusc puterea și autoritatea.)

De aceea, în general, se admite ideea unui Dumnezeu veșnic³¹. (Deși un Dumnezeu autocreat, la un moment dat ar fi veșnic doar prin particulele din el, care au (pre) existat dintotdeauna.) Cu încăpățănare și justificare, totuși, admitem ceva existând dintotdeauna³².

Și totuși, oricât am încerca să împărțim Universul în etape, cicluri, metamorfoze, nu-i vom da, poate, niciodată de capăt.

Actul Creației cu un Dumnezeu omnipotent și veșnic, deasupra noastră, actul Creației din nimic, este perfect posibil. Sau, poate din substanța primară a unui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi considerat asta înjosire. Așa cum o femeie de lux ar considera înjositor să pună mâna pe un cerșetor, uitând că nu sunt decât stări ale materiei, la un moment dat. Dar nu aceasta-i problema, ci cum a putut Dumnezeu să creeze ceva din nimic, cum a putut să creeze ceva din propria ființă, sau din altceva decât propria ființă?³³

Dacă admitem că există nu Infinitul - ca ceva cuprinzând - și mai mult, existând dincolo de timp și spațiu - ci o forță infinită, atunci aceea forță poate, implicit, să creeze ceva din ceva, fie chiar și din propria ființă³⁴. Dacă puterea acestei

---

31 Deși uneori, chiar el se naște dintr-un *neant primordial*, dar capătă repede *attribute omnipotente*. E o încercare de a explica apariția aceluia ceva din nimic – din ceva - căci nu ne putem împăca (- cum am menționat la începutul eseului -) nici cu ideea ca ceva să fi existat dintotdeauna – n-o înțelegem, mai ales, abandonând-o – dar nici cu aceea ca ceva să fi apărut din nimic, (Eminescu, *Scrisoarea I*), sau, neorganizat, amorf.

32 Și cred că aici e adevărul, referitor la acest Infinit. Ceva a existat dintotdeauna.

33 Deși această variantă presupune doar o punere pe scară superioară a ceva ce a existat mai înaintea finisării unor forme, ființe, dintr-un aluat, dintr-o materie amorfă, primordială și nu apariția a ceva din nimic – acest lucru e (valabil), când analizăm, mai târziu, *sentimentalismul* lui D-zeu și nu limitele puterii, când poate să creeze efectiv ceva din nimic – deși, subiectiv, cum vom vedea, de ce *trebuia* să creeze ceva (- indiferent ce) – implică, oricum, *sentimentalismul* lui D-zeu.

34 Deși aici – deși scade cantitativ, oarecum, D-zeu nu-și diminuează forțele. Ființele ivite din propria substanță, rămân în acest Univers. Altfel, n-ar fi posibil decât la scara fantasticului.

ființe e nesfârșită, atunci Dumnezeu, (acea ființă), poate să creeze ceva din nimic,³⁵ căci e mai logic ca pe un câmp viran să apară o casă făcută de cineva - deși Creatorul - constructorul, ar face-o din ceva³⁶ - sau așa, pur și simplu³⁷. S-ar părea că s-a rezolvat și enigma apariției Universului, a ceva din nimic, dintr-un vid total - prin existența unei forțe care a determinat asta. Dar rămâne întrebarea: Această forță de unde provine? (Cine a constituit-o, dacă a creat-o cineva?) Și, mai ales, de ce trebuia să existe?

Da, de ce trebuia să existe această forță³⁸ - și, mai ales, dacă o admitem, de ce a trebuit să creeze acest Univers. De ce a trebuit să creeze ființe umane? E o ființă bună? Avea nevoie de (auto) perfecționare prin actul Creației, prin lungul drum al omului spre armonie?³⁹

De fapt, întreaga viață umană e o căutare a armoniei, a simetriei originare, a Infinitului sălășluind în noi, pe care l-am pierdut cândva. Atunci omul e o fărâamă de Dumnezeu, datorită vitregiilor, la un moment dat. O frântură cu nimic inferioară lui, sau, dependent de D-zeu.

Dar creștinismul prezintă imaginea lui Dumnezeu dictatorial și a unei ființe numită om, minoră, care cu greu și-ar putea face loc în grădina lui Dumnezeu (cu sacrificii nebănuite). La fel

---

35 Deși plauzibilă e și ideea a ceva nesfârșit - Infinitul - a apărarea din nimic, a deveni apoi existență, pe care, ca succesiune, act de creație - distrugere - două reverse total diferite, finit/infinit, iar nu le putem înțelege.

Căci avem tendința *de a merge până la rădăcina* a tot ce există și dincolo. Nu putem să tot amânăm, altă etapă, stare, începutul. Dacă am ajunge la capăt, cum e acesta și, totuși, oricum l-am explica, există tentația de a zice: Ce a fost dincolo?

36 În cazul unui creator terestru logic e că materialele - prin forța și inteligența sa - au fost aduse acolo - în cazul unui creator divin - totul putea, tot prin forța sa - să apară din nimic.

37 Ajungem, deși, explicăm așa, la ce am definit mai sus: pe creator cine l-a făcut, materia din care-i alcătuit, etc.

38 *De ce trebuia să existe ceva - (mai degrabă decât nimic)* - e întrebarea care ne chinuie mereu, referitor la această existență. (Henri Bergson) - dar a insista prea mult, ar însemna să acordăm necesității de venire în existență a Materiei, valențe de zeitate creatoare, iar pe noi ne interesează acel "de ce" în sensul de raport Neant-Infinit existând și de a detecta vreo forță primară, răstăcită acolo și mecanismul apariției ei.

39 B.PHAȘDEU - SPIRITUL SI TRUPUL 1993 sau J. Guittton - D-zeu și știința

ca un părinte care crede că are, în exclusivitate, drept de viață și de moarte asupra copiilor -, eu te-am făcut, eu te omor”.

Oricum, important ar fi actul de salvare finală și egalitatea față de Dumnezeu. Altfel „osul” aruncat de Dumnezeu, pentru o întreagă veșnicie, nu-și are rostul.

Să fii forțat să stai ca un câine, cu coada între picioare, o întreagă eternitate, nu-și are rostul, iarăși.

Prin rău și suferință purificat, omul s-ar putea înălța în ochii lui Dumnezeu. Dar și așa ar dobândi numai un statut de privilegiat limitat la masa lui Dumnezeu și atunci mă gândesc că ar fi mai bine o scufundare în Neantul originar.

De fapt, de ce ar fi inferior omul lui Dumnezeu? Oare nu este alcătuit din aceeași substanță care a existat în Univers dintotdeauna? Deci, din aceeași substanță cu Dumnezeu - (credincioșii vor replica, spunând: da, dar a fost creat de Dumnezeu și prin asta și, mai ales prin faptul că a fost, intelectual, creat mărginit, e inferior lui Dumnezeu). Se va putea obiecta aici că e o chestiune morală, de alcătuire și structură spirituală, de probitate în conduită, Dumnezeu fiind perfecțiunea. Dar nimeni nu i-a cerut lui Dumnezeu să ne facă imperfecti. (Iar noi - cu tot răul din noi - reminiscență a barbarismului inițial - al omului, desigur - inerent ființei umane – tindem spre ordine, perfecțiune.)

Dar eu mă întreb: oare chiar a fost creat de Dumnezeu? Oare chiar a creat Dumnezeu o maimuță care se târa prin peșteri, sau, mai degrabă, acea maimuță a evoluat, la fel ca celelalte specii de pe o planetă oarecare, am lichidat aici întregul suport al actului Creației, omului, în particular - deși nu mi-aș fi propus, o abordare de pe poziții materialist - evoluționiste, dar, datorită faptului că creștinii susțin, cu atâta tărie ceva ce nu i s-a demonstrat existența. De aceea am trecut, brusc, la antipozii: vom vorbi în eseu următor despre credință și răsplată și după cum se raportează existența la toate acestea.

Cca 1993 - 28 iulie 2017

Doru I. Pop, Ferneziu

Despre Infinit și Dumnezeu

Trei considerente ne fac să punem serios la îndoială imaginea lui Dumnezeu, așa cum reiese din atributele alocate lui, de către o religie ultra-avansată.

Dumnezeu ar trebui să fie El însuși Infinitul. Într-adevăr, fiind delimitat, concretizat într-un singur loc, omniprezența sa este știrbită grav de către atributele acordate Infinitului, de către o cercetare logică și pe care aceasta trebuie să le aibă, indiferent de voința noastră. Dar asta n-ar însemna nimic, El ar putea exista indiferent de voința noastră descriptivă, sau de capacitatea noastră în a „zugrăvi” imaginea zeilor.

Dar, din aura grandioasă cu care este investit Dumnezeu, așezat pe soclul suprem în Univers, reiese clar confruntarea sa cu Infinitul.

Dar Dumnezeu are toate atributele unei entități limitate, așa că pierde în confruntarea cu Infinitul. Mai întâi, este cert că un lucru finit nu poate genera ceva infinit⁴⁰, apoi, El însuși, dimensional, este inferior Infinitului fizic din această existență, a ceva dincoace de Neant, care se încapățânează să existe alături de Dumnezeu.

---

40 La fel cum aveam să constat mai târziu că, da, să acceptăm că Universul a avut un început – Big-Bang și va avea un sfârșit – oricare ar fi acela – dar cum se poate, în cadrul acestui Univers – *să existe axa numerelor infinită?*

Dacă admitem că Universul vizibil a fost creat de Dumnezeu, atunci însăși această sau prin această idee, Dumnezeu se limitează la o suprafață dată. Căci un loc în spațiu trebuie să fie ocupat de către creația sa. Iar atunci, chiar dacă Dumnezeu reprezintă Infinit - creația, atunci nu mai este infinit, pentru că, scăzându-se din totalul Infinitului, acea Creație, implicit că Dumnezeu nu este infinit.⁴¹ Și atunci, ar fi subordonat Infinitului existând.

Inferior, așadar Infinitului, chiar dacă ar avea obârșii diferite (sau chiar dacă Infinitul ar fi fost creat de Dumnezeu, dar am văzut mai sus că nu se poate.)

De ce acest aspru rechizitoriu la adresa lui Dumnezeu?

Pentru că noi știm foarte bine că o ființă dotată cu judecată pentru a crea, nu poate, fizic, să fie infinită, ci doar o entitate finită, desigur. Invers, putem afirma: Dumnezeu e totul, dar atunci am avea de-a face cu un Dumnezeu impersonal, ostil și rece. Ar fi, într-adevăr, El însuși Infinitul, dar atunci ar fi lipsit de logică și n-ar fi putut aduce lumi în existență. Mai mult, suprapunându-se și confruntându-se cu Infinitul, creația sa n-ar putea avea loc, să existe alături, distinct și independent cu el. (Creația sa ar fi inclusă în chiar trupul Dumnezeului Suprem).

Savanții de azi au ajuns foarte departe în cercetarea Universului. Departe și nu prea, am spune noi. Nu din tendința de a căuta mereu altceva, sau de a căuta perfecțiunea, fie și cu prețul de a bulversa ordinea dată, am putea fi nevoiți, după cele câteva priviri aruncate dincolo de constanta lui Planck, să admitem o altă ordine, ci numai fiindcă, așa am putea să găsim existența Forței Supreme a Universului. Așa, deoarece în Universul nostru există aceleași legi și e foarte greu să înțelegem, din cele descrise mai sus - că Dumnezeu ar putea fi finit, dar să genereze infinit, în același timp - sau să credem că emițând raze, divinitatea nu scade can-

---

41 Chiar neștiind cât de vast e Infinitul - desigur fără sfârșit, totuși, un Infinit din care s-a scăzut ceva e mai mic decât altul, intact, la fel cum, invers, există infinituri mai mici sau mai mari, vezi totalitatea numerelor pare, totalitatea numerelor prime, etc.

titativ niciodată (Origine, Blaga) - mai ales, creând din propria substanță ceva, atunci, logic ar fi să scadă cantitativ.

Astfel, vom vedea că există un Infinit halucinant de frumos și grandios. Magnificitatea sa ne-ar fi de folos nouă. El - Infinitul - ar fi Dumnezeu. Atunci, conform unui Dumnezeu bun și iubitor - nemurirea spiritelor umane - și nu numai - ar fi asigurată.

Cca ' 93-94 - 28 iulie 2017
Doru I. Pop, Baia Mare, Ferneziu

11

Despre religie și justiție socială

Religia pornește de la un considerent a priori fixat, devenit certitudine, dar, deși neverificabil, trebuie să-i dea crezare și supunere întreaga suflare omenească. Omul va plăti în funcție de conduita sa. Așadar, punctul final spre care se îndreaptă, vrând-nevrând omenirea, este această Marea Judecată. Chintesența religiei este următoarea: două posibilități. (Și nu numai răsplata finală). Salvarea celor buni și nimicirea⁴² sau pedepsirea celor răi. (Pedepsirea veșnică a celor răi denotă, pe lângă cruzimea religiei, și un neajuns cras, transformat într-o contradicție la adresa religiei: persistența răului pentru totdeauna în Univers, contrar prognozei actuale, de dispariție a sa, finală).

---

42 Iehoviști, negând spiritul, sau orice eu de natură spirituală, rămas după moarte – prevăd învierea „celor drepți” ca o readucere la o nouă viață, într-un trup material și – atenție! cu identitatea celui dispărut. Singura pedeapsă pentru cei răi e *neaducerea* la viață, lăsarea să se putrezească în Neant – (pedeapsă sau pierdere oarecum subiectivă, simbolică, dacă ținem cont de faptul că păgubitul *nu are* cum să-și dea seama de acea pierdere).

Oricum, aceste interpretări denotă caracterul confuz, superficial și heteroclit al (interpretării) ideilor religioase, dacă nu chiar al acestor idei.

Toate, sau aproape toate religiile, cred într-o viață perfectă, ideală și utopică, într-un viitor îndepărtat, poate al unui alt timp decât cel terestru. Sunt răsplata pentru o viață plină de privațiuni. Chinul uman, poate și înjosirea - prin trecerea prin această lume imperfectă⁴³ sunt firești [(deși o viață exemplară, dar parcurgând opulența și desfrâul - căci civilizația și binefacerile acesteia trebuie să aibă o limită, nu sunt de ajuns) - (preferabil este suferința și sacrificiul duse până la extrem -prin renunțarea chiar la unele simple plăceri, ale vieții)].

Pentru religie nici nu se poate altfel, dar noi, ca filozofi, ne întrebăm: Dacă există Dumnezeu, demonstrat științific, dacă acesta e obligatoriu bun, adică va salva până la urmă omenirea, târâtă, cu sau fără voia lui, în păcat, rău, mizerie, sau, dacă mai degrabă există un Dumnezeu nepăsător la durerile noastre?⁴⁴

Nu vom vorbi aici despre descrierea paradisului, imaginate de către fiecare religie în paralel. - O vom face de altădată - vom analiza doar posibilitatea existenței supranaturalului, vom descrie rostul și rolul suferinței umane, ca scop pentru țelul final - răsplata divină datorată bunătății lui Dumnezeu, vom vorbi și despre justiția terestră, pentru ca sacrificiile de pe pământ să nu apară așa cum sunt, o corvoadă inutilă.

---

43 Există trei variante paralele care descriu căderea din dumnezeire: prima, cea a suportării răului în vederea mântuirii, a unei răsplăți, (pentru un păcat original, sau, pur și simplu, ca verificare a loialității și nobleții de caracter a omului - pentru o integrare relativ tardivă într-un mediu cvasi-perfect, controlat de D-zeu). Cel de-al doilea motiv, un *filon laic*, l-am putea numi, cel al *reintegrării* cu simetria pierdută, originală, cu dumnezeirea infinită și perfectă. Omul e un înger cu aripi frânte, *căzut* într-o lume imperfectă. De aceea, căutându-l pe D-zeu, încearcă să se reinclude în perfecțiunea inițială, din care a fost rupt - într-un Infinit rece, d.p.d. v științific, dar ca o dumnezeire caldă, umană, însă, ideea agreată de unele religii.

(La creștini, răul ar putea fi chiar această rupere față de simetria originală. Totodată, se păstrează reminiscențele unei *spaime adânci*, căci acest rău poate fi total, adică mult mai adânc: Infinitul, Eternul simbolizat de Dumnezeul unic existând, să nu mai existe, practic. Acesta ar fi cel de-al treilea motiv al tendinței spre *perfecțiune*, spre ceva existând, la urma-urmei. (Vezi și eseurile mele anterioare)

44 Sau, poate, Universul fiind atât de vast, n-a ajuns încă, de la creație, să dea un semn. Lipsa nu-l nici confirmă nici infirmă, la fel ca civilizațiile extraterestre care, încă, n-au ajuns la noi.

Vom analiza, de asemeni, stadiul ideii de justiție terestră a structurării societății, așa cum e ea, cu binefacerile progresului, inegal și nedrept repartizate, ceea ce face ca și-n viitor, acțiunile în numele justiției sociale, să fie extrem de justificate.

Așadar, la creștini, răul este recunoscut în toată plenitudinea sa. E ca și cum un secretar de partid totalitar - sau cu funcție publică, din păcate, care, într-o societate capitalistă o face perpetuu - n-ar ascunde unele imperfecțiuni și neajunsuri, pentru a nu întârâta masele - în Direcția asta - și pentru a-și declara adeziunea proprie în lupta maselor - nu o societate deja perfectă, ci lupta pentru ajungerea la ea, sau recunoașterea statu-quo-ului; în capitalism, din păcate ca unica variantă posibilă - cea mai bună din societăți, de parcă nu ar putea fi corijată.

Dar este interesantă imaginea lui Dumnezeu, desprinsă din ceea ce cred creștinii despre El. Dumnezeu e când neutru, când un judecător care alege o cale dreaptă - deși cea mai lungă - de rezolvare a litigiilor pentru răsplată, când un judecător pervers, pricinuind pierderi imense - pe baza dorinței de complicare inutilă.⁴⁵

Și totuși, chiar dacă Dumnezeu l-a lăsat pe Lucifer „să-și facă de cap”, cu rezultate bune în prima parte a răzvrătirii pentru diavol, totuși, existența acestuia e doza de rău oferită omenirii.

Dar, dincolo de caracterul capricios al lui Dumnezeu, mai apare o contradicție: răzvrătirea lui Lucifer a picat” tocmai la timp, pentru ca omul să fie pedepsit cu insubordonarea lui Lucifer și cu desfrâul acestuia - sau, deoarece diavolul⁴⁶ s-a răzvrătit într-un timp abiblic - omul greșind și devenind el însuși imperfect, a fost lăsat, pe seama răului, care emana de la Lucifer? (fără să mai punem la socoteală faptul că însuși omul a fost ademenit de chiar diavolul în persoană).

---

45 Vezi doar genocidele enorme din istoria omenirii sau traiectoriile întortocheate ale vieții unor indivizi.

46 Inițial, un înger, poate cel mai strălucitor - totuși, dualismul D-zeu - Lucifer poate exprima orice dualism din Univers, antagonic, desigur.

Apar, astfel, două acte de insubordonare: ale diavolului și ale lui Adam - omul, ambele, dar, mai ales cea umană prompt sancționată. Diavolul nu va fi iertat și trimis în Neant - gestul său amintește de răzvrătirea titanilor din mitologia greacă - și mai mult - ce aminteam mai înainte - tendința spre ceva, lupta, spaima de nimic, a creat această rupere, însă, aceste dualisme față de o simetrie perfectă originară⁴⁷.

Omul, oricum este imperfect, dacă nu-și duce până la capăt pedeapsa, sau dacă nu are tăria de caracter să reziste unui simplu capriciu la care este supus de divinitate. Dincolo de acest aspect, eram totuși gata să afirm - datorită circumstanțelor atenuante pe care le oferă răsplata finală, că oferirea binelui final ar fi, într-un act de o extraordinară probitate, a lui Dumnezeu, cea de-a patra caracteristică a reîntregirii cu Infinitul perfect, acte - simbol ale religiei Infinitului, care trece prin spiritul uman, dacă acest al patrulea semn n-ar fi fost împărțit între primul și ultimul act al acestei religii a Infinitului -(răsplata pentru probitatea și teama de Neant). Nu invocăm aici motivul artificial al neascultării, apărut mai târziu, să explice o stare de lucruri nu prea roză, deși și aceasta, „prin extremă”, ar putea semnifica prăbușirea Infinitului în fața necruțătoarei ofensive - expansiuni a Neantului. Omul i-a dat, semnificații umane, de aceea îl lăsăm într-o parte.

Analiza tuturor afirmațiilor „puse în cârcă” lui Dumnezeu ar complica mult și inutil lucrurile. Ar ieși încă odată în evidență caracterul capricios și contradictoriu al lui Dumnezeu. De ex.: Roagă-te că-ți va da Dumnezeu. Dar dacă împrecinatul se plânge: nu mi-a dat facilități Dumnezeu, obținerea unui lucru meritat, căci am fost decent, se ripostează de către un credincios fraier: nu-ți poate da Dumnezeu mașină, vilă (dintr-odată) sau - nu poate da Dumnezeu la toată lumea.

---

47 Adică, a vedea Universul *așa cum e*, cu rău, imperfecțiune, în alternanță cu binele, dar tinzându-se la „ieșirea” spre o Perfecțiune inițială, prin și la D-zeu, care ar fi existat cândva. Din motivele (3) invocate mai sus, din egoism, etc.

Bine că acest Dumnezeu, care a creat Universul, nu poate să ajute un om merituos, mai degrabă decât pe porcii de șefi. Dar, oare, acest Dumnezeu instabil, chiar a creat Universul, fiind omnipotent?

Dacă Dumnezeu e dincolo de Marea Explozie a Universului, fără îndoială că forța sa a stat la baza acelei explozii. A stăpânit, practic un punct atât de mic.

Dar care sunt aspectele morale ale acestui raport de subordonare om-divinitate? Sau ce caracter denotă, oare, comportamentul lui Dumnezeu?

Un ființă creată de către un creator perfect, nu putea să fie decât perfectă. - Așa cum chiar Universul venit în existență, pe baza perfecțiunii unei ființe creatoare, n-ar putea fi decât perfect - neadmițând răul, ca parte dualistă⁴⁸. Astfel răul, ca parte existențială, nu și-ar avea rostul⁴⁹, cu atât mai mult suferința umană.

Dar a trimite în existență ceva neputincios în fața răului, implică un amuzament și o perversitate a Creatorului.

Astfel omul ar fi trebuit creat perfect înainte de a-i inocula atributele imperfecțiunii, care l-au făcut să se răzvrătească și să-și ia „porția” de suferință, după îndelungi peregrinări, până la țelul final. Dar am văzut că nu a fost perfect. O cât de mică greșală în construcție trebuie să fi avut, și atunci putem afirma: a crea ceva imperfect când poți să faci ceva perfect, e o perversiune, dar a crea ceva perfect și al corupe, totuși, e ceva sadic.

---

48 În primul rând, mărimea setului de legi care-l fac să fi venit în Existență – astea și nu altele - ne duc cu gândul la un Creator*. Apoi răul – mai ales cel uman – poate și la celelalte scări, n-ar trebui să existe, în măsura în care este. Poate astfel se neagă nu numai existența lui D-zeu - ca ființă logică și bună, ci chiar existența sa.

* Chiar savanții adepți ai Big Bangului se entuziasmează în fața preciziei și mărimii acelor legi, care, cu milionimi de mărimi fiind altfel – forța de atracție a electronului, de ex., în jurul nucleului – Universul n-ar exista. Proclamă, oarecum, existența lui D-zeu. (Stepfen Hawking)

49 De văzut în ce măsură, e totuși, acceptabil. Vezi eseurile anterioare.

Lipsa tăriei de caracter, e la fel, o imperfecțiune, iar posibilitatea de a alege între bine și rău, de asemeni implică o cvasiabandonare a omului în fața unui destin nefavorabil.

Dar în ce raporturi se află omul cu divinitatea, acest zeu necruțător și rece? Omul este în totală subordonare și dependență față de Ființa supremă, fiind stigmatizat, prin păcatul originar, iar faptul că este ținut în „clește” denotă încă o dată omnipotența și grandoarea lui Dumnezeu și micimea omului. Orice răsplată, după o atât de lungă așteptare - denotă meritul și calitățile umane și nu mărinimia lui Dumnezeu.

Așadar, trebuie să sufere, deoarece e inferior - prin greșală, sau pur și simplu - și atunci trebuie să fie supus capriciilor unui Dumnezeu tiranic.

Dar cum conștientizează el asta? Cum se adaptează - căci o suferință care te apasă o viață - indiferent din partea cui vine - poate să-ți producă dureri și bătăi de cap, răzvrătiri și cedări ale nervilor. Deși se obișnuiește cu statutul său, este, firește, conștient de ce se află în jurul său (se întâmplă ceva în neregulă, căci suferința înseamnă lipsă) - oricât ar fi acel om de nesimțit, îl doare când își vede semenii - rivali în mașini de lux, pe nemerit⁵⁰, de exemplu. Dincolo de resemnare omul se auto-îmboldește să lucreze conform firii sale, mai mult și mai bine, deși poate aici pe pământ nu va fi, vizibil, niciodată răsplătit.⁵¹

Dar, dincolo de crezul impus obligatoriu, și care se referă la viața luminoasă de după moarte, care acoperă suferința și răul de aici și dincolo de faptul că ar exista doar obligație de muncă grea, fără un orizont luminos, în viitor această existență umană, plină de privațiuni, prin suferință, impune, pur și sim-

---

50 Am redat această stare de lucruri foarte realist. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume - căci contează, la urma-urmei, *nivelul de trei* atins de o anumită orânduire - respectiv *gradul de concretizare* al promisiunilor - și nu balivernele - lucru valabil și-n cazul religiei. Răsplata, conform escatologiei finale: dacă suferința stă la baza răsplătii finale, de ce nu se acordă fiecăruia la fel de multe șanse de suferit?

51 Dar crede - și asta-l ține în picioare - că și D-zeu îi va da restul, *grosul*, într-o viață ulterioară și acesta este esența sau sensul social al religiei.

plu, existența unui crez luminos, de factură nereligioasă. Cu cât suferința e mai mare, cu atât acel viitor e mai strălucitor, și mai real -(cu cât vârsta de 20 de ani se îndepărtează mai mult de noi, cu atât omul o trăiește mai intens, afectiv - dar în ciuda aspectului subiectiv și utopic pe care ar trebui să-l îmbrace acest simțământ - are impresia că e ceva logic să simtă asta.)⁵²

Se referă la viața luminoasă de după Ceva care rămâne, trebuie, așadar, de văzut ce-i cu acea lumină din cugetul omului - care pare implementată în gândul și străfundurile umane - deși unii cred ca nu-i decât un simțământ involuntar, instinctual, care a determinat apariția religiei pe un sol fertil, intensificându-se, pe măsura trecerii prin noi și noi obstacole, rău și suferință.

Acel ceva atât de profund implementat în adâncurile existenței noastre, sau poate existând acolo dintotdeauna, ar putea fi explicat. Crezul și cultul într-o realitate eternă, care să învingă moartea, e lumina de care pomeneam mai sus - ideea de dăinuire eternă, (deși Leszek KolaKowski m-ar contrazice, deoarece afirmă că religia nu a apărut la animale, la delfini, de ex. ii voi răspunde: foarte bine, înseamnă că religia e apanajul gândirii unei ființe superioare, căci poate că animalele nici nu au teamă de Neant - să o conștientizeze în așa măsură cum o face omul - dându-i valențe neobișnuite. La animale există doar teama de moarte, manifestată instinctual ca dorință de conservare a individului sau a speciei).

---

52 Unii au explicat acea lumină, ca fiind Divinitatea trecând perpetuu prin noi - sau nostalgia păgână după un Infinit perfect - respectiv simetria originară înainte de Marea Explozie a unui ciclu de Univers. Rămâne de văzut unde-i adevărul (1).

1) Un punct infinit de mic, dar de o presiune și densitate, temperatură uimitoare, l-a trimis în existență. El era Infinitul, care genera lumi, deși ne-am întreba: - poate Infinitul proveni dintr-o altă sursă, poate veni, cumva în Existență, la un moment dat - sau, pur și simplu, e veșnic, așa cum reiese din însăși titulatura sa?

Mai *greu* ar fi de crezut - decât că D-zeu e generatorul unui sistem nesfârșit de lucruri - faptul că D-zeu sau altcineva *ar putea* face să dispară în Neant, în non-existență cei 10^{87} atomi existând ai acestui Univers sau ai *oricărui* Univers existând.

Dar, referitor la existența a ceva întotdeauna, într-un Univers etern, problema e că, dacă acei atomi ai unei lumi veșnice, dacă *n-au avut nevoie să fie creați*, nu vor avea nevoie, nici nu vor putea fi *distruși*, transformați în nimic, să nu mai existe deloc, existența lor *să nu depindă*, așadar, de un act de creație-distrugere.

În ceea ce privește ideea de existență, nu știm dacă - căci simpla fugă în fața morții, manifestată și la animal nu-i destul, sau nu putem să știm dacă prin asta animalul, ar dori să trăiască la nesfârșit- este conștient de dorința sa; (mai mult, animalul nu-și poate închipui nici ce înseamnă Neantul, dispariția totală și nici chinurile morții, agonia sfârșitului.)

Fantezia umană redă astfel justificat, întreaga grozăvie, în raport cu existența, a coborârii în Neant, a marii pierderi care este moartea - deși a pierde înseamnă a exista și a nu mai poseda ceva - totuși omul de pe acest tărâm face, dar, oarecum, în folosul vieții de aici, căci altfel nu ar mai avea nici un sens.⁵³

Și pentru a profunz și mai tare această idee, voi aminti aici o remarcă de-a lui Marx - Ce diferență există între o albină sau un păianjen și un arhitect?

Aceea că arhitectul are celula, fagurele în minte, înainte de a-l construi, realmente, pe când insectele o fac instinctual și, fiindcă tot suntem la capitolul comparații, să adăugăm că și albinele satirizează, oarecum, lenea, eliminându-i pe trântori, ceea ce denotă ceva mai mult decât un simplu instinct, pe de-o parte, iar pe de alta face parte dintr-un joc al unui rece ciclu de evoluție și selecție a speciilor, unde cei slabi, cei nepotriviți sunt eliminați - lucru întâlnit și la alte specii, atât că încă nu au ajuns să facă pamflete pe seama leneșilor și în general pe seama a tot ce nu-i normal, cum se întâlnește în strigăturile și epigramele speciei umane, referitoare nu numai la lene ci și la unele infirmități de care nu-i vinovat cel păgubit.

Ce-i, așadar, cu această lumină din sufletul omului, devenind - cum am văzut, mai puternică cu cât greutățile devin mai mari, aproape insuportabile?⁵⁴

---

53 Așadar, având o minte, o ființă, cu cât aceasta este mai evoluată, poate să explice mai bine o idee, la un moment dat. Rămâne de descoperit obiectul descris - de redat veridicitatea acestora.

54 Posibil și răsturnări bruște de crezuri - s-au văzut și-n istorie, Montezuma, Ceaușescu, etc., dar *utopic*, crezul în ceva, ireal, frumos, dincolo de realitatea imediată, pentru care merită să lupti - rămâne. Se schimbă doar factorii.

Dar dacă nu există nimic dincolo - totul nu este decât imaginație și convenționalism, determinate de capacitatea de divagație a creierului?

Dacă omul și-a construit întreg sistemul și eșafodajul de credințe, nu atât din teama față de moarte - deși aceasta i-a arătat ce înseamnă de fapt dispariția, adică pierderea supremă a ceea ce avem, la un moment dat, respectiv viața, ci, mai ales datorită faptului că nu-i putea veni să creadă că ar urma să nu mai trăiască Niciodată - această viață era atât de deosebită față de Neant, de nonexistență.

Era, așadar o diferență enormă între un om viu fiind, mișcându-se, cu sângele pulsându-i în vine, și unul mort, care înseamnă încremenire, nemișcare. Bănuia întreaga diferență și tragedie. Intuia că Neantul e ceva prin (ne) existența sa - ceva mult mai rău, chiar decât o viață amărată.⁵⁵

Poate această credință și dorință în existența sa la nesfârșit - plus speranța că dacă a pierdut aici pe pământ, în comparație cu puternicii zilei, care au câștigat, va trebui să câștige și el cândva, dincolo.⁵⁶ Demonstrându-i-se inexistența vieții de după moarte unui creștin, care mai înainte de toate a pus certitudinea existenței post-mortem, izvorâtă dintr-o convingere sinceră, datorită credinței sale, și invers, nervii i-ar ceda, ar în-

---

55 Într-adevăr, în fața spaimei de Neant, omul a ales, așadar, între dezintegrarea și dispariția totală - și continuarea Vieții după Moarte - varianta cea mai convenabilă: credința și certitudinea în Nemurire. Dar religia - cel mai frumos dar oferit omenirii, (Malinowski,) nu s-a oprit aici, sau - acest dar n-a putut fi obținut doar prin simplă credință - deși aceasta, paradoxal, joacă un rol mult mai important decât pare - ca și cum simplul crez poate naște din Neant zeii și viața post-mortem; dar creștinii, nepunându-și problema inexistenței supranaturalului, consideră credința doar un act de conduită morală - nu și un act creator. Conduită morală - care se cere cât mai nepătată la om. Astfel, peste ancestralul crez și simț al nemuririi, al Infinitului trecând prin ființa umană, s-a suprapus ceva - raportat la răul și neprevăzutul vieții terestre, așa cum e ea; verticalitatea omului, în aceste condiții, a însemnat integrarea - cu orice preț - în dumnezeire. Religia e, astfel, speranța salvării - cu condiția să se mai treacă, încă odată, prin acel haos al Răului - numit viață terestră - unde răul ar încerca să corupă perfecțiunea originară - dar, desăvârșire care, oricum, va fi dobândită, la urmă.

56 Adică un egoism cras, la urma-urmei, izvorând din dorința de perpetuare a speciei și a individului, plus, chiar dacă ar fi nemuritoare - un egoism intrinsec, specific.

nebuni, s-ar izbi de ziduri și ar fi firesc. Ar pierde tot ceea ce a sperat mai arzător că va avea vreodată, integrarea pe baza protecției lui Dumnezeu, a unui Dumnezeu milostiv și bun, într-un Infinit viu, existând, deci și prietenos - și nu integrarea într-unul rece, amorf și ostil, care seamănă mai degrabă cu Neantul, iar pentru el dispariția totală, neexistența.

Sfârșit

*7 iulie 1994 - 2 august 2017,
Ferneziu, Baia Mare,
Doru I. Pop*

Despre începuturile Universului. Dumnezeu și Marea Explozie.

Unii gânditori idealişti încearcă să pună în concordanță capacitatea creatoare a lui Dumnezeu cu declanșarea Marii Explozii a Universului. Nepotrivit mi se pare aici nu faptul că Dumnezeu n-ar fi putut să arunce în existență, cu ajutorul unei forțe colosale, acel punct infim de materie - sau că n-ar fi fost necesar s-o facă, (desi, dacă cealaltă variantă, cea a declanșării Marii Explozii fără Dumnezeu, logică fiind, dacă a avut într-adevăr loc, ar exclude-o pe prima)- ci faptul că, în prealabil, Dumnezeu a condensat materia într-un punct atât de mic, ca și cum ar fi avut la dispoziție doar un spațiu foarte mic pe care să-l ocupe fiecare punct supercondensat de materie - așa cum am încerca ca pe un raft să așezăm un lucru în așa fel încât să ocupe cea mai mică suprafață firească - am avea nenumărate obiecte de așezat - să încapă cât mai multe astfel?!⁵⁷

Dacă ni s-ar replica că n-a existat în jurul aceluiași punct, spațiu și timp - atunci aş putea spune că nu a existat nici Dumnezeu, doar dacă el ar veni din afara oricărei dimensiuni posibile.

Dar eu cred că un anumit spațiu și timp au existat întotdeauna, în care au putut expansiona lumile venite în existență.

Și atunci cum rămâne cu punctele celelalte, îngrămadite pe același „raft”? Dar a fost un capriciu al lui Dumnezeu, orice creare și anihilare de lumi?

*Cca 1994 - 4 august 2017
Doru I. Pop, Ferneziu, Baia Mare*

---

57 În afară de faptul că poate fi un capriciu, un joc al lui D-zeu, toată această „jonglerie” a materiei.

Despre justiție. Despre raporturile de forțe în natură. Despre organizarea socială

O stare de lucruri socială, o mare nedreptate existentă ne duce cu gândul că nu există Dumnezeu. Mari criminali sociali de-a lungul istoriei - regii antichității, feudalii de mai târziu, patronii exploatând sălbatic clasa care muncea, apoi regimurile totalitare, chiar dacă acționau în numele unui ideal de justiție, au depășit cu mult numărul de victime situat în partea opusă, negativă. Așadar, de la răskoalele antichității, la cele ale Evului Mediu, la revoluțiile moderne și contemporane, milioane de oameni au murit fără ca tortionarii lor să fie pedepsiți.

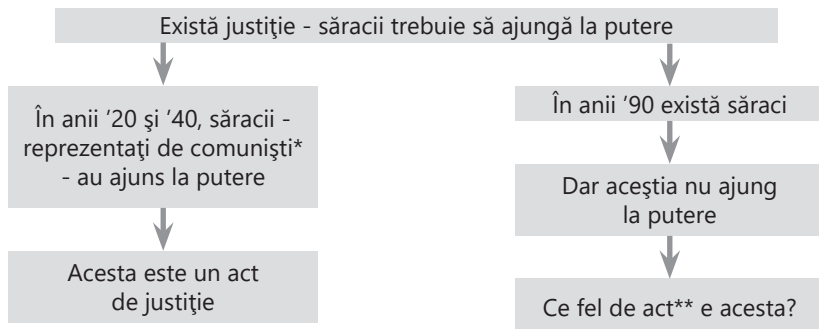
Pare straniu, cum ar fi - și, în general, în toate timpurile, justiția reclamă - sau ar trebui - pedepsirea unei fapte cu mult mai puțin importante, ca scuipatul pe stradă, de ex., (în țările civilizate, de aceea am spus ar trebui), pe când crime cu mult mai mari, mai monstruoase, strigătoare la cer prin ilegalitatea lor, să rămână nepedepsite;⁵⁸ sau, poate Dumnezeu așteaptă îndreptarea lor și pentru un singur și simplu gest, de recunoaștere a lor, să-i ierte?⁵⁹

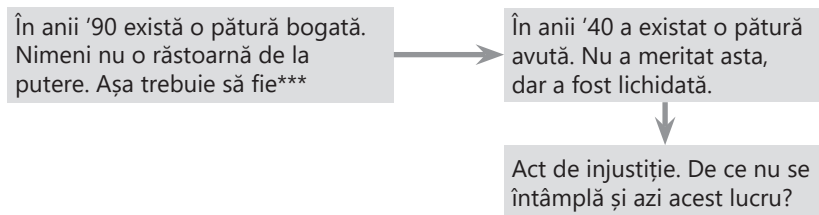
58 Un singur ex. postdecembrist: Un ministru a furat de miliarde, făcând o casă cât un bloc. Ce mobiluri, ce instincte tenebroase l-au mânat la acest gest inuman?

59 Gest la fel de aberant, ca și cumpărarea de indulgențe, pentru iertarea păcatelor.

Vom presupune acum - nedorind să întinăm justiția divină, lăsând la o parte crimele în numele unui ideal, că există justiție, dacă privim ascensiunea la putere a comuniștilor, d.p.d.v. economic, doar ca o dreptate făcută păturilor de jos, strict necesară și legitimă, de altfel, astfel: conform teoriei că:

Sau să considerăm act de justiție, nu răsturnarea socială sau beneficiul în folosul unei clase cu adevărat mizere, ci raportul de forțe veșnic existent, inegal și inechitabil, între bogați și săraci:

* Deși nici pe departe n-a fost așa nici atunci, când grupuri restrânse de comuniști nu puteau să reprezinte grupurile imense de oameni săraci, poate nici mai târziu, când, cu sacrificii imense, nu le-a oferit mare lucru – sau totul, ajungerea în comunism. Dar acordăm susținătorilor ideii de justiție divină un atu, să vedem pe unde scot cămașa. Nici nu au pe unde s-o scoată. Există doar nelegiuiri, sau, cel mult, un raport de forțe care nu ține seama de felul cum ar trebui să se așeze – veți vedea imediat.

*** Vezi nota 1.

Deși divinitatea ar comite două nelegiuiri; Menținerea bogaților, ca atare și, mai mult, acordarea de bogății celor ce nu merită: patroni, miliardari soiși, adică jechoși și necinstiți, ieșiți parcă din Neant. Dar, aici ne interesează raportul de forțe dintre clase (le), ca atare, de bogați și săraci, fără a discuta proveniența lor. Plus nedreptatea, atribuită uneia, în detrimentul celeilalte.

De ce nu se întâmplă, sau de ce a avut loc atunci - pe merit sau nu - faptul că nu se întâmplă azi, ne duce cu gândul la capriciile lui Dumnezeu: când ajută, când distruge pe cineva, pe merit sau nu.

1994, 4 august, 2017,

Doru I. Pop

Despre Dumnezeu și organizarea socială

Am început să schițăm – sau, mai bine-zis, să presupunem, după ce am pus întrebarea și apoi, considerând existența lui Dumnezeu ca ceva posibil, real, chiar, în ultimă instanță, să creionăm, în continuare, imaginea lui Dumnezeu.

Cum ar fi posibil și cum ar trebui să arate, de ce și cum să fie alcătuit științific, așadar.

Vom trece acum la descrierea lui morală. Psihico-sentimentală și, mai mult, strict morală, deoarece multe religii monoteiste îl reclamă ca fiind extrem de plin de pasiuni, porniri sentimentale (de impulsuri și accese, când extrem de violente, când pașnice, unde prevalează binele) și tot în aceste religii, paradoxal, unde triumfă bunătatea lui Dumnezeu, justiția ca trăsătură fundamentală și unică a sa⁶⁰. Violența folosită de Dumnezeu devine latura secundară și este explicată astfel: (folosită temporar pentru pedepsirea rătăcirilor a celor ce nu-l ascultă, pentru punerea omului la încercare). De către religie de loc, de fapt este scopul final, triumful binelui, prin extensie a fericirii pentru drept

---

60 De sentimentele umane, într-un cuvânt.

credincioși (iar pentru cei răi nu, iată că răul nu dispare, în extenso nici din Univers, dar pentru cei fericiți, au marele câștig viața veșnică, de către creatorul lor dată, ce importanță mai are?)

Dar de către științele laice, paradisul final, fericirea veșnică, este o problema controversată și neunanim acceptată - nu pentru că n-ar putea exista, deși ne întrebăm: există mai halucinantă și mai mari plăceri decât cele fizice - sau pentru că nu am avea nevoie de ele - de o prelungire a lor la nesfârșit, ca însumare a celor mai plăcute lucruri ce ni se pot întâmpla, cum am spus mai sus - și ca expresie a chiar prelungirii existenței noastre în Infinit, ci pentru faptul că așa cum îi descrie religia existența, condiționată de ceva supranatural și veșnic în Existență, pare doar probabil, sau foarte puțin probabil, de a exista. Și de ce? Fără moarte n-ar exista nici ideea sau nevoia de religie sau/și Dumnezeu, spunea un mare filozof. E adevărat. Dacă noi am fi ființe nemuritoare, sau dacă am dobândi nemurirea, pe alte căi, la ce ar fi necesare cele două condiții enumerate mai sus?⁶¹

Sau spunând: să facem un paradis din viața de azi pentru că nu se știe ce vom avea dincolo. Dar, ca și creștini, n-am fi prea amărâți, văzând că toate strădaniile noastre de îmbogățire, confort și civilizație dau greș, deoarece am ști că vom avea dincolo mai mult și, mai ales, vom fi optimiști, deoarece am fi încredințați că firul și existența noastră (ca și capitalul cel mai prețios posibil de a fi dobândit) nu se vor curma niciodată. (Nu vom avea acea înfricoșare în fața morții, a căderii în nimic, ca și cum, dintr-o dată, desi nu ca amputare - ci doar ca instantaneitate, prin spaima și frisoanele extrem de bruște, pe care le poate produce o asemănare, aproape identică, deci, ca bruschete a apariției - cu, deci, străfulgerarea prin minte că am putea pierde toți banii puși,

---

61 Las la o parte ideea de utopie, perfecțiune, nemurire, chiar, sub forma unei perfecte vieți, în existența umană. Aceasta poate că nu ar putea fi estompată, chiar dacă am avea nemurirea aici pe pământ - indiferent de religia învățată de mici, reprezentând *setea de perfecționare* a speciei umane, poate, mai mult, justificat sau nu, dusă la extrem. Vezi utopiile totalitare.

să zicem, la o bancă. Așadar, credința într-o existență veșnică, luminoasă, care începe aici pe pământ, prin faptul că razele acelei lumini supreme, infinite, ajung până la noi și care nu ne fac să abandonăm lupta, să ne menținem entuziasmul datorită aderării la acea Lumină veșnică, la Nemurire, aș numi-o religia Luminii.

Dar nu despre religia instinctuală a Luminii e vorba.⁶² Căci, dacă ar fi așa, atunci, indiferent dacă Dumnezeu e sau nu Infinitul, (adică mai precis, Nemurirea spre care tindem, atunci totul ar fi clar.) Dar apar diferite interpretări: apar dogmele, bătăliile și încăpățănările. Așa că Dumnezeu însuși, depinzând de unghiul din care e privit, nu mai e perfect, nu mai există o religie netedă și tolerantă, fie ea chiar și a unei supuneri totale.

---

62 Pe scurt, iată cum ar putea fi rezumată această religie: (ca fundament ideologic, mai mult, ca crez, ca definiție a crezului, o motivare a acestuia,) de vreme ce exist acum, voi exista întotdeauna. Există Perfecțiune, Nemurire și Infinit. [Există Infinitul total, independent de orice, deasupra lor]. Tendința omului spre aceste trei lucruri există întotdeauna, că noi suntem integrați, (sau) că noi reprezentăm acest Infinit (1) – precum și faptul că ele reprezintă razele Luminii Infinitului care străbat până la noi.

Sau, la polul opus, datorită unui pesimism total, ar putea fi acceptată, ca universal valabilă pt această Materie existândă, scufundarea în Neant. Nouă ne rămâne să alegem, ideologic, una din cele două variante. Practic, adevărul nu poate fi decât unul singur (A).

A.Sau alternativa scufundării succesive a Infinitului în Neant și invers, apariția și dispariția de lumi, fiecare cu doza sa de Nemurire, de existență, în primul rând, acolo unde au apărut ființe vii să proclame asta. Ar putea fi undeva ființe evolute, să nu proclame Nemurirea: - Greu de spus!?

Despre Dumnezeu și justiție socială

*Dumnezeu creat după chipul și asemănarea omului.
Caracterul capricios și contradictoriu al lui Dumnezeu*

Știm că potențialitatea lui Dumnezeu ar putea admite limite și asta, deoarece, mai mult ca sigur că în orice Univers⁶³ - radical din 81 va fi tot 9, de altfel, logica umană și, poate, orice tip de logică nu ar putea face și admite ca radical din 81 să nu fie 9, pentru că, pur și simplu nu se poate așa ceva. Înseamnă că Dumnezeu este limitat, potențial, când se pune problema schimbării acestor legi fizice, care poate că au izvorât din Neant, sau, (probabil că) au existat înaintea lui Dumnezeu. Doar teoretic, admitând că cuvântul Infinit ar putea cuprinde și suporta totul⁶⁴, sau plasându-l pe Dumnezeu deasupra a orice (nedându-i) nici o însușire terestră, sau dându-i-le pe toate, sau plasându-l deasupra lor și spunând: Dumnezeu e totul, sau prin el se poate orice, (să existăm la nesfârșit, să fim la fel ca el, omnipotenți), sfidând legile timpului și spațiului actual⁶⁵, dar nu despre această

---

63 Înțelegând, prin asta Universuri fizice cu alte legi, cu alte particule fundamentale și în care tot ce aici e imposibil, ar părea posibil.

64 Adică o viteză de chiar un miliard de ori mai mare decât cea a luminii, existența *unui alt număr - rezultat* pentru radical din 81 sau 100/10, decât 9 sau 10, deși e foarte greu de crezut cum ar putea fi logice, deci valabile, plus structurile de la punctul 1. - 66.

65 Astfel cred c-am atinge – sau am fi chiar noi factorii sau corpul, (pentru a nu admite părți, ci plenitudinea existențială a ceva, a ceva care e tot ce există,) unei perfecțiuni veșnice și totale, cum am fi noi înșine, Infinitul perfect, Dumnezeirea ancorată și con-topindu-se cu Infinitul – în Timp și Spațiu – Nemurirea ar însemna o Lumină veșnică – dincolo și dincoace de noi – și prin Dumnezeul Infinitului unic existând.

descriere utopică, luminoasă a dumnezeirii e vorba - deși fiorul Infinitului se manifestă (și prin) tendința spre perfecțiune și, clerical, prin religiozitate, interpretarea religioasă a ideii, a stării de Infinit trecând prin noi - a unei religiozități a perfecțiunii, trece prin noi, indiferent de ce am învățat (acceptabil nouă, adică propria nemurire ar putea exista.)

Dacă ar fi numai asta, dorința de Nemurire, atunci nu ar fi existat nici măceluri în numele religiei. N-ar fi existat nici supunere și nici teza despre necesitatea abandonării abundenței de fapte cotidiene - atât de necesare acestei vieți. Trăind cu lumina în suflet, conștiinței de viața de după moarte, indiferent dacă ne-ar da-o Dumnezeu sau altcineva, am fi foarte optimiști.

Așadar, credința în certitudinea și imaginea paradisului dat de Dumnezeu, ca rezultat al conștientizării acestui lucru prin credință și conduită, ne face să fim atât de siguri de acea certitudine finală, victoria Nemuririi; Dumnezeu e un garant, cum am spus. Dar dacă nu există? Mai întâi să vedem dacă e chiar bun, dacă într-adevăr are grijă de noi, ca de niște plâpânde și firave creaturi.^{66 67}

E răzbunător și rău, nu când o cere pedepsirea - ci și pentru faptul că a inițiat o vastă experiență socială cu noi (și așa

---

66 Ideea de Infinit, Perfecțiune, Nemurire, cu luminozitatea specifică, pare a îmbrățișa un spectru mai larg, deși bine definit. Toate *sunt*, de fapt, Lumina, Binele, iubirea, reductibile la un singur fapt: Infinitul existând - strict pozitiv. E lumina, deci, asta am putea deduce din culorile spectrului - sau chiar dacă ar exista o *singură* culoare a Luminii. Dar dacă e și bun și duios, rămâne de văzut. (Totuși, dacă D-zeu, de facto, nu există, am pierdut iubirea, Căldura. Ne vom *scufunda*, într-adevăr, într-un Infinit, dar tiranic, ostil și rece, pentru noi. Indiferent cum ar fi, nu vom avea de câștigat, nici nu-l vom *percepe*, așadar, ar putea fi și Neantul total. Pentru noi, va fi același lucru.

67 Și totuși, există o halucinantă întrebare, la fel de stranic și generatoare de neliniști, ca cealaltă: - de ce *trebuia* să existe acest Infinit - ce legătură există între nevinovăția unui copil nou-născut, venit în existență, având și dreptul la viață, duioșia unui bătrân și atomii de hidrogen din Universul primar și fierbinte*? - Care s-ar fi putut combina și desface la nesfârșit, fără să admită progrese. (J.Guitton)

* Dacă, într-adevăr, Big Bangul a fost începutul și, prin extensie, atomii oricărei lumi venită în existență, fără ajutorul supranaturalului.

răul din lume pare nejustificat, nu-i firesc să moară copii, în Sahara, chiar dacă vor moșteni viața de apoi, dar mite fără salvarea finală).

Experiență în pofida perceptului inițial, suferă toți pe pământ pentru viața de apoi. La unii le dă aici bogăția. De ce? Ca să perpetueze răul prin alungarea lor în chinurile iadului, apoi; deci, să mai existe o porțiune unde răul să nu dispară.

Dacă Dumnezeu e bun, ar trebui, în cel mai scurt timp, să-l scoată de la rău. Dacă omul nu a greșit inițial [deși vina e a Creatorului, permițând răul, fie în omul cvasiperefect- (și perfect să fie) - deși a fost altfel, tocmai prin faptul că a putut fi corupt], fie prin neluarea măsurilor pentru a lichida răul din întregul Univers.

Răul există - dualismul bine-rău - și azi.

Și mai există o întrebare, care le poate explica pe amândouă sau să nu le explice pe niciuna: Unde-i Dumnezeu?

Cca. 1994 - 4 august 2017

DORU I. POP

Despre răsplata divină. Despre siguranța și scadența acestei plăți

Cu o certitudine implementată în conștiință, asiduă, omul consideră că Dumnezeu e just (nu fără a-i lipsi răul – care, potențial, poate fi revărsat asupra celor răi, tocmai pentru a-și arăta justețea și imparțialitatea,) - deși pe creștini, devreme ce-și revendică o atitudine morală (corectă) față de existență - nu-i interesează că Dumnezeu ar putea fi rău cu altcineva și că, implicit, pe baza comportamentului lor just - Dumnezeu va avea față de ei, la rândul-i, tot o astfel de conduită. După o viață plină de cazne, răsplata se-nțelege, neapărat vine de la sine, ca ceva obligatoriu, neintrând în discuție, „răul” pe care-l posedă Dumnezeu, lăsat pe seama celor nedrepti, văzut și acesta ca parte componentă a înțelepciunii și a caracterului, „bun” și just a lui Dumnezeu, ca act de justiție. Așadar, legalitatea și iminența actului de justiție (Selecționarea celor buni de cei răi) și apoi, de răsplată a celor drepti, este dovedită oarecum și crezută de creștini, așezată ca piatră unghiulară în sensul întregii lor existențe.⁶⁸

---

68 Dar și aici, tot arbitrar și-a fixat omul aceste „unități de măsură”. Că D-zeu există și e bun – prin aprobarea de către El a faptelor generoase și corecte și *lăsarea*, abandonarea celor răi. Dar, *admițând* totul, totul se-nvârte în cerc. (De ce pe unii și nu pe alții, până când și când se va sfârși chinul, să-nceapă „fericirea paradisiacă”, etc.)

Dar, oricât ar fi de naivi, și oricât de mult ar crede în proximitatea răsplății, în seriozitatea celui care o face, nu putem să nu ne punem întrebarea: când va avea loc aceasta, dacă totuși are sens și șanse să se producă vreodată și dacă răsplata a fost amânată de atâtea ori, ce șanse are să se mai producă apoi, oare n-am fost înșelați? etc.

Trebuie să schițăm aici raporturile dintre om și Dumnezeu, întreg mecanismul plății divine, deci condițiile în care se desfășoară el.

Mai înainte de asta am putea spune - și atunci am da și răspuns la condițiile în care se desfășoară ea, (răsplata) - că pentru creștini, la urma-urmei, nu există necaz, nu există suferință și rău în Univers, nu există neajunsuri, nu există nimic uman, din acest punct de vedere - nu există nimic raportat la suferințele noastre ca oameni de rând, care suntem - (și încă cum) - dureros de perceptivi și receptivi la durerea fizică, frig, foame etc., la actele de injustiție și la lipsa, nu numai de confort fizic, strict necesar, ci și înegalitățile materiale, tot atât de sensibili⁶⁹, îndurerați, ca la durerea fizică. Așadar, nu există rău, există numai lumina pe care o exaltă propria lor credință din a cărei carapace și închisoare nu pot să iasă. De aceea ei vor condamna, ne suferind fizic, pe cei din jur, sau, chiar dacă suferă, acel rău va fi învăluit în aura binelui, nu va fi degeaba parcurs, astfel că i se va diminua atrocitatea și i se va da un scop, deci va fi parcurs mai ușor și cu folos de către creștini, în vederea binelui final⁷⁰.

Așadar, cu un creștin nu te poți înțelege: pentru el nu

---

69 Și exultă, desigur.

70 Căci e strigător la cer, de câte ori îi auzi pe creștini spunând: - așa trebuie să fie, noi să muncim din greu, iar alții să se distreze - (dacă merg mai departe cu ideea, consideră că distracția, ca rău din Univers, prin pervertirea celor care au ajuns bogați - va fi pedepsit - iar ei, pe baza suferinței terestre - răsplățiți). Pe lângă asta - și mult mai grav, văd chiar orice lovitură foarte crudă, dată lor, ca un "semn bun", al destinului dumnezeiesc, tot pentru răsplata de mai târziu, și atunci spun: ce te plângi că nu ai locuință, că ți-e frig, așa vrea D-zeu, pur și simplu, (sau, aprofundând ei înșiși ideea, mergând până la un D-zeu just): *răul nu e rău*, sau nu are loc *degeaba*, deoarece te va răsplăti D-zeu, în lumea cealaltă.

există răul și suferința care te macină pe tine, iar de pe altă parte, el consideră că chiar existența lui Dumnezeu nu poate fi pusă în discuție. E imposibil să pătrunzi în câmpul logicii sale.

Dar care sunt șansele de reușită ale acestui bine? Iată schema răsplătii divine:

1. Răsplata e ceva foarte sigur, deoarece vine de la cineva foarte serios, care e Dumnezeu.

2. Răsplata are un motiv bine întemeiat, faptul că am suferit și o merităm și realitatea că Dumnezeu, serios fiind și just, îi răsplătește, totuși, pe cei care au suferit și nu pe alții.

3. Răsplata nu are termen precis. Dacă un om nu ar respecta nici un termen de restituire a banilor împrumutați, ar dovedi că e nserios și escroc, n-ar mai fi crezut, la urma-urmei. Dar dacă Dumnezeu întârzie cu câteva mii de ani⁷¹ - termenul de plată - nu-i nimic, deoarece nici n-a fost fixat - în mod precis, față de care să raportăm întârzierea, totuși, am putea spune: întârziind nu s-a ținut de cuvânt.

4. Răsplata nu are loc, finalmente, decât după moarte.

Așadar, nu putem să vedem dacă într-adevăr el va înfăptui sau nu și aici este marea șansă a farsorilor. A farsorilor de orice tip. Un sistem totalitar care are de-a face cu tot alte generații, caz concret în cazul comunismului - mai condensat la Hitler, când promitea victoria finală, după fiecare bătălie pierdută - dar proiectată în viitor, utopică, desigur. Lenin a promis comunismul concret, nu prima fază - socialismul, un nivel mai ridicat, ci faza utopică, superioară a bunăstării. Nici la cea de-a patra generație nu s-a realizat, după apogeul anilor '60- al socialismului, nu al fazei finale

---

71 Deși fiecare sistem, fiind totalitar în sine - fiecare vede logica sa, punctul său de vedere îl împiedică să vadă variante - chestiune valabilă de la patroni la creștini și oameni bețivi care caută gâlceavă pe stradă, dar din senin, plus alte categorii: curve, oameni modești, etc.

- a urmat stagnarea, apoi căderea.^{72 73}

Prima generație rămasă tot tânără și-ar fi pus serioase îndoieli în legătură cu seriozitatea comunismului. Dar timpul trece, oamenii îmbătrânesc și uită. Așa se întâmplă și-n capitalismul actual. Pe lângă că n-are, în afară de religia obedienței și a mizeriei, niciuna, tot amână perioada de bunăstare pentru viitor, invocând o nesfârșită și nejustificată, tocmai prin lungimea ei, stare de tranzit.

Oricât de mult respect ar exista față de zei, plus dorința de abandonare a fastului aici pe pământ, totuși există mai multe religii, intolerante, parțiale, însă și contradictorii, una față de cealaltă. De fapt, apar contradicții chiar și în sânul aceleiași religii. Astfel:

Dumnezeu e bun	Dumnezeu e rău
Îl iartă pe om, nu dorește nimicirea, ci întoarcerea păcătosului. (Deși, prin întoarcere - un simplu gest - greu de crezut că un mare răufăcător și-ar fi putut plăti crimele. Crimele ar fi rămas crime.	Dumnezeu îl pedepsește pe om (până la urmă). Deși pedeapsa e pe pământ - ar fi o măsură de justiție - dar tocmai faptul că nu se întâmplă așa, ne dă dovada că Dumnezeu ține cu cei răi ¹ ,

1 Creștinii vor sări ca arși și vor riposta, siguri de sine, că diavolul - și nu Dumnezeu, provoacă răul. Dar noi le vom riposta și mai drastic: - de ce nu curmă D-zeu răul, de ce l-a lăsat pe diavol - deși diavolul e o motivație ulterioară a originii răului în lume - iar din acest punct de vedere creștinismul mi se pare o imensă copie a zoroastrismului - prin asta, apoi, separat, lupta dintre bine și rău. Va învinge Lumina, Binele, D-zeu.

72 Vezi nota 71.

73 Toma George. Maiorescu – Unde se întorc cosmonauții. București 1962.

Dumnezeu e bun	Dumnezeu e rău
<p>Creștinismul spune, însă, că păgubiții, căora li s-a făcut rău, vor fi, totuși, răsplătiți. (Ideea, până la capăt, ar fi totuși bună, deși nu văd de ce trebuie să i se facă unui om rău pentru a i se face bine); nu iau în considerație motivația păcatului original, pentru că asta e o motivație ulterioară a răului pe pământ, ci faptul că s-ar putea ca răsplata să nu mai existe - cum mai menționam undeva - chiar și în aceasta - plus în cel precedent, deoarece n-ar exista nici Dumnezeu. Astfel, ar lipsi aici răsplata binelui, lipsind și Dumnezeu.</p>	<p>deoarece miliardarii de obicei devin persoane integre - fără să vrea, ele mai ales. Voi replica: la persoane nevinovate² vine și răul, la atâția defavorizați, la copiii din Africa, care se sting încet, strict nevinovați, în comparație cu porcii de patroni și abuzurile lor. Prin faptul că pe pământ, la unii le este rău, la alții bine, creștinii au încălcat însăși promisiunea inițială - nu pentru faptul că nu se știe dacă - în urma suferinței³ există răsplată, ci pentru faptul că a eliminat însăși ideea de suferință și răsplată. Și iată de ce: se spune: - omul - (înțelegându-se prin asta o omogenizare omniprezentă a întăului om, peste toate ființele născute apoi - aproape așa cum o carte în mii de exemplare reprezintă aceeași informație) - a greșit inițial.</p>

2 Datorită, iată, aceluia act minor, poate, dar imoral-respectiv răzvrătirea lui Adam și Eva, cum am văzut, dar, amplificându-i-se preceptele imorale - conotat la întregul dosar al evenimentelor parcurse de ideologia creștină, până la răsplata finală.

3 Și aici pot da, cel puțin, trei exemple de copii nevinovați, în sensul moral - nu biblic, morți la 10-12 ani.

Dumnezeu e bun	Dumnezeu e rău
<p>Dar, juridic, interesant e că, prin întoarcerea păcătosului (deși gest minor*, în comparație cu crimele săvârșite) - că lipsește pedeapsa - iar răsplata e asigurată. Dezechilibrul e evident. Prevalează, astfel, bunătatea lui Dumnezeu: <i>roagă-te, că-ți dă D-zeu</i> (cuprinde o altă inexactitate, căci, la un examen de admitere, din 100 locuri la 1.000 de concurenți, nu pot reuși decât 100. Și, cum vom vedea la urmă - după ce vom descrie și cealaltă față a lui D-zeu, nu întotdeauna vor reuși cei care merită.</p>	<p>Are condiții - răul - să-și ispășească pedeapsa. Deci, pe pământ, toată lumea suferă. Urmează răsplata, apoi⁴. Dar nu se respectă promisiunea. Nu toți vor suferi pe pământ; unii se distrează - în ciuda altora. Dar nu asta ar fi important, pentru că ei, oricum, și-ar primi pedeapsa mai târziu. Echilibrul și justiția ar fi re(in)staurate, dar ce este important și interesant aici, pe care puțini cred că l-au observat - și nu numai imoralitatea izvorâtă de aici - Dumnezeu e iar rău, căci, oricum, trebuia să nu-i dea</p>

* O altă contradicție: Adam și Eva, pentru un gest minor, au fost pedepsiți foarte grav, iar alții, pentru o faptă foarte grea, au fost pedepsiți foarte ușor-obligați, adică, sau să-și recunoască vina - și/sau să-și întrerupă lanțul de crime. Termenul nu-i prea potrivit, deoarece nu că D-zeu n-ar putea interveni "să-i dea minte" să se întoarcă - ci se așteaptă ca criminalul să facă asta, apreciindu-se faptul că a pornit de la sine (le) (uman) asta, ca și păcatul lui Adam, de altfel. Deci la D-zeu intenția contează și nu numărul de crime, intenția și faptul concret, dar, totuși, minor, de întoarcere a păcătosului, prin cei trei factori de mai sus. Datorită, iată, acelui act minor dar imoral - respectiv răzvrătirea lui Adam și Eva, cum am văzut, dar, amplificându-i-se preceptele imorale - conotat la întregul "dosar" al evenimentelor parcurse de ideologia creștină, până la răsplata finală.

⁴ Într-un sens escatologic mai larg, triumful binelui asupra răului, al luminii asupra întinerului. Dar noi ne limităm la îngustimea și specificul religiei creștine.

Dumnezeu e bun	Dumnezeu e rău
<p>Și ar mai fi argumentul de natură „forte”, dar acesta nu e „clădit” pe imaginea omului despre D-zeu, dar întâi în discuție tocmai pentru că subminează ideea că D-zeu e atât de bun: - e oare necesar ca Dumnezeu, în înțelesul nostru **, e neapărat bun? - oare acea îngrămădire rațională de particule elementare e neapărat sensibilă și duiosă - sau ne aflăm, mai degrabă, în fața unui „Univers rece, tiranic și ostil” - cum sunt tentați unii filosofi să recunoască (Când vedem societatea capitalistă românească din ziua de azi, cu tot confortul, luxul, duiosia proprii - dar de un egoism atroce, e greu de crezut așa ceva).</p>	<p>cineva ideea de răzvrătire, de a nu se supune răului, trecerii prin suferință, aici, pe pământ, dacă ceilalți s-au aliniat sub o obediență totală pentru a-și ispăși păcatul original⁵, unii își fac de cap, îmbuibându-se.</p> <p>Nu faptul că n-ar exista o punere la punct a lucrurilor cu pedepse binemeritate și răsplăți la fel, ne face să obiectăm, ci faptul că D-zeu, dând la unii aici, un bine limitat⁶ (după cum la alții, un rău limitat, sau al faptului că de ce omul a fost creat imperfect, dispus să greșească - ci faptul că, după bine (nejustificat la unii) - urmează răul etern.</p>

** Adică duios, iubind căldura, tihna, adică parametrii care ne fac nouă viața fericită. Mi se pare că e o grefare a luminii din om - care, biologic, menține viața - sau, mai degrabă invers - menține viața biologică - pe religia creștină, aplicându-i-se lui D-zeu aceste „Potențialități existențiale”

5 Deși D-zeu e iar mărinimos, dar gestul său e simbolic, și contează doar intenția. Dacă omul a ispășit aici pe pământ, pentru păcatul original, atunci, în viața de apoi - dacă lucrurile sunt chit-pentru ce-l mai răsplătește? Pentru că, deși a fost conștient că a greșit - a avut bunăvoința de a se supune pedepsei? Astfel, D-zeu e încântat de simboluri și intenții, astfel, abstract, s-ar putea el însuși transforma într-un simbol, mai mult, într-o abstracțiune, fără conotații și implicații în terenul practic al răsplății.

6 Justețea suferinței, pentru o greșală mică - sau invers, am discutat-o mai sus.

Dumnezeu e bun	Dumnezeu e rău
	<p>Așadar, creștinismul nu este, în întregime, o religie a triumfului binelui⁷.</p> <p>În creștinism există și răul etern. Și iată cum am redus-o la religia interesului unui grup - sau la religia luptei contrariilor, în Univers, fără ca vreuna să învingă⁸.</p>

7 Sau: - nu se pronunță în întregime pentru triumful binelui.

8 O, dezutopizare " a creștinismului. Aș da o altă noțiune utopiei de orice nuanță. A promite mai mult decât poate. A vedea totul în roz. (Pe lângă celelalte două ramificații - interpretări a căutării paradisului originar - coincidând sau nu cu tinerețea: întoarcerea în trecut, cu idealizarea sa, implicit și proiectarea acestei dorințe de trai perfect în viitor.

Am văzut, așadar, că există, datorită acestor nedreptăți instaurate, realmente, toate premisele pentru a nu greși când afirmăm că există mai degrabă o forță a răului, decât una a binelui. Am văzut apoi, prin această "coborâre cu picioarele pe pământ" , că binele nu v-a triumfa totalmente în Univers. Dar am vrut - analizând concepțiile religioase - prin unele descrieri alocate lui Dumnezeu - să scoatem în evidență contradicțiile pe care le aduc

aceste descrieri, atât de diverse și nepotrivite ale lui Dumnezeu.⁷⁴

Pe lângă ideea de săvârșire a căruiva păcat, deja înfăptuit, cu motivația a priori a existenței terestre telle quelle⁷⁵ și a necesității religiei, mai există o idee, un concept pe care se bazează - poate ca o continuare a primului. Ca o suprapunere. Nici așa n-ar fi greșit să-l considerăm. Credința în Paradis. Siguranța în Existența Nemuririi. Certitudinea integrării noastre în Infinit⁷⁶. Dar religia dă o altă interpretare instinctului natural de contopire cu Infinitul; religia terestră,^{77 78} practic, e un cămătar zgârcit, care pune foarte multe condiții, unele foarte greu de îndeplinit. Pe lângă asta, aceste contradicții, sunt cum e și firesc, opuse. Să vedem pe fondul neregulat, injust, al obedienței, cum a creat religia terestră⁷⁹, cum a construit aceasta imaginea Paradisului atât de mult râvnit.

Aici ne vom ciocni și de inadvertențele și de ambiguitățile din descrierea paradisului utopic promis de socialiști, căci, de ce nu, să acceptăm faptul că nevoia de utopie amestecată cu certitu-

---

74 Voi mai adăuga ce-am uitat mai înainte: - se spune: - Nu poate D-zeu să-i pedepsească pe toți: (să le dea la toți) sau: - Nu poate D-zeu să-l pedepsească dintr-o dată pe cineva. Dincolo de *actul imoral al lăsării unui criminal* să-și facă de cap (să provoace rău mult, când ar putea să facă foarte puțin,) și asta în cel mai bun caz, când *imaneța* și *iminența* pedepsirii e aproape, la sfârșitul unei cariere de criminal, dacă cumva nu scapă nepedepsit, e *contradictorie* tocmai juxtapunerea celor doi termeni: omnipotența lui D-zeu și neputința de a strivi un om, de exemplu. Adică a construit miliarde de galaxii și nu poate să distrugă un om, Stalin, nu-i așa? Dacă admitem amânarea până la o dată fixată de D-zeu, e și deosebită chestia, prin imoralitatea sa, și *absurdă*: - De ce trebuie răul, ca să urmeze bine. - Fără veleitățile de simboluri discutate înainte, care fac ca greutatea faptului să fie aici. (Ori poate că D-zeu nu e *bun*, să se gândească la răsplată. Apoi, prin faptul că ne putem întreba noi înșine: foarte pretențioși și utopici: - De ce trebuie să existe *răul* în Univers?

75 Ca atare (fr.).

76 Le-am discutat mai înainte, pentru a le mai discuta aici.

77 Creată de oameni, adică, și nu religiozitatea luminoasă din noi, de care am pomenit mai înainte.

78 Simplificat, aproape toate religiile ar putea fi aduse la un numitor comun: Existența a ceva veșnic și frumos și existența cuiva, care, cu anumite condiții, oferă acel ceva, viața de apoi.

79 Nu înseamnă că subsumăm *religia instinctivă* a Luminii religiei terestre. Dar iată că aici, ea a fost *amestecată* cu imaginea oamenilor despre D-zeu și a dat naștere la *calea proprie* spre veșnicie - religia terestră*.

* D-zeu fiind Infinitul - sau posedând - ca garant, îndeplinirea viselor umane, prin înfăptuirea promisiunilor - datorită omnipotenței și seriozității sale.

dinea de utopie (descrisă mai înainte, adică nevoia de Nemurire, religia luminii⁸⁰, perfecțiune, certitudinea integrării în Nemurire), amestecate cu interpretarea și calea umană- au dat naștere religiilor terestre⁸¹. Astfel, a fost alcătuit drumul marcat cu borne spinoase, cu asperități, neregularități, plus nereguli, chiar spre paradisul utopiei religiilor terestre.

Drumul îl știm. Plin de privațiuni, dar (în ciuda capriciilor lui Dumnezeu), se vrea drept și just. Dar să vedem acum ce înseamnă acel paradis al finalului, al încetării suferinței, al dobândirii Nemuririi. Poate că înseamnă și hiperbolizarea și hipertrofierea ideii de mai bine umane. Poate că înseamnă și îndepărtarea lipsurilor trăite aici. (Iată și o rădăcină socială a religiei, pe care vom analiza-o mai amplu, într-un eseu asupra originii religiei. Ar merita asta.) Dar, pe lângă asta, religia trebuie să invoce un răspuns la întrebarea: De ce moare (terestru), totuși, omul, sau o justificare a convingerii că moartea, numai în aparență înseamnă, distrugere, dispariție, pierdere. Că ea, de fapt, poate însemna și altceva: - o trecere spre mai bine⁸², o înviere, chiar - o trecere/rupere categorică - de la ce-a fost spre o nouă viață,

---

80 Cum am definit mai sus, fără să analizăm însă, religia terestră admite două etape, strict succesive: pedepsirea și ispășirea unei greșeli, urmată de -(datorită credinței în Nemurire,) trăirea într-un Paradis veșnic.

81 Religia Luminii ar putea fi determinată, zic eu, de spaima în fața Neantului, a nefinței. Ca un antidot, dar care se prelungește atât de mult, prin efectul său, încât a uitat să *înceteze* de a mai exista, până în Infinit. Mai mult, paradoxul, transformă *ideea de Moarte*, în certitudinea Nemuririi, într-o Existență infinită, luminoasă. Am putea spune că și căderea în păcat e o rupere a simetriei originare a Infinitului, de care am fi fost *beneficiari* întotdeauna. Dar și prin răsplătă, prin integrarea în Infinitul final, ne-am putea integra în Infinitul dintotdeauna. Dar nu-i chiar așa. Nicăieri, cel puțin, nu se menționează că omul ar fi fost alături de D-zeu, *existând* dintotdeauna, bucurându-se de existența sa infinită. Omul nu e decât o creatură. E inferior lui D-zeu, chiar dacă e făcut din iubire [(a) față de el] - a lui Dumnezeu. Totdeauna va fi *inferior* - chiar dacă, la căderea în păcat, "traversând" râul - va fi, iarăși, salvat de D-zeu. Pe lângă asta, în Infinit nu se va integra decât mult mai târziu, iarăși sub *supravegherea* și coordonarea sa de către D-zeu.

82 Creștinii sunt, totuși, atinși de o doză de fanatism acerb. Pentru ei, orice pierdere - prin stălpul de Lumină final, pe care-l discutăm aici - înseamnă bine, sau este acoperită de "umbră" binelui - sau, Lumina acestuia, de-a dreptul. Adică *țelul final* e atât de sus - că nici o groapă nu-i poate opri din loc. Pentru ei, Moartea nu-i decât "o zgârietură în epiderma Universului".

realitate de netăgăduit. Ar putea însemna și Lumina Infinitului, adică acea tendință spre armonie, frumos, perfecțiune instalată în noi ancestral, instinctual. Dar ar putea însemna și frica, teama față de tot ce l-ar putea depăși în putere și măiestrie⁸³. (Așa au apărut animismul, spiritismul, tolemismul, etc.) Dar zeilor și spiritelor li s-a transferat, încetul cu încetul, sarcina de a fi garanții ideii de Nemurire din sufletul nostru, din conștiința noastră - dacă merită și o analiză aceste convingeri instinctuale, inițial, (care am văzut că au două rădăcini: răspuns la spaima și ideea de Moarte și tendința spre perfecțiune, spre lumină, din noi.)⁸⁴

Cum arată, așadar, paradisul promis de religie? Când vrem să spunem despre un personaj sau o clădire că e extraordinară, putem să o facem în două feluri: fie că spunem: acest peisaj, această clădire e extraordinară, fie aducând detalii prin descrieri ale aspectelor vizuale, estetice, tehnice, matematice ale lucrurilor vizate. Astfel, câmpiile sunt pline de flori intens colorate, munții au o formă interesantă, par, prin forma lor⁸⁵, prin semeția și proporționalitatea lor - sunt splendid constituiți, apoi, despre o clădire: turnurile sunt rotunde, de marmură roz. Arcadele de la intrare - una după alta - perfect arcuite, uniforme, sunt minunate, mai ales că și câteva candelabre din materiale scumpe, strălucitoare sunt așezate, apoi, pe holurile de la intrare, etc.

Astfel, în acest al doilea caz, aducând și dovezi de ordin material, la o descriere, aceasta, căpătând exactitate, va căpăta și credibilitate. Sunt necesare, însă creștinii îmi vor reproșa și prima

---

83 Egoismul, instinctul de perpetuare a individului și a speciei, la urma-urmei – nu oricum, într-un loc propice, desigur, dezvoltării existenței.

84 Plus, poate, înverșunarea datorită pierderilor sociale – rădăcina cel puțin, nu iubire (a) terestră.

85 Râurile se năpustesc cu zgomot la vale sau, domoale fiind, încântă, prin liniștea emanată, sufletul omenesc, etc..

descriere, din fanatism, desigur⁸⁶, căci, oare, când se afirmă că: vor curge râuri de lapte și miere,⁸⁷ nu-i destul ca să ne facem o idee exactă și suficientă asupra bunăstării viitorului?

Da, într-adevăr, aceasta poate cuprinde totul, așa cum în loc să spunem: Acest cetățean are un miliard de lei, două vile, trei mașini, am putea spune-și, poate mai potrivit și mai pregnant, ca descriere, acest cetățean (bogat) e fericit.

Dacă în cazul experimentelor sociale care au constatat milioane de vieți, victime⁸⁸ - de multe ori traume de comportament, datorită presiunilor la convertire - decât prin cauze fizice indirecte -deși concrete, corect și cinstit ar fi - (dacă totuși au reușit aceste ideologii să pună mâna pe putere)⁸⁹ deoarece era vorba de mari sacrificii și jertfe - să spună concret, dacă există șanse de câștig și cât de mare e câștigul față de care s-au făcut

---

86 Există două tipuri de fanatici: cei culți, care cred că ideea lor e bună, deoarece o văd perfectă, văzând doar țelul final. - Utopia, și cum e "îmbrăcată" aceasta - luminos și fanaticii inculți, proști, care știu că trebuie să creadă în ceva, care le pare bun sau nu - și de ce am spus că "sau nu", deoarece, enorm de mărginiți fiind, vor da aprobator din cap, la aflarea veștii despre crimele unui sistem, ar vota tot cu ei, sau, dacă un cutare președinte e corupt - *aruncând* o țară în aer, la propriu, sau furând, financiar, enorm, l-ar vota, la fel, netăgăduit, văzându-l *în bine*, mai mult, susținând că *asa trebuie*, fără a avea certitudinea și sentimentul că sunt obligați, *printr-o constrângere vădită* - deși au noțiunea aceasta, dar, deoarece țin, pur și simplu, cu statul respectiv, deși ar putea, brusc, să elimine această alianță, această optică.

87 Afirmatie făcută și de comuniști, chiar dacă, economic, îi dăm o dimensiune modestă, puțin probabilă.

88 Ar fi interesantă o statistică - dacă o fi făcut-o cineva - câți și-au pierdut viețile în războaie de cotropire, ca agresiuni, populație care se apără, militară și civilă, plus cei *nevinovați*, câți în războaie, revoluții, chiar și-n războaie sociale, de protest. Apoi, câți, în strictele experimente sociale, urmare a revoluțiilor mai sofisticate.

89 Ajungerea la putere, de la un *grup minoritar*, nebagat în seamă, mi se pare frapant de asemănătoare la două religii: comunismul și creștinismul. Din *luptători ilegaliști* la stăpâni care dirijau mesele - după preluarea puterii, același drum precis și la creștini - de la prigonii la prigonitori - uciderea Hypetici - poate *prima victimă* de mare calibru - poate *prima arșă pe rug* - de care știm, pe la 430, de către un grup de creștini fanatici, mi se pare *similară* cu celelalte răzbunări, intoleranțe ideologic (e), chiar dacă între cei din sânul mișcării - inadvertența curentelor, sau față de cei din afară. (Vezi cazul N. Iorga, Trotzki, Kirov, Noaptea cuțitelor lungi, uciderea lui C.Z. Codreanu, etc.)

atâtea jertfe⁹⁰. Bine ar fi fost ca jertfele să nu fi fost făcute. Așadar, este necesară garanția și descrierea amănunțită a aspectului acestor utopii⁹¹. Politic - ca înfăptuire în viitor - aceste utopii ar fi fost puțin posibile - deoarece, după ce totul gravita în jurul dictatorului - o singură persoană, așadar, hipertrofiind puterea - totul i se supunea, având o putere aproape nemărginită - unde urma - ca instituție austeră, transformată brusc, în viitor. De la dictatura proletariatului care nu era tocmai o conducere „de mătase”⁹², în cazul socialismului leninist - este discutabil dacă omul, cu puterile capriciilor dezlănțuite - s-ar fi ajuns la dizolvarea oricărei puteri, dacă chiar comportamentul omului nu ar fi necesitat asta.

Tocmai - economic și cultural - nu se spune mare lucru, deci mai nimic despre noua societate - care ar urma după socialism - cea a viitorului. Deși Lenin face apel la deplina folosire a capacităților intelectuale - fizice ale omului, prin acel faimos, „învățați, învățați, învățați” și spunea: „va fi comunist doar acela care-și va însuși întreg tezaurul de cunoștințe ale omenirii” - avem o serioasă îndoială că lucrurile se vor fi petrecut așa - în viitor. La o scăpare dintr-o constrângere se pot întâmpla două lucruri: a

---

90 Ne vom referi și la “izolatele” utopii capitaliste. De ce există, deci, această necesitate? Relevantă mi se pare aici *superficialitatea* lui (Stoica – liderul fenomenului Caritas – Cluj – pe plan financiar) – cu care-i asigura pe deponenți asupra siguranței și mărimii câștigului. *Utopia câștigului* s-a prăbușit și se întâmpla și dacă era *ambalată mai frumos* – neavând bază reală. La fel și cu celelalte, *mici promisiuni capitaliste*, dacă există periodic, pentru amăgirea proștilor.

91 Utopia comunistă egalitară, (justițiar spunându-se că nimeni nu va fi nedreptățit,) elimină cuvântul „bogat” – admite doar o societate a bunăstării, dar nu se dă la fiecare după capacitate, ci fiecăruia după nevoi, dar, dincolo de faptul că ar fi injust ca un savant burlac să-și lase câștigul unui „modest” cu 7 copii – (deși nici acesta n-ar fi de dorit să fie nedreptățit) – n-ar exista o diferență a proporției “după nevoi”, justă. Deși se poate elimina cuvântul “sărac”, s-ar putea, totuși, păstrându-l pe cel “bogat”, toate păturile să fie situate în bogăție, bunăstare.

Posibil să fie inegalitate în bunăstare sau egalitate în bunăstare, sau o societate mai cinstită, dar mai săracă.

Repartiția după nevoi mă duce cu gândul la *instinctele* societății capitaliste: prețuri care urcă brusc, în anumite zone, ajutoare nejustificate, după instinct, la unii. Totul injust, neregulat, ce-i valabil azi, mâine ar putea să cadă, instincte, prejudecăți, false gusturi, minciună, necinste.

92 Ibidem.

ieși, într-adevăr, un om cizelat, complet diferit de cel al trecutului, de cel al utopiei de tranzit - faza experimentală - sau să nu-și fi lăsat amprenta - experimentul, oricare ar fi fost el, trebuie luat în calcul natura umană, fondul de plăceri, temeri, etc, și cum s-a făcut constrângerea, ce s-a oprit - ce nu și cât de justificat (Am văzut cel puțin în două cazuri, deși, temporal, la distanțe mari de timp, ce-a-nsemnat prăbușirea unui sistem organizat, de la retragerile romane din sec. III - IV - unde s-a revenit la tradițional, deci la barbarie, cu „Revoluția” din ‘89, din România - sau, chiar cu retragerea rusă din Afganistan - unde de multe ori s-a revenit la forțe care înainte nu repugnau celor ce luptaseră pentru distrugerea sistemelor fixe - doar după înlăturarea dușmanului comun. - au devenit dușmani.) Constrângerile - deși au costat enorm - valori materiale, umane, morale - până pui la punct un nou sistem, la fel ca doi poli magnetici care se resping - au eșuat ca priză definitivă la mase.

De aceea ar fi fost necesară -o priori - o descriere exactă a utopiilor viitorului. Plus garanțiile de rigoare. Unde a lipsit una n-a fost de ajuns cealaltă.

Se fac tocmai pe baza slabei exactități și poate baze reale - căci moral, schimbarea opticii umane ar fi fost mai greu⁹³ decât aglomerarea de bunuri necesare pentru realizarea ei - la non-necesitatea metalelor prețioase, căci, spunea Lenin: le vom aduna pe toate și vom face câteva toalete publice în marile orașe. Deși nu cred că civilizația viitorului se va putea dispensa de metalele și pietrele prețioase - reprezentau, la urma - urmei, utopia. (E interesant de văzut ponderea logicului și ponderea capriciilor, a instinctelor în comportamentul social. Ca și celelalte segmente eronate, totul poate duce la dezechilibru: (cercei de o palmă, mai multe mașini decât necesare, etc.)

Avem, așadar, dreptul să facem remarci critice la adresa oricărei ordini de paradis instaurată de o religie terestră sau bisericească.

---

93 A se vedea articolele lui Lenin din preajma și din timpul Revoluției și a Războiului civil.

Pe lângă exactitatea datelor, ne întrebăm dacă ar putea să existe, totuși. Ajungem la concluzia că nu sunt decât niște proiecte de rezolvări la un moment dat și care rămân doar simple și utopice schițe pe hârtie, deoarece această înglobare și înglodare pentru schimbare, nu știm ce urme ar fi putut lăsa, cum am menționat mai sus, să nu ne trezim tot cu vechiul om.

În al doilea rând, paradisul creștin, neexistând Dumnezeu, s-ar putea să nu existe niciodată.

Și totuși, de ce au credibilitate unele religii totalitare care propun un paradis după viață - sau după un segment de viață de aici, mizerabil?

Eu cred că, în primul rând, datorită faptului că, deși există două variante, adevărul - interpretabil este unul, cel eronat - veți vedea:

Primul	Celălalt
Îți va da Dumnezeu ca și câștig veșnic același - la 20, 50 sau 80 de ani, după o zi sau 20 de ani de temniță.	Nu e totuna să stai o zi sau 50 de ani în temniță nevinovat sau vinovat pentru un crez, mai ales.

Ori creștinismul propune indiferență la așteptare și inexistența pierderii, cum am mai spus. Dar aceste adevăruri - concepții, mai ales primul, s-ar putea, ar trebui să se anihileze. Să se spună lucrurilor pe nume. Oamenii să vadă că au fost înșelați. Oricum, până la urmă s-ar putea produce asta, oamenii să-și deschidă ochii. Dar-inexistența unui termen fix - presupune o așteptare perpetuă, o împingere a promisiunii într-un viitor - distanța până la ea și așteptarea fiind aceeași și la fel de justificată ca-n prima zi. Dar nu asta - c-ar putea oricând să se întâmple, în acel viitor, neavând un termen, face ca promisiunile irealizabile ale utopiilor să dăinuie - sau nu numai,

Asta, ci faptul că totalitarismul are de-a face tot cu alți indivizi. Pe când să își dea cineva seama c-a fost înșelat, moare.⁹⁴

Asta-l face să dăinuie, până într-o zi. Pe lângă injustiția crasă (ori în ce regim vizibilă - să luăm etalon, mai ales, societatea capitalistă de după '90⁹⁵: oamenii viitorului, din ce în ce mai mulți, vor lua viața asta cum este, fără sacrificii inutile, nu vor mai crede, nu vor mai crede în nimic⁹⁶. Și fără să închei emfatic - vor arunca utopiile și religiile fără acoperire la lada de gunoi a istoriei, vor trăi conștienți de unicitatea vieții, o utopie continuă.

---

94 Sunt sigur că indivizii cărora, în anii '20, Lenin le-a promis personal că-n 20 de ani comunismul va fi gata, că-l vor apuca să-l vadă cu ochii, să-l trăiască, etc., dacă ar fi trăit în anii '70, văzând că promisiunile, direcțiile nu s-au îndeplinit - ar fi manifestat *serioase rezerve* la valabilitatea sistemului.

95 La fel cu capitalismul barbar: deși și-a fixat obiectivele pentru veșnicie, *îmbogățire nelimitată* în anii '90, pe baza utopiceii idei de libertate și liberă inițiativă* a persoanei umane, fără *legi de constrângere a negativului* - izvorât de aici, prin care au trecut societățile libere avansate, au proiectat, ca un reflex la societatea ce-a fost, obiective specifice liberalismului, dar utopice: prosperitate, capitalism avansat. Fără lege - existând din start și un *compromis cu fosta clasă*, plus *gunoaiile* ce se ridică astfel, manifestând dispreț față de clasa muncitoare, în raporturile de salarii, etc., totul a fost doar un vis.

* capitaliștii folosesc un cuvânt drag lor: performanță, competență. Dar când dau faliment sau fuge unul cu banii, cum e?

96 Dacă minți sau promiți odată și nu te ții de cuvânt - poate că ești crezut. A doua oară și după, ai mai puține șanse - e, deci, mult mai greu.

ADDENDA

În încheiere, referitor la Dumnezeu, am putea spune că există o șansă infimă - poate una la zece - ca noi să fim salvați de El. Dumnezeu nu există. Și nimic supranatural, Paradis, orice dăinuire și salvare postmortem.

Există spirite, eul post-mortem, viața de apoi, cumva conștient dar și nebulos, fără Dumnezeu.

Există un Dumnezeu rău, impersonal și rece, care nu se mai îngrijește de creaturile sale.

*

1. În ceea ce privește tipurile de societăți, se poate stabili următoarele: totalitarismul pare de două ori justificat: în primul rând, a ajuns la putere datorită neputinței societăților libere de a rezolva, eradica răul - în al doilea rând, realizările sunt mai mari, mai importante decât sacrificiile - deși nici o viață de om nu ar trebui jertfită pe nedrept. E greu de spus până unde e un sacrificiu mic (justificat), și de unde începe exagerarea, inumanul. Așadar, de apariția totalitarismului e vinovat capitalismul cu bățâiala lui. O societate perfectă ar fi fost absurd să fie înlocuită - n-ar fi fost justificată - doar în mintea unor strict nebuni.

Capitalismul s-ar putea, însă, împărți în evoluat și primitiv, deși e greu de stabilit condițiile pentru o graniță - nivel de venit, de trai, deci, sau numărul de escroci la mia de locuitori. Oricum, cel românesc e strict primitiv.

Despre Mesia și certitudinea venirii sale

Citeam undeva despre atmosfera tensionată și plină de prooroci în ajunul nașterii lui Hristos.

Sosirea - nașterea lui a fost o defulare, o descărcare a tensiunii mulțimii. Pe lângă asta, a fost o certitudine a ideii de Nemurire⁹⁷. Omul are nevoie de Nemurire. De aceea a creat zeii⁹⁸. Din când în când, are nevoie de îmbrospătarea acestei idei. Să se asigure că există - că razele luminoase ale Nemuririi se prelungeau până aici - sau că Nemurirea trimite măcar un semn că există. Este naiv, aproape, (acest crez), dar ce forță de convingere poartă în sine, totuși, un al gest - și anume sărutul fugar, pe stradă, a doi îndrăgostiți, nu din plăcere - căci ce plăcere ar putea trezi acea atingere fugară a buzelor, după o noapte de amor cu sărutări lungi, ce părea ea însăși aproape nesfârșită? Dar ce dovadă a iubirii ar fi, deși de aceea o fac îndrăgostiții - este așa fragilă cum apare - când noaptea precedentă a stat mărturie cu îmbrățișările tumultoase - dragostei lor patetice, reale, nesfârșite.

---

98 Indiferent de ce există, realmente „dincolo”.

(Ca și cum, într-un cuvânt, noaptea precedentă cu sărutările pătimașe și cu actul sexual în profunzimea sa, aproape dincolo de limitele posibilității de desfășurare - n-ar fi fost destul, ca și cum un simplu sărut ar spune mai mult).

Nu că acest sărut, spiritual, sau d.p.d. v al încărcăturii de iubire simbolic, oarecum, ar putea reprezenta mai mult decât o noapte de amor, dar, pur și simplu noaptea de amor reprezintă iubirea dintre două ființe, iubirea în sine, câmpul iubirii și chiar puterea - de o luminozitate și energie intensă care le leagă, (pe aceste două ființe); iar sărutul reprezintă nu o dovadă - mai mare sau mai mică - a iubirii - decât o noapte de amor, ci, pur și simplu, reprezintă iubirea (atunci, ziua, pe stradă). Reprezintă iubirea care e noaptea de amor. (Căci ar fi deplasat să considerăm noaptea profundă de amor „, doar un simbol, un mesaj (er) al iubirii, întrecută în valoare de un simplu sărut, când aici se cere și ceva real, ceva palpabil, căci tocmai de realitatea și existența unui lucru cert se îndoiește omul, de aceea îi trebuie dovezi). Dar, dacă până la urmă aceluiași simplu gest îi este atribuită o importanță și o valoare de liniștire atât de mari ca și actul din noaptea precedentă, omul o face nu din rivalitate sau nemulțumire față de profundul și completul⁹⁹ act precedent, ci, datorită faptului că acum, efectul acelui act a trecut, acum are nevoie de alte noi dovezi, iar acel sărut frugal și atât de cast de pe stradă are tocmai încărcătura emoțională și valoarea de convingere necesare pentru a dovedi iubirea pură și intensă, (în care e văzută până la urmă, orice „noapte de amor” dintre cei doi parteneri). Pe lângă asta - așa cum am mai spus - sărutul e mesajul iubirii care e posibil atunci și acolo, pe stradă. Dar așa este omul, neîncrezător - are nevoie tot timpul de dovezi despre un lucru pe care l - a stabilit că există sigur, sau chiar că există, realmente, în posesia sa. (E ca și cum am avea ascunse sau în proprietate, în casă, câteva lingouri de aur și ar trebui să ne uităm la ele de zeci de ori pe zi, pentru a ne convinge, de fiecare

---

99 Și complex, posibil, la urma-urmei.

dată, de prezența lor reală și de faptul că, astfel, avându-le, posesiunea lor ne încălzește - iar existența lor (e) cea care determină posesiunea, la fel.) Poate și trecerea clipei, în care are loc actul de convingere ne face să reînnoim acel fapt - de asigurare a posesiunii asupra unui lucru.

Cât despre nemurire - ea ne liniștește și încălzește la fel - căci omul a stabilit-o ca fiind reală și în folosul nostru. Am explicat într-un eseu anterior mecanismul și substratul existenței ideii de Infinit și, implicit, de Nemurire - umană, deci raportate la spiritul omului.

Așadar, Isus trebuia să dovedească că există Nemurire. Mai precis, Nemurirea, ca orice lucru ca să nu se piardă în Neant, trebuie să trimită din când în când dovezi că există și că ne atinge pe noi în folosul nostru. Căci cu „aripa” sa, raportat la relațiile interumane - am putea dovedi - și am fi crezuți, de către o femeie, că o mai iubim, sau la fel de mult ca înainte, chiar dacă am înceta brusc să îi facem daruri, fie chiar mici atenții, în cazul unei soții, sau întâlniri cu nopți de amor înfocate - plus atenții, în cazul unei amante.

Și să vedem atunci, în cazul relației om - Nemurire, care era situația în cazul poporului evreu, de acum 2000 de ani?

Era creată o tensiune, datorată greutății vieții de zi cu zi, nu neapărat, deoarece au fost încălcate câteva termene de venire a lui Mesia, sau că poporul nu mai putea suporta încălcarea încă a unui termen, care ar fi însemnat amânarea venirii lui Mesia.

Cum am menționat în eseu despre răsplata divină, aceste termene nici nu existau. Dar condițiile grele - datorită nivelului scăzut de trai, plus ocupația romană - au dus la asta. Există perioade de mari depresii nervoase în istoria mulțimilor. Ajunge cuțitul la os - se pare că nu mai poți răbda starea de lucruri existentă, din ce în ce mai apăsătoare - iminența unui sfârșit e foarte plauzibilă; (să ne amintim de decembrie '89, în Estul Europei, într-o țară civilizată, cât a fost de apăsătoare dictatura). Deși condițiile de trai au fost altele, tocmai că și pretențiile au

fost și ele altele - (totul era imposibil de suportat - acea iminență a sfârșitului era de neînălțurat.) Aceste greutatea terestre, pe lângă nevoia de Nemurire, a făcut să apară certitudinea că atunci a sosit Mesia; (că atunci a venit, situează actul în afara vieții mulțimii și e corectă exprimarea mea de aici, imaginea despre un Isus real, dar care, din păcate, a fost, a trecut, ca și cum l-am fi cunoscut din auzite, nu să-l vedem.)

La acești doi factori trebuie să-l adăugăm pe un al treilea. Specificul vechii religii iudaice care vorbea de un Mesia concret, ca răscumpărător al omenirii, pe lângă specificul oricărei religii care proclamă oarecum ideea de Nemurire, care, cum am văzut, trebuie reîmprospătată și dovedită din când în când. Așa a apărut atunci existența lui Cristos. Mitologie sau nu - el a apărut ca o descărcare a tensiunii mulțimilor. Și ca un semn al Nemuririi.

Era un motiv de speranță care putea să facă să reziste omenirea în condițiile de atunci și să meargă înainte, în existență, încă câteva milenii. (Și iarăși fac analogie cu comunismul și situația de atunci, de neîndurat. Oare am mai fi rezistat încă o iarnă așa, oare am putea făcând 20 de ani în subteran, la muncă grea, să mai facem încă o oră - nu ne-am prăbuși chiar atunci? Apare al doilea element - pe lângă semnul stimulat al Nemuririi (care poate fi redus la un simplu semn demonstrativ a ceva) și anume, tocmai semnul stimulat din momente grele - certifică existența Nemuririi și este un act stimulat de lungă durată).

Așa a fost creată persoana lui Isus. Cert este că, deși varianta mitologică a fost respinsă, noi nu o facem în întregime, deoarece am putea crede că doar un act real a putut declanșa și declama credibilitatea și, implicit, răspândirea unei atât de vaste religii în sânul unei mari mulțimi (am văzut că e una din cele mai optimiste) - și de asta.

Și, deci, tocmai că e un semn foarte optimist - învierea lui Isus - și implicit, creștinismul - grefat pe nevoia de Nemurire a maselor - s-ar fi putut răspândi religia creștină, având persoana lui Isus în mijloc și mitologic cristalizată - ci datorită faptului

că Isus, în conjunctura de atunci, ar fi fost plauzibil să fi apărut altfel. Pur și simplu pentru că acea stare de disperare a mulțimii, a putut să dea naștere la prooroci - (și aici intră în discuție ca amplificare a fenomenului și poate și ca constituire) - slăbiciunea omului grupat în mase, în fața răului, a vieții terestre, în general, mai ales la condițiile de atunci, plus, implicit, credibilitatea în fața unor manifestări false de semne ale lui Mesia, ale Nemuririi. Așadar prooroci ar fi fost la modă. Atât apariția lor (verva fiecărui om obsedat de har spiritual sau numai de problemele legate de moarte, răscumpărare etc.), cât și girul care le-a fost acordat de către mulțime. Putem spune că Isus a apărut astfel, din interiorul ființei umane, în persoana unui om care se considera prooroc și că a fost crezut din exteriorul ființei umane. Din exteriorul lui însuși, oarecum, constă această validare a sa - credibilitatea ce i-au acordat-o masele a fost o reflectare, a țășnit ca un semn, tot din interiorul ființei umane, care căuta sprijin în nevoia de Nemurire. L-a găsit în acreditarea divinității lui Isus. În ceea ce privește originea extraterestră (a lui Isus), e foarte puțin probabil să fi avut loc o „debarcare” a sa din altă parte - deși, nici că nu a avut loc asta, nu putem dovedi - tocmai pentru că nu a fost nimeni acolo, nu au rămas mărturii. Mai bine am accepta ideea de calități supranaturale sau mai deosebite la un om pământean - și de ce suntem nevoiți să credem asta - deoarece, cu cât personajul a fost mai neobișnuit, cu atât ar fi fost mai viabilă ideea că el e, într-adevăr, Mesia, dotat cu calități deosebite, deși nevoia de semne ale nemuririi plus criza - și pe fondul - din acea vreme - a poporului înjugat sub o dublă stăpânire, ar fi putut să facă plauzibilă și să propage imediat orice, ideea de Mesia. Dar, oricum, un semn în plus nu strică. Acesta a fost totul - raportat la cristalizarea ideii de Mesia, atunci. Voi face aici o paranteză pentru a arata că, de fapt, totul, în stabilirea aspectelor care îmbracă ideea de religie, pornește de la om, într-un cuvânt, omul a creat hainele religiei. Ideea de Nemurire, de Infinit, care trece prin om - străină și proprie omului, în același timp, e chintesența, structura scheletică,

simplică, a religiei care nu prea are nevoie de interpretări. Dar hainele și aspectul lor - care se îmbracă peste această idee - totul inutil - căci mai mult, împeștișând -o, o face confuză și incertă - deși o înfrumusețează - dar aici ne interesează altceva, și tocmai acel altceva are de suferit - pot fi nuanțate în fel și chip, în funcție de imaginația umană. Pe lângă asta, acest veșmânt, dacă există sau dacă e necesar să existe, e interpretat în fel și chip, în funcție, deci, de imaginația și neștiința oamenilor.

Căci ar fi foarte greu să credem că zeii, într-adevăr, arată ca niște forme sau statuete naive pe care le-au cioplit de multe ori primitivii. E foarte greu de crezut că ei au putut, desigur, să știe exact cum arată un zeu. Iată veșmântul fals sau inutil al dumnezeirii sau al Nemuririi.

Ne hazardăm să facem numai niște presupuneri, dar pe care le transformăm în certitudini - când, de fapt, nici nu știm cum ar putea arăta Dumnezeu, de fapt cum ar putea fi plăcerile (spirituale) de după moarte, încât să depășească pe cele fizice de acum, considerate extraordinare - și atâta tot. (Faptul că susținem că există, deși nu am văzut, un lucru - nu faptul că s-ar putea să nu existe, ne face ridicoli chiar și pe aceste susțineri.) Pe lângă asta, mai există și unele elemente care ar trebui eliminate din veșmântul, sau descrierile eronate din cadrul religiilor. Poate că nici nu există un zeu al Recoltei, un zeu al Războiului, etc., Poate să existe Infinitul și Nemurirea spirituală și-n rest nimic. Sau poate că nu există nici acestea¹⁰⁰.

*16.X. 1994- 28 august 2017,
Fernezio, Doru I. Pop*

---

100 Toate încercările de descriere și abstractizare a imaginilor zeilor vor rămâne în cadrul unei funcții strict cognitive la popoarele primitive. Reprezintă suma unor cunoștințe, imaginația, pe lângă asta, plus reflectarea - *prelungirea* speranțelor lor, în descrierea supranaturalului.

Totul poartă pecetea instabilului, pentru mase, grefat pe cultul pentru orice fel de șefi - Văzuți ca ceva sacru, inamovibil, în capitalismul barbar, pentru omul de rând.

Despre Dumnezeu și justiția socială

Pornesc scrierea acestui eseu de la o afirmație citită undeva, într-o carte sau ziar, că în decembrie '89 nu s-au strigat nicăieri lozinci antitotalitare.

Dincolo de ofensa adusă celor care au murit atunci, crezând sincer că pun capăt unui sistem, care, pe lângă realizări, aluneca spre o încremenire atroce în negativ, denotă că se încearcă reabilitatea unui sistem - posibil de a dăinui, pe viitor - ci, mai ales, menținerea privilegiilor economice - căci bunurile au fost preluate din mers de șefime - românul are un adevărat cult pentru asta - astfel că s-a ajuns la un feudalism sau capitalism primitiv, grefat pe economicul unei clase care l-a a smuls sistemului și a dăinuit.

Dar această dăinuire - machiată denotă un fapt de o gravitate extremă:

Faptul că Revoluția a pornit spontan și simultan. Era la fel ca un animal straniu, care ar fi avut numai capul - extraordinar de dezvoltat - însă corp, (cu organele firești) deloc - iar acel uriaș cap să se fi sprijinit pe niște picioare șubrede.

Dar de ce să nu se fi strigat atunci, la Timișoara, de către mulțimea dezlănțuită - „Jos comunismul” - deși era extrem de firesc să fi fost așa?

În primul rând, deoarece poporul nu știa prea multe despre totalitarism. Mai ales generațiile mai tinere. Adevărul îi era ascuns¹⁰¹, adevăr peste care plana legitimitatea puterii, văzută prin prisma propriei propagande. De fapt puterea politico - economică, deci cea fizică, palpabilă, reală și societatea o dețineau comuniștii. Plus armele. Dar ce era mai grav, era faptul că orice mijloc de informație privind modul de a răsturna¹⁰² o societate, aproape că nu exista - ca acces la doritori, la populația de rând. Erau scoase din uz multe, multe cărți despre revoluție, despre caracterul totalitar al unor sisteme. Și peste tot - chiar dacă ar fi existat asemenea lucruri, ele ar fi avut doar valoare teoretică – plana, așadar, propaganda inversă și a denaturării realității și a gândirii pentru acceptarea lui de către mase, prezentat ca fiind obligatoriu și veșnic: (măcar, am adăuga noi azi, luptau pentru un scop nobil - izvorât din neputința de a învinge răul, în societățile libere - dar azi, în așa-zisele societăți libere și mizere - pentru ce se luptă, când va fi atins un nivel de trai decent și un echilibru în

---

101 Paradoxal, printr-o nedreaptă simetrie, la fel, în societatea de după '90, adevărul ajungerii la putere al clasei capitaliste e ascuns. Aproape *nici* un tratat în societățile așa - zis libere nu arată *cum* s-au îmbogățit clasele de sus, ci *cum să te îmbogățești*, făcând ciorapi la domiciliu, etc. Cum să cârpești ciorapii proprii, făcând economie. Despre milioanele de euro furate, pur și simplu, de clasa conducătoare – patronii – nici o vorbă. Mai ales că era vorba de *împărțirea avuției totalitare*, pe care n-a controlat-o nimeni. Fabriici, hale, etc., *oprite și vândute*, la un *preț de nimic*. În România, capitalismul barbar are trei rădăcini, trei stâlpi, *contopiți* într-o platformă – coloană imensă: Generația anilor '80 – născută între 1950-1957, care au spart comunismul, atunci având funcții de conducere. Generația partidelor istorice - burgheze, reprezentate de bătrâni, gen Corneliu Coposu' și de aripa tânără, liberală, gen Ana Blandiana, Emil Constantinescu, Paul Goma, Doina Cornea, Andrei Pleșu, adică toți imputații cu barbă - profitorii ai sistemului. Afaceriștii nou veniți, gen valutiști, maneliști, cărora, prin sustragere fiscală, sistemul capitalist le-a permis multe.

Adevărata dimensiune a dezastrului și cine au fost, nominal, profitorii, nu vom ști, poate niciodată.

102 Primul președinte Iliescu a avut, din păcate, o atitudine ambiguă, univocă. Ar fi trebuit să vadă lucrurile dualist, având cultură, a fost printre puținii de atunci care a știut ce-i capitalismul. Și n-a făcut-o.

societate, între toate segmentele - pentru a nu se declanșa tragedii, sărăcie, revolte, etc?)

Puteai, în cel mai bun caz, să crezi că va avea loc o răsturnare de societate, urmând cursul logic și legic al istoriei, luând pildă și alte Revoluții - dar și aici - cursul istoriei părea încremenit și neputincios în fața imperiului totalitar, al armelor deținute de nomenclatură.

Așadar, de aceea, acea „Revoluție” pe care și acum o pun în ghilimele și căreia îi voi spune de acum înainte „Revoltă”, cum a și fost, a pornit atât de spontan și brusc.

Numai cuprinzând toată țara, ar fi putut răsturna sistemul - să-l paralizeze, să-l sfărâme, apoi. Nu există nimic preorganizat, nimic subteran, curenți înarmați, armele, cum am spus, nu aparțineau poporului.¹⁰³

De aceea acest lucru l-a făcut pe Ion Iliescu să afirme: - Revoluția a trebuit să trăiască cu o extraordinară intensitate - și să-și reconstruiască, totodată, toate etapele anterioare, pe care nu le-a avut - într-un timp extrem de scurt¹⁰⁴.

Dar, dincolo de asta, el conferă legitimitate propriei sale persoane, în a conduce această mișcare populară, spontană, fără rădăcini politice prea puternice, bazată doar pe nemulțumirea maselor.

Și fiindcă suntem la capitolul revoluției, mai menționez că de la început, dar absolut de la început, o revoluție își îmbracă formele și își atinge limitele maxime ale tiparelor. Asta conform cadrului genetic, implementat în structura revoluției, izvorât din ideologia sa¹⁰⁵. Să recapitulăm puțin, făcând referire la istorie:

---

103 Deși aripa tânără a burgheziei, Paul Goma, Doina Cornea „bat” atâta monedă pe o desidență anterioară lui '89, cvasi inexistentă, incomparabilă cu cea din Polonia, Cehoslovacia, etc.

104 I. Iliescu- Revoluție și Reformă, București, 1994.

105 Nu putem spune că a fost mai puțin totalitară la început: creștinii aveau aceeași dușmani și la început, Rusia Sovietică aceiași fasciști - și la început ca-n timpul cotropirii,* comuniștii din Est aceași chiaburi, etc.

*. Pactul Ribbentrop-Molotov fiind doar o perioadă de răgaz, în a ataca Germania. S-a-ntâmpnat invers.

Revoluția franceză, foarte violentă, a ucis de la început până la sfârșit pe nobili, pe cler, fiind îndreptată asupra lor. Doar că teroarea s-a întetit apoi, dar nu a fost inventată ulterior. A fost prima revoluție de clasă și aproape totalitară, spun aproape, deoarece nu avea, încă, un partid centralizat. Rivalitatea pentru putere a funcționat perfect în sânul ei.

Comuna din Paris - o altă revoluție de tip comunist, a avut mai mult un caracter totalitar de justiție socială, dacă aș putea spune astfel.

Politic erau două grupări, aveau unele scăpări economice și de tactică politică ce permitea soldaților lui Thiers să iasă din Parisul ocupat de Garda Națională și a funcționarilor Băncii Naționale să scoată afară aurul din oraș. Dar, de la început până la urmă, Revoluția a avut același caracter și aceeași hegemonie - mai mult sau mai puțin parțială asupra societății¹⁰⁶. Cele mai complete revoluții, cele de tip leninist-stalinist, au fost cele mai perfecte d.p.d. v al presiunii asupra societății, și care, de la început până la sfârșit, au mers pe aceleași concepții politice, economice, sociale, doar mulându-se de forță majoră pe alte calapoade, concesi și - provizoriu - slabele sau mai puternicele concesi (NEP, ridicarea impozitelor, etc.) au fost doar tactici fără a influența sistemul. Căci dacă de la început s-a urât burghezia, cu acest lucru s-a mers până la capăt.

Pentru a ajunge acum la descrierea Revoluției din Decembrie, voi specifica că exista 3 tipuri de revoluții: Revoluția de tip totalitar. Acest tip de revoluție posedă o coloană ideologică și un schelet (structural) de existență foarte dezvoltate. Așadar, indiferent dacă este sau nu justificată, dacă acționează în numele maselor sau nu (dar mai ales o face) - acest tip de revoluție are rădăcini adânci în perioada de dinainte de a lua puterea (grupe terestre cu arme, fond economic, grupe de aderenți etc.) La acest

---

106 Astfel, nici chiar fascismul nu e complet. Economicul nesubordonat statului în exclusivitate, foarte multe - militar - state majore și direcții, cu acțiune independentă și paralelă, agenții de presă libere, etc.

tip de revoluții chiar dacă uneori au forțat alegerile, tot ar fi recurs la o lovitură de stat, având acea preorganizare de care vorbeam mai înainte. Masele joacă un rol decorativ. Din două motive: nu poate o țară întreagă să participe, să facă o revoluție, apoi ideologic, poate nu toți ar fi cu tine. Nu poți „turna” cu pâlnia concepții. La aceasta, însă, se adaugă propaganda, ca fiind pornite din mase, ideologic fiind strict uman, iar aleșii totalitari ca fiind reprezentanți firești ai maselor.

O revoluție de tip totalitar ar putea fi considerată cea socială sau chiar cea creștină¹⁰⁷. Ideologia totalitară este de fiecare dată justificată, (superior considerată d.p.d. v moral, social, economic etc.), deci, calitativ, altor ideologii tot totalitare sau, mai ales celor libere.¹⁰⁸

Așadar, revoluția totalitară pornind dintr-o societate liberă, pe baza toleranței și a slabei organizări a acestei societăți „burgheze”, are rădăcini extrem de puternice, deoarece nu era foarte greu să procuri arme, presa, teoretic, cel puțin, e în mâinile poporului, oricine poate să tipărească un ziar, etc.

Nu la fel stau lucrurile, din păcate, când e vorba de parcurs drumul invers - de la totalitarism la pluralism politic - și avem de a face cu cel de al doilea tip de revoluție, cel numit:

Revoltă populară: într-adevăr, orice mișcare spontană are atât de puține rădăcini și premise organizate, încât e la fel ca un cap imens, foarte bine dezvoltat, așezat pe niște picioare firave, fără trunchi.

Totul se află în mâinile partidului unic. Armele, presa, mijloacele economice, totul. O imensă tăcere domnește într-o încremenire totală. S-ar părea că nimeni nu are nimic de spus.

---

107 Folosesc termenul de „revoluție” referindu-mă la perioada și la acțiunea de a prelua puterea de către o mișcare totalitară. Din moment ce acest lucru se înfăptuiește și până la căderea totalitarismului, ordinea impusă, *monocoloră*, se numește societate totalitară.

108 Totuși, orice mișcare socialistă, totalitară, e justificată. Chiar și cea creștină*. *Promit înfăptuirea a ceea ce n-a putut corupta societatea liberală.*

*Sau ieșirea din sclavagismul roman, sau orice alt fel de oprire.

Răbufnirea e totală - și de aceea are loc o atât de incandescentă ardere și un șoc atât de puternic - care răstoarnă totalitarismul. Și dacă aș dori să fac o descriere literară aș spune și că Revoluția trebuie să se nască cu toate organele deodată - mai mult, toate sunt concepute simultan - la fel ca un făt - și astfel se naște cu caracterul, cu forma și în matricea stabilită genetic, inițial.¹⁰⁹

Cuvântul „revoluție” pentru această formă - și aici nu voi face comparație între revoluții și un organism viu, să spun - tipărirea de manifeste e piciorul revoluției, atacurile armate sunt trupul, garnitura de activiști organizați să preia puterea, capul, aș mai spune că, pur și simplu, revoluția, așa cum e ea, seamănă cu un organism viu.

O revoluție totalitară reușită, privită retrospectiv, e considerată începând a exista din momentul când au început constituirea primelor celule ilegale și până la lichidarea opoziției politice¹¹⁰.

De asemenea, cuvântul „Revoluție” ar desemna o schimbare. Revoluția totalitară o face și încă într-un mod prea pregnant. Dar o revoltă populară? Și aceasta - cel puțin având inițial în slaba ideologie cristalizată, în acel moment, (care pornire e din palida și ideatic, existând - ideologie din creierul maselor încremenite sub consensul totalitarismului) - revendică schimbări foarte firești și foarte juste. Deși șocul e puternic, rezultatele sunt slabe. E un foc de paie. E vorba, cel mult, de o restructurare. În cadrul acestei categorii pot să intre toate revoltele și războaiele populare, izvorâte din nemulțumirea maselor de-a lungul veacurilor.¹¹¹

---

109 Din păcate, Revolta românească a rămas fragilă, ca un organism debil, repede orientată spre o oligarhie capitalistă primitivă.

110 În desăvârșirea societății totalitare, după aceea, totul reprezintă mediul, aerul pentru acea ființă totalitară, care lichidează elementele ostile și impuritățile, pentru a supraviețui.

111 E foarte interesant că o revoluție totalitară nu a izbucnit dintr-o altă societate totalitară, regimurile din lumea a III-a sunt născute din regimuri *autarhice* religioase sau feudale, doar dintr-una autarhică, (cea leninistă din regimul țarist). Dar oricum, cum afirmam mai înainte, *orice ideologie* totalitară *contrazice* restul ideologiilor, fie ele chiar totalitare.

Chiar dacă aceste revolte au reușit să-și îndeplinească unele deziderate, totuși teroarea lor, de care sunt însoțite, nu e nici pe departe la fel de mare ca cea totalitară. Astfel că mulți activiști și torționari scapă nepedepsiți (cazul Revoltei din decembrie, e cel mai elocvent) Așadar „Revoluția” din Decembrie ar fi fost o revoltă populară, fără premise, fără schelet, fără activiști gata să preia puterea.

Aceste structuri și caracteristici au existat dar șubred)-consensul maselor, (ne)mulțumirea - lor omogenă dar slabă, în esența țesăturii, nu sunt destule pentru a zdrobi totalitarismul, acest sistem foarte bine pus la punct, impenetrabil ca un cuirasa din blindajul căruia ricoșează pietricele mici.

Deși nu se poate spune că era chiar imposibilă o mișcare subterană, organizată și care să fi existat și să-l fi zdrobit, atât doar că pentru a avea șanse de izbândă trebuie să fie puternică, operativă, să nu tergiverseze lucrurile. Dar, pe lângă diferențele și caracteristicile diametral opuse ale celor două tipuri de revoluție și pe care le-am descris mai sus - mai apare un inconvenient, de asemeni amintit - și rezultând din însăși structura revoluțiilor.

Există șansa, paradoxal, ca revoluțiile de tip revoltă populară să fie confiscate de către reprezentanți ai puterii totalitare. De ce spun asta, pentru că aceștia - în dorința de a-și salva pielea și sistemul - se pot erija în orice.

Pot, în al doilea rând, să-și asigure supremația datorită luptelor din cadrul sistemului (care rămâne totalitar, în esență, dar care din când în când se fracționează la vârful piramidei.) Iată că idealurile revoltei populare sunt repede furate - sau detur-nate. Izbucnirea e potolită la fel de repede. Cum e posibil asta? În primul rând, nici o revoltă populară, deci nici un tip de revoluție spontană n-a reușit decât parțial - (teritorial) și momentan, în timp - (chiar dacă pe un teritoriu redus (sau chiar în centrul vechii puteri) a reușit să lichideze structurile puternice, autoritare, existente. Așadar, sistemul s-a clătinat și nu s-a sfărâmat. Pentru că structurile s-au dovedit foarte puternice, iar reprezentanții politi-

ci ai acestora și-au revenit repede din șoc, punându-se repede în gardă și acționând ca atare.¹¹²

Asta dovedește că revolta nu are un program de acțiune perfect organizat, nici ideologic și nici pe baza acesteia, ce va face după preluarea puterii - lichidarea opoziției (re)naționalizarea bunurilor furate de dictatură, etc. Plus lipsa de cultură a poporului - permite ca o clasă de paraziți să se ridice din sânul evenimentelor - chiar dacă reușește - în folosul acesteia, doar. Atunci - dacă în Decembrie '89 am avut de a face cu o „Revoluție confiscată” - căci, peste Revolta populară (cum ar fi rămas de altfel, sublima ridicare a maselor cu caracterele descrise inițial), s-a suprapus complotul totalitar inițiat în sferele înalte ale puterii, sau, paralel cu aceasta, mai bine-zis, care a și confiscat idealurile Revoluției.

Dar, bine - mă veți întreba -, oare o societate totalitară, nu e monolitică, de nepătruns? Am afirmat mai înainte că simplele fisuri, într-un regim totalitar sunt lupta pentru putere în vârful piramidei, dar care nu schimbă radical natura sistemului. Tocmai avea loc o asemenea conspirație la sfârșitul anilor '80. Ea s-a suprapus și a furat legitimitatea și țelurile Revoluției din Decembrie¹¹³. Căci, dacă în decembrie s-ar fi spus de către puterea proaspăt instaurată, oricare ar fi fost ea: - Moarte șefilor! Pe toată durata Revoluției și după aceea, acesta ar fi fost cuvânt de ordine cu pondere mare, acesta ar fi fost caracterul practic, real, al „Revoluției”.

Dacă acest lucru a existat doar în mintea oamenilor nemulțumiți, fără aplicații practice, e nul și fără să fi imprimat

---

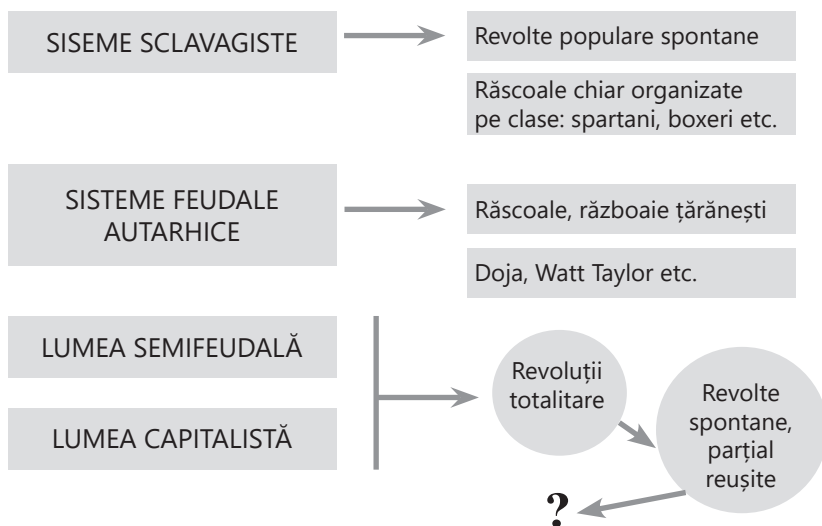
112 Singurele sisteme totalitare reprimite de la început au fost Republica spaniolă, cea ungară și cea din Afganistan, dar prin intervenție din exterior, nu la izbucnirea maselor - deși unele - varianta Hitler sau Stalin, au dăinuit acolo unde au ajuns armele lor.

113 Pot avea loc lupte pentru putere active și pasive, sau mixte. Prima și ultima sunt mai frecvente, adică să cuprindă membri care ocupă deja funcții, plus câțiva, care, din diferite motive, au fost trecuți pe linie moartă: (pensie, o altă luptă, fracționară, anterioară, etc.). Cea de-a treia are mai puține șanse de izbândă. Și totuși, se pare că, în Decembrie '89, conspiratorii din Frontul Renașterii Naționale aparțineau acestei categorii din urmă.

ceva practic Revoluției - e de folos ca și substanță omogenă, de extragere a rădăcinilor unei alte Revoluții viitoare, poate.

Bine, veți obiecta, rămâne totalitar sistemul până în capăt, cu toate fisurile etc., dar, efectiv nu se poate distruge, răzându-l de pe suprafața pământului, dacă efectiv s-ar fi ridicat tot poporul sau o forță externă - înlocuit cu totul altceva? Se poate și asta, căci rămânând rigid nu se schimbă, dar tocmai compromisul și păstrarea privilegiilor l-au făcut să se perpetueze. Vezi rădăcinile capitalismului menționate anterior. Iar dacă a fost schimbat cu două burghezii atroce - a doua, cea istorică, manifestând o ură atroce față de omul de rând, de parcă el, truditorul zilnic i-ar fi băgat în lagăr, a acoperit totul, în cârdășie cu fosta burghezie, șefime și cu cei de peste noapte, lipsa legilor a fost interesul lor - au aruncat țara într-o neagră societate a capitalismului barbar¹¹⁴.

Tipuri de revoluții și revolte. Schema

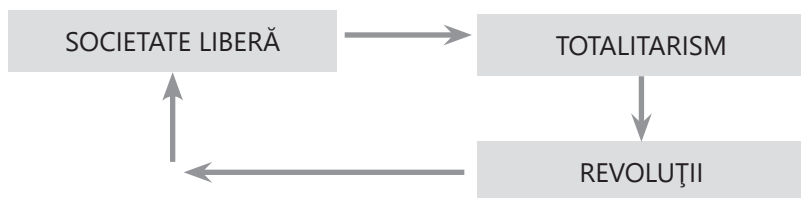

114 Plus dizidența liberală, de salon, nu activă, care ar fi păstrat structurile economice, vezi Cehia, Polonia, Ungaria. Grupul bărboșilor a gândit exact ca burghezia istorică: călcăm peste orice - să ajungem la putere - vezi trista istorie a „Convenției Democrate”.

Vedem, aşadar, că orice revoltă populară ar fi fost şi ea totalitară în esenţă, adică ar fi răsturnat totalmente şi totalitar vechiul sistem - ar fi rupt-o (economic, social, ideologic, cu sistemul anterior)- ar fi impus o altă structură existenţială - chiar ar fi interzis unele curente de sorginte totalitar - anterioară sistemului nou instaurat. E, ca să folosim un cuvânt, drag ideologilor totalitari - mai avansată istoriceşte decât totalitarismul. Poate izvorî chiar din acesta.

Important e să respecte ce nu a dat totalitarismul - deşi beneficiile acestuia au fost vizibile - şi, mai mult, să nu permită răul specific care poate izvorî din prea mare libertate. Ori, asta s-a întâmplat în România, tocmai pe dos. Din lac în puţ. Unii văd totalitarismul - ori de unde izvorăşte - ca o fundătură - un drum care nu duce nicăieri - după câteva zguduiri cade, apoi societatea se întoarce spre o lume care, implicit, ar trebui să fie mai bună, din toate aspectele, altfel tot degeaba. Ori în România s-au încălcat două principii: Revoluţie cu vechile cadre, împotriva cărora s-au ridicat protestatarii, şi poate de aceea conducerea revoluţiei, a noii societăţi mergând într-o direcţie greşită, capitalismul barbar, fără libertăţi, nivel de trai etc.

Unii propun însă schema:

La noi a fost o autoamăgire acea așa-zisă întoarcere. O singură excepție sănătoasă în istorie a fost, deşi nu până în capăt, până la ultimul sergent-major SA, SS, când cu lichidarea fascismului. Excepție pregnantă şi singuratică. Când o societate liberă,

inteligentă și lucidă a purces la desfacerea și lichidarea structurilor totalitare naziste, chiar dacă nu până în capăt - și la pedepsirea celor vinovați. Cel puțin pentru prima dată în istorie, oficial – răul, crimele au fost recunoscute, dezvăluite și, conform unei judecați serioase, au fost și pedepsiți făptașii.

Ce s-ar fi întâmplat dacă rușii împreună cu ceilalți aliați¹¹⁵ ar fi spus: n-a existat nici un criminal, nici un lagăr de concentrare, câți naziști ar fi rămas nepedepsiți? Deși mulți au reintrat – criminali de război - în structurile RFG. Vezi: Dympfna Cusack- Arșiță la Berlin - și nu numai.

La popoarele barbare, însă, se întâmplă exact pe dos: omul de rând asociază luxul cu cinstea, adică un om parfumat nu poate fi criminal, sau escroc, apoi un lucru, care a trecut, e ca și cum nu ar fi existat, fără efecte, fie ele chiar rele. Și încă una: un lucru, dacă nu-i constrânge nimeni - chiar fiind foarte necesar - nu trebuie, dar dacă-i pune cineva sula în coaste, trebuie și se poate.

Cum s-a putut îndobitoci atât de mult un popor?

Cca. 1994 - 1 septembrie 2017

Ferneziu

Doru I. Pop

---

115 Am scos în evidență națiunea sovietică – au fost cei mai hotărâți și mai lucizi în deconspirarea crimelor naziste, în pedepsirea vinovaților, în schimb cu doza cea mai mare de libertate pe care le-a permis-o – în acțiunea – societatea lor.

Prefață

În timp ce scriu aceste rânduri, miliarde de galaxii își schimbă poziția, datorită faptului că, posedând energia impulsului original, (al Marii Explozii), se deplasează în spațiu, îndepărtându-se una de cealaltă¹.

Dar înspre ce?

Înspre nimic, poate Universul va sfârși, conform prognozelor actuale - prin una din cele două variante, la fel de tragice, ambele: moartea prin frig sau moartea prin foc.

Dacă, în primul caz, dintr-un Univers agonizând, sfârșindu-se lent, ar rămâne totuși spațiul și timpul și, poate, informația², dincolo de energie, răspândită haotic, extrem de rar, într-o imensitate rece - în cazul unei morți termice - se presupune ca fiind destulă materie în Univers - nu cca 1% din necesarul să oprească expansiunea la nesfârșit, câtă e acum reală, în galaxii, vizibilă, implicit, nefiind de ajuns, cu toată presupusa materie întunecată - prin ultima și cea mai puternică forță cumulativă, în esență, gravitația, totul va dispărea, retrăgându-se în sine și apoi dispărând chiar spațiul și timpul. Aceste coordonate sacre ale unui Univers existând, nu vor mai fi.

---

1 Deși până azi nu s-a stabilit, alături de *necesitatea* apariției și a *existenței* acelui punct care a generat Universul – pe care, la acea dimensiune infirmă, presiune, temperatură, îl reprezintă, alături, apoi, de materie și celelalte patru forțe – *felul și originea* forței de expansiune, eu voi numi-o *F exp*.

2 În ambele variante, găuri negre locale, galactice, scăpând din ele, ultimul proton, după enorma perioadă de 10^{90} ani.

Vor fi înghițite de Neant.

Cel puțin, așa ne asigură unii savanți. Gravitația va fi ultima forță, de natură cumulativă - reprezentând o cantitate enormă de materie - care i-a generat potențialul - va învinge forța de expansiune - aceasta din urmă posibil nematerială (n.m.) și va sfârâma totul. Totul va cădea într-o implozie, dincolo chiar de o gaură neagră, cu materia căzând în sine³, într-o densitate uluitoare și apoi în nimic.

Sfârșitul a tot ce există, aproape simultan, cu regiuni spațial - temporale care trăiesc sfârșitul aproape concomitent cu altele, care deja agonizează.

Astfel că, din miliardele de ani de splendoare ale Universului, nu va mai rămâne nimic (Paul Davies, S. Weinberg).

Aici mai există o portiță de scăpare, cea a unui Univers renăscând ciclic - într-o nouă Mare Explozie (!?) Dacă există, totuși, certitudinea aceasta, atunci nu va trece nici o informație referitoare la legile mărimilor fizice, organice, etc., din acest Univers în altul. Acesta e marele neajuns. Dacă toate datele, coordonatele, mărimile de expansiune a celui actual - legile elementelor chimice, a lumii fizice, mișcarea electronilor, au fost potrivite, în Universul nostru, parcă date, întocmite de cineva, pentru ca acest Univers, cu materia - nu posibila antimaterie, să rămână în existență, aceste legi, armonii, compatibilități ducând, până la urmă la viață, cu sau fără stabilirea lor de către un Creator - de data asta, la noi nașteri de Universuri și cicluri de noi explozii - în acest angrenaj nesfârșit, viața ar putea îmbrăca forme din ce în ce mai variate, implicit și mai perfecționate decât actuala noastră capacitate fizică și psihologică.

---

3 Mai mult de 10% din cât ar fi detectabilă acum, în găuri negre, prin Univers- materie invizibilă, etc.

Iar noi, pământenii de acum, nu vom putea răzbate într-un Univers cu alte legi, după o nouă Mare Explozie⁴. Atunci, la ce bun această existență. De ce, aşadar, am venit în Existență? De ce există iubire, flori, civilizație, tendințe spre perfecțiune, dacă toate urmează să dispară pentru totdeauna în Neființare - și, mai ales, de ce există ceva dincoace de Neant? Ce Necesitate grandioasă și obiectivă a făcut ca Universul să vină în Existență?

Oare calitățile unei civilizații și ale unei specii de tip uman, enumerate mai înainte, nu ne duc cu gândul la existența unui scop nobil și a unei Ființe grandioase care conduce Universul?

Ființă care nu cunoaște moartea, dispariția, ci reprezintă însăși perfecțiunea, fiind eternă în timp, deși în spațiu, discutabil?

Posibil și asta, dar să nu uităm că Universul e, în primul rând, tiranic, ostil și rece. Asta - referitor la raporturile noastre cu el - și la avantajele sau dezavantajele care ar decurge de acolo.

Apoi, nu putem ști dacă cineva l-a a determinat să vină vreodată, într-un ciclu nesfârșit sau o singură dată - în Existență. E șocantă aceasta idee de apariție - dispariție a ceva, în și spre nimic, precum și de neînțeles e și existența a ceva care dănuie etern, Infinitul.

Și, totuși, de ce există Universul? Întrebării acesteia - trecând în revistă o vastă înșiruire de aspecte ale Existenței actuale ale acestuia, analizate riguros și obiectiv, vom încerca să-i răspundem în tratatul de față, să vedem de ce parte înclină balanța, referitor și la existența supranaturalului, a unei Forțe supreme, deci, sau la neexistența unei conștiințe cosmice. Se pot pune, aşadar, firesc, aceste două posibilități: să existe Dumnezeu veșnic - sau nu.

---

4 Unii afirmă că omenirea s-ar putea salva de la acest punct - terminus, anulând acea Implozie, acea deplasare spre Neant, sau sustrăgându-se ei, în alt spațiu și timp. Ambele metode de salvare implică neajunsuri, pentru că, în primul rând, ar trebui să *stăpânim* acea forță colosală și apoi, în cealaltă variantă, oricât de puternici am fi, n-am reuși să *ne sustragem* Marii Dispariții, deoarece această ar însemna sfârșitul *a tot ceea ce există* și, că, astfel, *nu ar putea exista un alt spațiu și un alt timp*, în care să ne refugiem, decât cele care urmează să *dispară* pentru totdeauna în Neexistență.

Sau, să mai admitem două subvariante:

Dumnezeu apărând, la un moment dat din Vid, sau Universul apărând, (la un moment dat), din nimic.

Nu este, totuși, un răspuns definitiv sau corect. L-aș cita pe Carl Sagan;

Este absurd să credem că-n intensitatea cosmosului n-ar exista miliarde de planete pe care s-ar fi dezvoltat viața, inteligența. Rămâne de văzut - șansele în funcție de condiții, coduri necesare - cât ar fi hazard, cât programare inteligentă, cât inteligență a materiei. Am dezbătut totul într-un eseu anterior.

Așadar, generațiile viitoare ne vor aduce, poate, răspunsul. Vom găsi salvarea propriilor noastre ființe, dacă nu există nemurire spirituală, prin lichidarea procesului de îmbătrânire și vom dezlega, probabil, misterul cuvântului Infinit. Atunci vom înțelege, poate, totul.

18 b

Viața după moarte. Supraviețuirea spiritului morții fizice. Spiritul în afara trupului

Poate că nici nu ar avea vreun rost să se pomenească de religie în afara ideii de Nemurire, de dănuire post-mortem. Dacă un mare filozof afirma că dacă n-ar exista moarte, n-ar exista nici nevoia de religie⁵, atunci, se poate susține cu toată certitudinea că ideea de Nemurire e comună tuturor religiilor, e axul central al credinței și al ideologiei religioase, și că fără ea religia nu și-ar mai avea vreun sens, putând să nici nu mai existe.

Dacă, în primul rând, ideea de Nemurire sau religia au luat ființă ca un antidot în fața morții și din spaimă față de moarte, (Malinowski), reprezintă propria neputință precum și egoismul uman, atunci ideea de perfecțiune a unei vieți post-

---

5 Această idee de nemurire, reclamă nu numai o continuare a existenței post-mortem, după *descompunerea și degradarea* fizică a tuturor funcțiilor vitale ale corpului uman, ci și o *întoarcere la un fel de paradis originar*, mai mult, atingerea unei vieți luminoase, fericite, perfecte, cum nici nu ar fi fost posibilă aici pe pământ, doar, poate, parțial, în *zorii existenței*, într-un imaginar, totuși, cadru paradisiac.

mortem reprezintă nu numai egoismul, setea de confort⁶, puterea de imaginație umană și, poate, mai mult decât atât, practic vorbind, e nevoie de perfecțiune, de eternitate, implementate în sufletul nostru. Dar cine știe? Perfecțiunea vieții de apoi ar putea reprezenta și un elogiu adus divinității, căci cu ea și prin ea se poate rezolva totul. Aici trebuie să mergem la originile religiei, când nu doar spaima de moarte, ci și neputința oamenilor în fața fenomenelor naturii l-a făcut să-și dea seama de imperfecțiunea acestei vieți defecte, strict inferioară față de divinitatea cristalizată și devenită perfectă, într-un Univers inaccesibil simțurilor noastre.

Și, totuși, cum va arăta și cum se va desfășura viața de după moarte?

Dacă marele Flammarion⁷ făcea afirmația următoare: asigurarea religiei că există viață după moarte, nu-i destulă, trebuie dovezi științifice, aș adăuga că dacă această viață există cu adevărat, atunci simpla afirmație că există dispariția fizică a trupului nu-i de ajuns să ne facă optimiști, fie chiar în cazul (promisiunii) unei vieți infinite.

Și aici, în primul rând religia pornește de la un trup de slavă, veșnic, ceresc - (Apostolul Pavel,) așa cum cei care, de pe poziții mai puțin dogmatice afirmă că, totuși, viața de dincolo se va desfășura pe niște coordonate spirituale - mai subtil, (Rýzl.)

Un argument ar fi, ajungând de la canoanele religiei la ceva cât de cât pragmatic în acest domeniu al Nemuririi spiritului, desigur, la mărturiile de moarte clinică, faptul că cei întorși din acea moarte aparentă simțeau că aveau, în continuare ceva, ca un trup spiritual, în loc de corp fizic, care să le determine personalitatea, existența eului - sub formă de câmp energetic, sferă de foc, sau o formă eterică, vag asemănătoare cu trupul uman, dar care se putea deplasa oriunde, asemeni, să zicem, undelor sau,

---

6 Logică datorită urmărilor suferințelor de orice natură, generate de existența terestră, ca răsplată.

7 Vezi opera lui Flammarion.

mai precis, particulelor subatomice. Dar, mai ales, argumentul următor ar fi hotărâtor în cazul încadrării vieții de după moarte într-un tip de viață subtilă spirituală: Cei întorși din moarte clinică au declarat că au simțit o pace, o fericire imensă care le-a invadat existența - datorită prezenței unei ființe de lumină și nu numai, după ruperea legăturilor cu trupul terestru. Perceptarea - dar densitatea mărită, sunetele și culorile - toate de o frumusețe indescritibilă, în timp ce mirosul și gustul nu existau⁸. Iată, deci, dovezi că viața de dincolo nu e identică cu cea de aici.

Dar, e, oare, mai bună?

Lipsa plăcerilor rezultate din a mânca o masă gustoasă, din a mirosi o floare, al cărei miros nu poate fi decât divin, a plăcerilor sexuale și a celorlalte terestre, oare e ea însăși o plăcere, sau demonstrează doar îngustimea vieții de apoi?

Cum spuneam mai sus, dacă Dumnezeu e însăși Perfecțiunea, atunci și viața post-mortem, indiferent că e sau nu răsplata pentru suferințele de aici, trebuie să fie perfectă. Dar, din păcate, acestea sunt singurele referiri la felul cum va fi viața de apoi, ce va face un spirit, o entitate, dacă va avea nevoie de hrană, dacă va avea acces și trebuință de alte plăceri fizice, carnale, sau dacă totul se va desfășura pe coordonate spirituale, întrecând, totuși, plăcerea fizică⁹.

De aceea încercăm să analizăm tot ceea ce - i legat de acest fenomen: supraviețuirea după moartea fizică -a spiritului.

Cel mai firesc mi se pare a începe cu fenomenele legate de moartea clinică a căror existență strict spirituală, referitor la

---

8 Așadar, nu știm cum *va arăta* viața de după moarte. Căci, așa cum rece și lucid mă pune la punct un cunoscut, minier: moartea clinică e cu totul altceva, iar dovezile *supraviețuirii* spiritului, sunt, iarăși, nesigure.

9 Se fac slabe referiri la viața post-mortem, din *lipsă de cunoștințe*, cât și datorită faptului că *se accentuează latura spirituală*, pură, a acestei vieți, ca un răspuns la Imperfecțiunea umană; așadar, această viață n-ar fi decât un, vai, (un) alt paleativ, ca obiectiv *de realizat*, fără să ne explice prea multe și fără să reușească, costând, în schimb, multe sacrificii; se constată că carnea înseamnă desfrâu, sau sexul, sau bogăția și atunci se încearcă *contracararea* lor, uitându-se că suferința, spiritualitatea *ar trebui să fie căi spre* dobândirea unei *vieți bune* și nu atributele acelei vieți - *reflex al dorinței omului spre mai bine*, oricum.

plăcerile subiecților care au călătorit acolo, deja, am menționat-o mai sus.

Dar, poate că drumul celor care au avut astfel de trăiri e doar un început, spre ceva desăvârșit, din toate punctele de vedere, nu doar al luminozității și al sunetelor extraordinare. E poate accesul spre o iubire perfectă, sub orice aspect, deci o iubire de care ființa umană va avea întotdeauna nevoie și care nu se va stinge niciodată.

Doru I. Pop,
cca. 1996 - 8 septembrie 2017
Ferneziu

Despre Dumnezeu și Infinit

Un scriitor norvegian - (Johan Bojer) - spunea că: fantastică ființă umană, ai cules moarte și ai semănat visul vieții eterne.

Dumnezeu - (pentru a exista într-un mod convenabil nouă), ar trebui să întruchieze - și aici îl parafrazez, ciudat, pe Lenin - grandoarea fizică a Infinitului plus Iubire. Mai mult - matematic - deși asta e greu de imaginat - ar trebui să însemne Infinitul ridicat la puterea Infinit, deși n-ar mai fi necesară această întărire, dublare a propriei puteri nesfârșite.

Dar, e oare Dumnezeu Infinitul? Din ce necesitate grandioasă și pură a apărut chiar el? Subiectiv, imensitatea și splendoarea spațiilor care ne înconjoară (infinite în timp - cum suntem îndreptățiți să credem), ne duc cu gândul la o fantastică și incredibil de puternică ființă extrasenzorială - dincolo -momentan¹⁰ - de percepțiile noastre și dincolo de orice lege limitată și reală - neputincioasă a fizicii reale -newtoniene¹¹.

---

10 Neputând-o noi percepe, prin simțurile noastre limitate.

11 Poate, la nivel cuantic de înțelegere a totului unitar numit Univers, a atributelor lui D-zeu, am accepta fantasticul. Poate, de acolo încolo.

1. N-am putea concepe grandoarea lumilor aruncate în existență: (galaxiile unui Univers și nu numai - tot ciclul de universuri, venite în existență, al căror număr poate e și el infinit)- ca fiind datorate scopului și ideii de concretizare a planului grandios al unui Creator veșnic. Nimeni - având toate atributele nelimitate ale lui Dumnezeu, o însușire lipsind, nu ar fi putut să aducă nici măcar o singură stea în existență, (deși un Dumnezeu finit în spațiu, cum am mai arătat, ar fi putut - având celelalte atribute.) Dar Forța Supremă din ce a creat Universul, materia primară a acestuia - care ne desparte de nimic - oricum ar fi fost alcătuită - din orice particule ultra-elementare, stringuri, cuante de energie, orice substanță primară din care s-au putut dezvolta mai târziu particulele cunoscute, elementele chimice, miliardele de galaxii¹² - realitatea materială a Universului - oricâte înfățișări ar avea? E o problemă delicată puțința - sau chiar și imposibilitatea - ambele logice - de a proveni ceva din Neant - o stare de (ne) existență, care nu înseamnă nimic, a ceva concret, material¹³ , care nici nu ar putea, poate, să fie trimisă în Nonexistență, vreodată.

Splendoarea organizării Universului ar putea să ne dea de gândit, deși nu ordinea e la baza Universului ci entropia. Dar inteligența materiei, ascensiunea spre perfecțiune¹⁴ care, oare, nu îi tendința de a atinge Infinitul perfect, integrarea conștiință a omului acolo, pe care cândva, poate a avut-o¹⁵ - (în contrast cu spaima de a cădea în Neant).

Fără să fim optimiști și idealști, afirmăm că, la un număr infinit de experiențe și repetări cosmice ale acestora, Universul ar fi putut veni în existență așa cum e - un Univers reușit - prin

---

12 Chiar dacă, la baza realității – până azi dovedită ca fiind palpabilă, fixă, esențial - material, stă Neantul, *pâlpăirile de vid* (Jean Guilton,) eu consider că ceva desparte o lume venită în existență de Neant – [*conținutul material* al acelei lumi]- față de un Nimic total, din care nici nu cred că ar fi putut să apară [ceva].

13 O cantitate determinată, ca existând, în raport cu Neantul, Nimicul absolut.

14 Arta umană: muzica, poezia, pictura, formele desăvârșite și extazul în fața acestora.

15 Entropic pe care nu o putem generaliza la toate Universurile care ar putea veni în Existență, la fel ca sensul timpului – natura sa etc.

rata expansiunii, elemente chimice formate, apoi condițiile pentru viață, etc. - Și atunci eliminăm intervenția divină, de creare și coordonare a lumii. Deși unii, tocmai prin concordanța, armonia acestor legi, văd un Dumnezeu care le-a fixat, inclusiv pe cele ale Big Bang-ului. (S. HAWKING)

Și, totuși, rămâne grandoarea acestei singulare veniri (în Existență) a Universului, oricâte cicluri ar fi fost înainte și după. Rămâne lumina, arta, rămâne perfecțiunea Infinitului totalitar de care noi suntem conștienți și spre care tindem.

E o luptă acerbă împotriva vidului, propria noastră existență, teama de a ne prăbuși în Neant. De ce, oare am mai trecut, cândva, la un pas de o prăbușire finală în Neant?

Raporturile Dumnezeu-Infinit, le-am mai dezbătut. De asemeni și posibilitatea existenței, plus caracterizarea Infinitului fizic. Am mai enumerat, cred, prin acest eseu, anumite raporturi, precum și logicitatea și legalitatea existenței unui Dumnezeu.

Dumnezeu trebuie să însemne, așadar, totul. Infinitul, așadar. Dar un infinit iubitor și bun. Mai mult, el trebuie să nu admită antagonisme sau absurdități¹⁶. Toate acestea ar trebui să se integreze în mod armonios în persoana și întinderea existențială a lui Dumnezeu. Dar chiar și legile dure și concrete, fizice și matematice, ar trebui să i se supună, altfel nu ar mai fi el Infinitul omnipotent¹⁷. Dar ne vine foarte greu să ne imaginăm un Univers cu alte legi, sau că cineva ar putea să le schimbe, (ca radical din 25, de ex., să nu fie 5).¹⁸ Legile materiei existente sunt niște stringuri în întinderea Infinitului, dar, departe de a se armoniza cu acesta, îi produc, dureri de cap, mai ales dacă Infinitul ar fi Dumnezeu, sau dacă Dumnezeu ar trebui să fie omnipotent și omniprezent - raporturi discutate deja. Nu dezbatem acum po-

---

16 Să fie și mic și mare, finit și infinit, în același timp, etc.

17 Vezi Kolakowski - Religia.

18 Posibil în alte Universuri, rezultate după alte Big-Banguri - în ciclul nesfârșit al veșniciei, să se schimbe doar legile chimice: (mărimea, structura elementelor, formelor rezultate,) chiar și cele biologice - forma mai ales - nu și logica existenței - schimbul cu mediul, de substanțe; de ex. - nu și cele matematice.

sibilitatea apariției Universului sau a lui Dumnezeu. Am făcut-o deja. Am trecut în revistă grandoarea Universului, à-propos de existența a cuiva posibil să-l fi adus în Existență - și am subliniat, totodată, condiția noastră efemeră de oameni muritori. Și acum, înainte de a încheia, fac o paranteză. Un scriitor englez, Keats, cred, a spus: micuță floare de colț, dacă aș ști de unde vii aș descoperi secretul vieții și al morții - al acestui Univers; așa aș spune și eu, privind o șopârlă: dacă aș ști unde erau atomii din trupul tău acum 100 de miliarde de ani, sigur aș descoperi taina acestui UNIVERS! Mai mult, dacă aș întreba o micuță plantă, o frumoasă fată și un puternic dictator: vă vine să credeți că nu veți mai exista niciodată - deoarece acum prezentul e atât de real - iar dacă aș ști (răspuns) la ce-am menționat mai sus, atunci poate aș ști că există sau nu Dumnezeu- o formă de conștiință, Ființă supremă în Univers - viață eternă, desigur, depinzând de acea conștiință, concretizată în iubire și dăinuire infinită, ale acestora, ale Infinitului veșnic. Atunci, cu ochii înecați de plâns, nu aș fi vrednic nici măcar să sărut zidurile primei biserici întâlnite în cale. Căci toate bisericile sunt monumente ridicate în cinstea Infinitului.

De ce, pentru că eu aș fi materia moartă,¹⁹ supusă dispariției, iar spiritul din mine nu ar fi destul de pur ca să atingă dumnezeirea²⁰.

Așadar, cultul realității eterne e religia, cel mai frumos dar oferit omenirii (de ea însăși, desigur) - dar cum va arăta, totuși, la această ființă, iată, debarasată de orice balast ideologic în, și din orice direcție, religia viitorului? (ar fi interesant de constatat dacă ar fi posibil, dacă: un om crescut fără nici o idee de religie, un om ultramodern, într-o civilizație tehnologică și culturală, foarte avansată și un om care ar fi dobândit pe alte căi - nu supranatural, nemurirea -, științific, sau dacă ar avea-o, pur și simplu, ar mai

---

19 Materie care reprezintă *forțele răului*, dispariție, degradare, Nimicul, într-o primă fază.

20 Și totuși, crezul că *forțele binelui*, Lumina, vor *învinge* vreodată în Univers - în această *rece și tiranică mișcare a materiei nemărginite* - e o iluzie.

crede in supranatural, la ce i-ar folosi - nu și-n Nemurire. - Poate ca garant al acesteia!?)

Dincolo de o mișcare socială de proporții, la început cu propria ideologie și utopie, religia a dăinuit în funcție de promisiunile oferite, egoism, spaima de nimic, tendința spre perfecțiune, reflecții ale psihicului uman.

O religie ultramodernă, a unei societăți pe măsură - ar putea, cum am arătat, să însemne totul - chiar garanția Nemuririi, sau chiar această Nemurire, perpetuu trăită. Așadar, creștinismul nu e chiar o religie completă. Promite doar după etapa necesară a răului, ajungerea acolo. O religie a luminii, a Infinitului, cristalizată într-un crez al unei realități eterne, prin eliminarea răului din întregul Univers - ar putea oferi - face asta.

Viitoarea evoluție a omenirii va demonstra sau infirma previziunea: Viitorul va fi religios sau nu va fi deloc.

Cca 1995- 1996,
3 septembrie 2017
Doru I.Pop

Despre Dumnezeu

Din înseși cărțile de filozofie creștină apare o dublă imagine a lui Dumnezeu, mai bine - zis două interpretări ce nu ar avea nimic comun, putând alcătui fiecare o imagine independentă a Ființei Supreme.

Prima se referă la un Dumnezeu total, infinit și perfect. În această concepție, Dumnezeu e însuși Infinitul. O simetrie perfectă domnea la începuturi. Nici o fisură nu străbătea acel ocean original (al eternității, al totalității atemporale). (J. Guitton). Dumnezeu era însăși Perfecțiunea. Un panteism existențial încremenit, glacial, strălucitor, ar putea reprezenta acea idee de Dumnezeu. Era, cum ar putea spune un filozof sceptic, și oarecum materialist: Un univers infinit, perfect și rece.²¹

Dar acest Univers, identificat cu Dumnezeu - deși nu știm ce a făcut până atunci²² - mai mult decât atât, e viu, are sentimente, și aici se produce o rupere a simetriei originare (Jean Guitton). Acelui imperfecțiuni a începutului - Big Bangul - apoi

---

21 Ar putea fi contopite, în cazul în care acordăm lui D-zeu totul, orice însușire – și atunci ar fi inutil să le tratăm separat, logice, [(d.p.d.v.) religios], dar faptul că creștinii le tratează separat, denotă nu atât încurcătura sau lipsa maturității de consens ideologică, ci faptul că oricare poate să fie bună.

22 Și nici chiar de unde provine. (n.m.)

concentrarea materiei în alte neregularități, dar distribuite uniform, galaxiile (S. HAWKING), datorăm existența noastră; (ceva în genul stringurilor cosmice).

Dumnezeu tocmai și-a creat o imagine a lui însuși.

Aceasta e varianta Dumnezeului perfect - identificat cu propria-i creație și cu Universul, deci cu tot ce există dincoace de nimic și poartă numele de Infinit.

Dar apare și cealaltă versiune, cea a Dumnezeului exterior lumii, acel Dumnezeu care crează lumea, dar nu se identifică cu ea. Îi este, de cele mai multe ori, superior. Este, implicit, un Dumnezeu limitat în spațiu, dar nelimitat în timp și ca putere. Aici Dumnezeu are, oarecum, attribute umane. Cea mai importantă este iubirea. Dumnezeu a creat lumea dintr-un act de iubire pură. Un ocean de iubire pură a stat la baza constituirii Universului²³ sau, în versiunea aceasta, un act de iubire pură. Așadar, Dumnezeu, fiind considerat Infinitul, perfect, iar lumea noastră înseamnă o rupere a armoniilor originare în care vom tinde să ne reintegrăm²⁴ - sau Dumnezeu finit în spațiu, creând lumea separat de el - dintr-o necesitate, poate dintr-un act de iubire pură.

Cca 1995 - 4 septembrie 2017

Doru I. Pop, Ferneziu

---

23 Deși ar exista o interpretare diferită, dualistă, chiar: iubirea fiind chiar D-zeu, confundat cu Infinitul sau *materia primă* creatoare, acea iubire.

24 În cazul acestei totalități, pure fiind, intră, paradoxal, și negativul, răutatea, întunericul, fisurile. Subsumate, totuși, scopului final, când numai *pozitivul* va fi peste tot - va birui - sau percepția asupra totului - neexistând ființe afectate de rău.

Despre materia din Univers

Există două acte, la fel de stranii, nu atât prin asemănare, căci reprezintă două poziții antagonice și nici prin simetrie, ci, pur și simplu, prin faptul că proclamă ceva halucinant de straniu, ceva ce simțurile noastre refuză să creadă că ar fi posibil.

Un om de știință (P. Davies - Ultimele trei minute) - spune că: nu are rost să ne întrebăm ce se va întâmpla după dispariția Universului, (a materiei, în principal,) așa cum nu are rost să ne întrebăm ce a fost înainte de Marea Explozie a Universului.

Să începem cu apariția Universului:

Să-l parafrazăm pe Jean Guilton, aș spune că acel punct minuscul, de miliarde de tone și grade temperatură, era acolo, conținând toată grandoarea de mai târziu a Universului. Dacă nu ne întrebăm și, mai ales, dacă nu găsim răspuns la ce a fost mai înainte de Marea Explozie, atunci nu justificăm nici prezența acelui punct acolo. Ori, acel punct era deja ceva real, dând naștere la Universul de mai târziu.

Această realitate existențială a acelui punct, ne duce cu gândul că ceva, ceva a existat dintotdeauna în Univers, (dincoace sau diferit de NEANT).

Așadar, materia nu ar fi putut să apară din nimic²⁵. Dispariția materiei ar fi iarăși stranie. Ceva concret, realmente existând nu poate să dispară fără urmă²⁶; așadar, aceste două presupuse procese nu pot să explice prezența materiei aici și, mai ales dispariția și apariția ei, pentru că aceste acte leagă materia de ceva ce nu-i este caracteristic, nimicul.

Să luăm exemplul prăbușirea în găurile negre, particulele „băgate”, unele în altele, într-o densitate uluitoare, să presupunem că acea forță, gravitația - (sau alta, din exterior), ar continua strivirea/presarea la nesfârșit.

Dar până unde? Dacă există o divizibilitate a materiei și a timpului până la o limită - numite Constanta lui Planck pt. timp și spațiu - între 10^{-43} , 10^{-47} , dincolo de care nu mai poți percepe alternanța de clipe sau diviziunea materiei, la fel și cu comprimarea, oricât de mult am presa, tot n-am putea transforma materia în nimic. Ceva, oricât de mic ar fi, totdeauna ar rămâne dincoace de nimic, să existe concret, căci nu există tranzit între nimic - vid, deci, și ceva real, material.

Ambele - deși antagonice - reprezentând evenimente diferite – infirmă, totuși, prezența materiei aici. Așadar, nici nu poate să apară din nimic - nici să dispară în Nimic.

Cca 1995 - 4 septembrie 2017

Doru I. Pop, Ferneziu

---

25 Comentariile de rigoare ar suna astfel: De ce acum 9-18 miliarde de ani și nu mai devreme, *ce Forță*, ce mărime a acesteia – cea expansională – l-a aruncat în existență, o Ființă supremă, chiar, cu ce scop.

26 Aici, oricât ar face occidentalii caz de *relativitatea mișcării*, existenței particulelor cuantice, a incertitudinii aspectului lor – un lucru e clar: nu există *tranzit între a fi și a nu fi*, cum am arătat chiar și forțele de natură imaterială, forța de expansiune a galaxiilor, mișcarea particulelor la temperaturi când nu mai depind de particulele de forță, de spin 0,1,2,3/2 - sunt ceva, prin mișcarea lor, plus mișcarea ca ceva imaterial, adică, energia intrinsecă a particulelor, dotate cu mișcare continuă.

Recenzie la Françoise Bonne Morții ne vorbesc – 1991

Susține că trupul spiritual va fi alcătuit din alte elemente (din altă materie - dar aceasta e o exprimare mai nativă, dar mai naivă)- referitoare la trupul fizic, care va putrezi, fără îndoială, în mormânt, asta înseamnă, însă, nu o ofensă adusă materiei vulgare, obișnuite, ci, în primul rând justifică ascensiunea spre perfecțiune, proprie spiritului descătușat de materia fizică, care-și găsește împlinirea în lumea astrală - spirituală, pură. Astfel e motivată și religia, spunem noi, căci trebuie să existe ceva rău și impur ca să ne putem raporta și justifica ascensiunea spre ceva curat.

Dar a anatemiza materia fizică, înseamnă, pur și simplu, a nu recunoaște fantastica realitate a lumii care există, că informația = energie = materie fizică, ca forme, sub diferite înfățișări – unice, a ceva existând.

Idealiștii încearcă să despartă cele două lumi, celei de-a doua dându-i valențe pur spirituale. Informația din lumea noastră este o punte de legătură, dar rămâne de văzut cum. Se neagă chiar și panteismul, care susține că totul e dumnezeire. Dar materia spurcată nu poate fi divinitate - în cadrul acordării celei

mai înalte, mai pure și mai sublime valori acestui cuvânt. Asta, până la sfârșitul veacurilor, când, poate, totul va deveni pozitiv. Dar deocamdată această materie e necesară manifestării chiar a divinității și a spiritului sau a spiritualității divine a eului uman: (coborâre până la nivelul materiei dense, cum zic idealistii): și, poate doar un anumit sistem alcătuit din materie densă, fizică, e imperfect față de splendoarea și desăvârșirea lumilor spirituale, superioare, în care se ajunge până la urmă.

Dar atunci apare problema următoare: dacă spiritul dăinuie într-un înveliș care nu e de natură pământească, scăpând legilor fizice, ale suferinței și descompunerii²⁷, atunci, în ce măsură corpul spiritual, cu densitatea și legile lui, va asigura perpetuarea plăcerilor de pe pământ²⁸, căci, în fond, ne salvăm pentru o viață mai frumoasă, mai izbutită, mai plină de lumină decât cea de pe pământ, iar o viață spirituală într-o altă lume, fără plăceri, ar fi imposibilă²⁹ și nu ar justifica efortul făcut pentru a ajunge aici, nu ar justifica suferințele terestre și nici nu s-ar justifica, calitativ, pe ea însăși.

Cum sunt așadar, aceste plăceri? Prin ce se manifestă ele? Oare e o stare de beatitudine continuă, fie ea chiar desăvârșită, de plenitudine spirituală a existenței? Dar atât? Știm că totul rămâne - la nivel spiritual, imprimat strict informațional - sau fizic, sub formă de energie. Am avut o femeie frumoasă, aducerea aminte e o lumină, o căldură plăcută, am avut un necaz mare, amintirea e o întunecare, o „durere” spirituală, în orice caz nu atât de intense ca cele fizice.

Căci, dacă plăcerile fizice carnale, la nivelul și în momentul producerii și percepției de către corpul fizic sunt pur fizice,

---

27 Fr. Bonne- pag. 89.

28 Aici apare valabilitatea cuvântului „naiv” folosit mai sus, fără o bază reală, verificabilă, această dăinuire.

29 Sensul dorinței și logica, justetea ei - a dorinței de perpetuare post-mortem a vieții, e o viață mai bună, pentru cine *n-a avut-o* aici pe pământ, sau *continuarea* ei, pentru cine a avut-o - oricât ne-am „ascunde” după deget - din egoism, dar și din dorința de desăvârșire, desigur.

atunci ele sunt supreme. Abia mult mai târziu ele capătă - așa cum am spus - imprimându-se în amintirea noastră pur teoretică și spirituală, iar ca intensitate a trăirii, ca efect mult mai redus.

Deci, rămâne de văzut dacă lumea spirituală poate să înlocuiască cele mai dumnezeiești plăceri ale lumii fizice: (actul sexual, mâncatul unui înfometat, scărpînatul eczemelor), cu ceva la fel – și, de ce nu, mult mai profund, mai voluptos, mai dumnezeiesc, totodată.

Carnea e sacră. Tot ce face parte din Infinit e sacru, deși există unele reminiscențe - mărturii ale existenței Neantului, în fața cărora tremură chiar și acest Infinit sublim³⁰. Dar toate ar fi bune - chiar și răul care ți-l face cineva, dacă-ți dă, după aia, mai mult bine.

Oricât de nejustificat ar fi drumul plin de meandre, dacă nu avem certitudinea - și noi aici ne temem, voind să analizăm - dacă există Dumnezeu - și, deci, dacă există cine să ne dea binele final.

Cca 1996 - 5 septembrie 2017

Doru I. Pop, Ferneziu

---

30 Urina, fecalele, mirosurile neplăcute, în general moartea, ca act îngrozitor de *smulgere* din lumină, din existență a ceva - și care sunt opusul plăcerilor, existenței lumii. Din observarea dualității bine-rău, în natură, *a apărut religia*. Răul e înglobat acestui Infinit și nu e sacru – și nici măcar *necesar*, cum zic panteniștii – sau creștinii, iar Infinitul zeificat, care ar trebui să *reprezinte* Lumina, poate s-ar putea scufunda în Răul total- asta nu se știe, pradă, religios vorbind, diavolului.

Despre Imagini și simboluri

Despre putere și sacru

Întreaga concepție privind conduita umană se desfășoară după două repere: Plăcere și Frică. Prin extensie, am putea spune: Viața și Moartea, Dragostea și Ura, Satisfacția și Durerea. Atunci, ce este Puterea? Puterea reprezintă, de la regi și până la zei - nu neapărat acel altceva cantonat dincolo de uman - ci, mai ales, ceva ce are atribute neumane - superioare speciei omenești. O definiție modernă și completă a sacrului, ar suna astfel: ceva transcendent, ce nu putrezește, luminos și veșnic. Atribuite de către om, în mare măsură aceste calități au devenit specifice unei divinității ultraperfecționate³¹ - avându-le sau nu – sunt, totuși, de natură să înspăimânte ființa umană. Raportate la planul terestru, adică acolo unde omul își desfășoară în mod direct activitatea, vom întâlni trei tipuri de putere.

---

31 Vezi un eseu anterior.

A. Puterea conducătorilor³². Este ciudat cum, în toate epocile, șefii impresionează. Ei sunt aceia care pot face orice. Sunt înconjurați de o aura sacră, mai bine-zis „înoată” într-o substanță superioară celei în care se găsesc oamenii de rând, pătura lor delimitându-se net de ei³³. Acești șefi nu prea au nevoie de o estetică și lux propriu (ca înfățișare) decât dacă sunt femei. Pot face rău oricum³⁴.

B. Puterea conducătorilor economici. Nu am putea crede că cele două puteri ar fi separate, dar, totuși, vom întâlni oameni bogați care nu au funcții oficiale de stat, la aceștia puterea de decizie³⁵ și opulența vor fi împreună, ambele sfidând, în aceeași măsură, specia umană.

C. Luxul femeilor. Această formă a puterii impresionează la fel de mult ca orice altă formă de putere din cele pe care le voi menționa aici. Poate că la femei (e) acel ceva (care) echivalează cu superioritatea estetică asupra mulțimilor de rând, asupra celor care nu impresionează și nu se evidențiază cu nimic.

Astfel sacrul e reprezentat, deși, cum spuneam, numai un sacru total poate avea și putere și lux, aici, așadar, prin lux.

Din lux emană putere și respect, căci, câți, mai ales din oamenii de rând, își vor întoarce capul, prostiți, după o femeie foarte frumoasă și ultraelegantă, uitând pentru o clipă că nu e

---

32 Nu o numesc imperfectă, atât doar că are *putere de decizie* comună cu sacrul, de altfel, sacrului i s-au atribuit, ciudat, toate însușirile existente în Univers, în interesul omului, desigur – adică pe lângă capacitatea *de a strivi*, (ca rezultând din capacitatea de a crea lumi) și *bunătatea și dragostea nemărginite*. Acestea, deci, în *folosul speciei umane*. Unei puteri terestre – dacă nu este identificată doar cu răul care strivește, i se pot acorda și atribute pozitive, poate chiar post-existențial, nostalgia jucând un rol important.

33 În capitalism ori ești cineva, (șef, om cu avere,) ori nu ești nimic. Acea concepție a *liberei inițiative*, a individualismului, a omului realizat, este *greșit* interpretată de către o societate criminală, a *acumulării* de capital primitivă. Deci ascensiunea, orice ridicare socială, chiar după merite, este greșit înțeleasă. Apoi, nu se pune preț pe valorile morale, compensatorii acumulării de material. Un alt neajuns al acestei societăți e, deci, *aglomerarea* de bunuri de *partea* unei singure *clase* și *constituirea absurdă* a unor obiective – construcții *fără rost*.

34 Luxul, specific speciei umane – este caracteristic, oricum, lor, parfumuri exagerat de scumpe, gesturi rigide, aroganță, un inumanism cras, incredibil.

35 În propriul imperiu economic.

decât o formă mai izbutită de organizare a materiei. Așadar, în concluzie, puterea poate să emane putere, pur și simplu, sau luxul poate să emane putere (în cazul femeilor frumoase)³⁶.

Vom trece acum la analiza celorlalte puteri terestre, mai limitate.

II. Puterea imprevizibilă a răului din ființele vii. Ocupă un loc important deoarece niciodată nu putem ști când un criminal va scoate cuțitul asupra-ne sau când un lup ne va ataca în pădure. Face parte din arsenalul de calități și aspecte ale Universului - ale ființelor vii adiacente-subsumate acestuia.

III. Puterea potențial negativă existând latent în fiecare lucru. O lovitură de tun sau o mașină în viteză, sunt inofensive atâta timp cât nu ne vizează, sau când noi nu ne băgăm - fie intenționat, în raza lor de acțiune, sau nu.

După această scurtă expunere a răului, a puterii în general, vom analiza formele de recepționare a acestuia, mai bine-zis cum este privit de către cei care i se supun.

Putem să fugim îngroziți din fața sa, pentru că el reprezintă ceva care te poate lovi, afecta, deteriora sau distruge, de la un șef până la un șarpe veninos. Aici toate aceste mijloace (de distrugere) reprezintă personificarea răului, deci opusul dorinței noastre de a nu avea de-a face cu el³⁷. Astfel există, deci, și o dublă interpretare, deși schema antagonistă e unică.

Polii se rotesc. Eu sunt partea pozitivă, deci vreau să nu mă lovească șeful, sau invers³⁸. Deci, șefii politici reprezintă răul. Mai mult decât o simplă adversitate - căci și eu, pentru un dușman, chiar dacă inofensiv, reprezint același lucru, dar ei reprezintă Răul fix, concret, deci, posibilitatea de a lovi. Atât. În istorie există doar învinși și învingători, indiferent dacă e vorba

---

36 Uneori, cuplate, amestecate, aceste două condiții, la un om omnipotent – patron, de ex. - să strivească totul în cale, prin această „combinație-beton”, deși la rădăcina lucrurilor stă materia, jocurile ei, despuat de tot ce e sacru, lux, putere, opulență, strivire.

37 Un șef poate să fie puternic sau slab de fire, urât sau frumos, dar impresionează, în măsura în care reprezintă răul sau dorința de dominare și, chiar, distrugerea părții adverse.

38 Când adevărul – deși nu e decât unul singur – poate fi, și e interpretabil.

de membrii unei grupări totalitare, ajunse la putere sau de un magnat economic³⁹.

Că sacrul, sau puterea celestă a fost investită și cu atribute creatoare sau artistice, asta am spus-o, au fost stabilite de om în folosul propriei persoane - dar, esența pură a sacrificiului, reprezentând puterea efectivă, totală, a pornit de la conștientizarea puterii de strivire a unor entități din Univers și la care s-a adăugat atributul de bun sau rău - sau numai unul, sau anumite proporții ale acestora - plus capacitățile creatoare și artistice, deja menționate.

Dar puterea politică am stabilit-o deja - precum și cea materială, ori cea a luxului, cu implicațiile și felul de a fi abordate. Totul pornește de la plasarea în cele două tabere, de poziție, de interese sau de calitate.

Să le analizăm pe rând:

A. Intrând sub o mașină în mișcare, vei fi zdrobit, chiar dacă nu ai avut nimic dușmănos față de aceasta - care-și vedea de propriul drum.

B. Voi menționa aici, ca ciocnire de interese în domeniul politicii, de pildă, iar la ultimul punct, C, voi menționa că femeia de lux, visându-se, sau, mai mult, chiar, considerându-se perfectă, iarăși pune o linie de separare între ea și lume, după ce, mai înainte are grijă să se considere superioară lumii obscene și vulgare - iarăși un antagonism evident. De aici rezultă clar ostilitatea și dacă nu strivirea păturii opuse, cel mult sfidarea și aroganța, cum am menționat mai sus.⁴⁰

---

39 Puterea se manifestă nu numai prin *facere de rău* ci și prin, sau poate, în primul rând, aroganța și aerele de superioritate față de cei din jur, și cred că aceasta e condiția sine-qua-non de manifestare a puterii care izvorăște din acea *plasare*, pe care a manifestat-o deja, deasupra maselor. Atât doar că puterea politică merge *mai departe* decât în cazul, să zicem. - al unei femei frumoase, luxoase, arogante - își exprimă prin reprimare superioritatea.

40 În concluzie, în cazul tipului de putere economic - patronatul, mai ales, care are puterea politică, plus luxul, celorlalte două, *aroganța și rigiditatea* de care dă dovadă - mort-copt trebuie să i te supui - la apariția sa, se pune întrebarea: aceea inflexibilitate, la intrarea în *contact* a celor două medii, ce reprezintă: sacrul, *coborât* pe pământ, în toată strălucirea sa, metoda de a ajunge *acolo*, conduită pe care patronul o are, deja, sau, pur și simplu, puterea patronală, care strivește deja. Mă tem că aceasta din urmă.

Așadar, Puterea e ceva care poate distruge oricând, care e superior și dacă are și atributele luxului și sacrului se deosebește de latura comună tocmai prin asta. Alcătuirea dintr-o substanță superioară, plasarea undeva deasupra vulgarului și libera posibilitate de a-l zdrobi. Dar este vulgul condamnat să rămână altfel?

Vai, mă tem că da.⁴¹

Dacă în societățile totalitare distincția era clară, nomenclaturiști și pătura de rând - asta după spusele democrației, tocmai prin faptul că există o structuralizare piramidală a puterii și responsabilității, nu se știa exact unde era această delimitare. În capitalism e mult mai brutal. Se face o separare barbară a indivizilor bogați (oameni realizați⁴²) și săraci, se aduc elogiile oamenilor realizați, deci celor cu stare materială, uitându-se că, de multe ori, niște afaceri murdare i-au propulsat la putere⁴³. Și dacă ar fi ajuns cinstiți, nu înseamnă că sunt superiori, (ori merită osanale pe cât pretind să li se aducă.)

Aceasta ca indivizi, ca manifestare a puterii politice nu există nici un stat perfect democrat.

Și veți vedea de ce. În primul rând, limitele între care poate acționa individul și firmele, asociațiile economice, plus cele juridice, sunt foarte largi. Astfel:

---

41 La care, printr-un reflex de auto-sadism și de a vedea lucrurile invers – doar bine, și pentru rău, se „pleacă” și mai mult capul, de către *pătura de jos*. Plus modestia, lipsa de pretenții de la viață.

42 Un eufemism, poate, dar care ascunde o idee criminală, Universul e rece, căci dacă ar acorda aceleași condiții peste tot, nu ar fi atât de mari diferențele între îmbogățiți și oamenii de rând.

43 Mai ales la „spargerea” socialismului, când le-a venit „plească” hale, clădiri, terenuri, utilaje, pe prețuri de nimic, folosite sau vândute mai departe, unei anumite generații, astfel delimitarea – pornindu-se de la ceva inegal, *startul*, e clară. La asta, adăugându-se și fudulia popoarelor barbare și bolnave, s-a și format un standard pentru cei bogați: Mercedes, jeep, piscină, casă cu 2-3 nivele, alocarea cuvântului barosan la persoana sa.

Lipsa de legi - Legea sponsorizării în artă, - Legea reinvestirii profitului, clar, pentru societate - Legea penalizării extravaganțelor	Neaplicarea lor, atâtea câte sunt, atât la persoane fizice, cât și la firme	Dezechilibre crase, de investiții etc.
--	---	---

Societatea capitalistă, neavând o viziune de ansamblu asupra societății, s-ar putea să dirijeze greșit și investițiile din exterior, acumulări de profit, etc. (Particular, vezi cazul Pieții de produse en-gros a municipiului Baia Mare, în detrimentul celei cu bucata, mult mai solicitată; cazul ajutoarelor sociale pentru cei care nu fac nimic, etc.. - fără o analiză lucidă. Pensionari cu pensii grase - căroră, în dauna tineretului - li se permite să lucreze.

Toate astea vor duce la dezechilibre crase – statul joacă un rol pur formal, totul va fi după ureche – statul va apăra doar interesele indivizilor din care-i format el - un exemplu clar, controalele în construcții sunt formale – chiar șefii bugetari – deși n-ar trebui – au firme active, nu pot să se auto-lovească. Cuplat – acest impediment cu cel al dezechilibrelor, iese ceva dezastruos. Firmele au putere nebănuită. Cei cu intenții cinstitute, serioși, nu-s stimulați. Totul e de fațadă, statul nu oprește –deși ar trebui - pasiunile, extravaganțele, porcăriile: astfel că cineva a putut exclama - constata – capitalismul e mai corupt decât comunismul.

Totul și pe fondul obedienței ultra-pasive a maselor.

Doru I. Pop,
Ferneziu, 9 septembrie 2017

Despre Imagini și Simboluri

Vom vedea acum, după ce am dezbătut problema Puterii, a Sacrului, împreună cu influențele pe care le au asupra comportamentului uman, analiză care, schematic, deși nu foarte amănunțit, a fost foarte binevenită, deci completă - să trecem, așadar, la imagini și simboluri, un fel de exercitare indirectă a puterii, a influenței acesteia asupra psihicului uman, dar o influență mare, total hotărâtoare în anumite cazuri. Dincolo de asta imaginile și simbolurile sunt direct ancorate în artă, în strălucirea și deosebirea pe care aceasta o are față de profan, față de mizerie și vulgar.

Sunt o formă concisă a artei ori a puterii, așadar. Introduc aici un capitol aparte asupra Răului, Luxului și Artei, acceptându-le valențele și aspectele deosebite ale acestora, față de Bine sau față de Pozitiv, în general⁴⁴.

Sacrul, lumina, acolo sus, puternic, încremenit, poate crea sau distruge - în multiple ipostaze - și atitudinea față de el, gesturile - ideea e una, grandoarea sa, splendoarea sa - supunere totală.

---

44 Capitol care ar putea explica fundalul sau precede descrierea puterii și a sacrului din capitolul precedent. Dar acolo, ne-am ocupat mai mult de modul de exercitare al lor, decât de aspectul pur fizic.

Pentru un țăran sau muncitor prost, mizer, constructor, tu ești la antipodi. Nimicul, obscenul, răul, dacă nu ești cu puterea – răul din Univers, trebuiești strivit.

Așadar, Despre Imagini și Simboluri. Clasificarea Utopiilor

În primul rând, există lucruri și imaginea lor. Nu voi accepta sau nici măcar comenta afirmația lui Platon, lumea ideilor e desăvârșită, lucrurile nu sunt decât niște copii imperfecte ale acestora. Orice lucru a fost nou, o casă, o întreprindere, chiar și un om tânăr. Au fost desigur, foarte aproape de un model perfect.

Au avut un grad de desăvârșire real, al obiectului real, cât a putut fi atins - aici Platon are dreptate. Treptat, s-au degradat, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de real. Cu lumea ideilor e altfel: ea e imuabilă, fixă, perfectă, nesupusă degradării, desigur. Există însă 3 tipuri de idei - imagini - dacă e să le stabilim core-spondentul cu lumea reală, dacă reprezintă lucruri reale:

- Imagini ale lucrurilor care au fost
- Imagini ale lucrurilor actuale
- Imagini ale lucrurilor care vor veni în existență

În primele cazuri avem de-a face - dacă a rămas o înregistrare - vom vedea de ce natură sunt imaginile - cu imagini fixe, în al treilea caz, imaginația poate amplifica mult și erona, desigur.

Puterea de amplificare a minții le poate da valori nebănuite celor două, mai ales când au conotație directă cu salvarea și plăcerea ființei umane. Astfel, utopia poate fi în trecut sau viitor.

Tipul de imagini poate fi următorul: imaginea foto, clasică, imaginea video, adică reprezentarea în mișcare și imaginea din mintea umană. Fiecare are gradul de abstractizare și simbolizare - a deveni, a se prezenta mai mult decât valoarea ideatică a unui lucru. Aici apar simbolurile.

Nu respectă imaginea standard a obiectului, ca dimensiune și nuanță imagistică, de aceea devin intermediari, mijlocitori

- transmițători de putere ale lucrurilor, ale ființelor inițiale. Simbolurile religioase reprezintă asta. Icoanele, statuetele în mărime naturală sau nu, reprezintă un derivat și un transfer, o încărcare de putere, mai bine-zis, nu o lume a imaginii, a prototipului, sau, după care, în cazul lucrurilor care vor fi - se va constitui în viitor, obiectul, acțiunea, chiar, respective. De aici, prin puterea de divagare a imaginației se poate constitui orice.

Deci, despre imagini și simboluri

Nu aș fi dezbătut aici acest subiect, dacă eu însumi acum⁴⁵ nu aș fi la o răspântie a vieții, unde sunt nevoit să iau măsuri dureroase, dar decisive, asupra conduitei ulterioare, datorită faptului că am fost lovit de puterea care a emanat de la simboluri. Circumstanțele socio-economice au avut aici, rolul decisiv.

În doi ani de zile - ani de căutări - dar și de ajustare a comportamentului în viață - și de acumulări în plan cultural - nu am realizat nimic afectiv, sentimental. De ce? Deoarece ținut prin forța împrejurărilor - departe de ființa iubită, iar aceasta, având ea însăși un comportament evaziv-dualist, de cele mai multe ori a contribuit din plin la aceasta.

Țin să precizez că simboluri pure, perfecte, nu există, oricât de abstract, de concis și de strălucitoare ar fi, reprezintă, totuși, o putere reală de natură să înspăimânte partea adversă⁴⁶.

Dar sacrul reprezintă, poate, singura putere care nu-și găsește corespondent, mai ales că e ireală⁴⁷. O considerăm ca adevărată deoarece, astfel, oamenii care nu-și pun la îndoială crezul - n-ar mai acționa astfel, odată scopul stabilit, existența supra-naturalului.

---

45 Cca 1996.

46 În sens mai larg și chiar generalizat, „infrațiunea” reprezintă *tot ceea ce este în opoziție* cu o anumită lege, fie ea bună sau rea.

47 Dar atât de puternic și concret constituită, (în mintea umană), încât oamenii acționează ca atare, ca și cum acesta ar *exista*. Important e aici comportamentul, după ce oamenii „*au stabilit*” că în ceruri există zei, putere nemărginită, deci.

Dar și această putere - la fel ca cea politică, acționează prin simboluri. Pentru a fi mai intimă, plus contopirea cu atmosfera din ceruri, s-a recurs la imagini și simboluri care, concis, reprezintă, sau, mai mult chiar, sunt încarnarea sau chiar existența zeilor pe pământ⁴⁸.

Toate simbolurile religioase transmit ceea ce au, în original, ființele care se află în spatele lor. Bunătate, înțelepciune, dar și răutate, intoleranță, puterea de răzbunare.

În politică, lucrurile stau cu totul altfel. Imaginile și simbolurile vor transmite numai acele calități care convin conducătorilor, care vor putea influența pozitiv masele, ca puterea de muncă, spiritul de dreptate, tinerețea și aspectul foarte plăcut al chipului, societatea, realizările strict pozitive ale regimului, chiar dacă a fost un eșec⁴⁹ pentru tovarășii de drum, precum și

---

48 E vorba de atribuirea de însușiri - care fac un tot unitar cu originalul. Divagația poate fi *multiplicată* la nesfârșit, deoarece omul se teme, totuși, de original - nu de simbol, veți vedea cum.

E ciudat cum, la o ceremonie creștină ca cinstirea zilei Sfintei Maria, oamenii *scot* statuia acesteia, cu pruncul și o poartă în acea mulțime, care face înconjurul bisericii - [biserica reprezintă, sau chiar este, la scară redusă, Paradisul]. Statuia Preacuratei este, pur și simplu, Maica Domnului. Are loc un *transfer* al Sacralului și al Ființei Fecioarei aici, pe pământ. Este, fără îndoială, un *fapt real*, căci, în acel moment, dacă ar veni Fecioara pe pământ, vie, deoarece a avut loc un *transfer de simboluri* sau o unicitate a acestora, prin reducere, pe moment, e foarte *greu* de spus dacă oamenii s-ar închina direct Fecioarei - astfel încât *statuia a depășit* o simplă reprezentare simbolică, *a devenit* obiectul (sacral) însuși. O poezie, o statuie, o icoană, multiplicată, reprezintă tot atâtea ipostaze ale ființei sau obiectului original (Ne transmit caracteristicile și atmosfera dimprejurul obiectului original. În unele momente, deci, neputându-se închina la toate acestea - care, oricum, sunt copii - ne închinăm la unul singur, celelalte apărând *golite* de conținut. Acel „unul” sigur nu se poate *substitui*, însă, originalului. Și totuși, nu în detrimentul celorlalte copii, ci, pur și simplu, al originalului, o face. Acest lucru e valabil chiar și cu icoana lui D-zeu sau cu trupul pe cruce al lui Hristos. Deși în religie nu ar trebui să se-ntâmpale asta niciodată, deoarece - *copia nu poate depăși originalul*, ca în artă, unde copia *poate fi identică* cu lucrarea după care a fost făcută.

49 E dureroasă amintirea guvernării „țapului” și a „Convenției Democrate” când, burghezia, cu cele două ramuri: istorică și „disidența,” au lovit nemilos societatea, clasele muncitoare. Un dispreț crunt și crud a caracterizat asta. Zeci de unități economice au fost închise. O pătură s-a ridicat de aici, ultrabogată. Totuși, sarcastic, societatea a aflat că epoca a fost: „timpul demolării - timpul „*zidirii*” după o operă literară de-a „țapului”. Pentru ei, da - zidire.

duritatea, fermitatea în acțiuni, pentru dușmani⁵⁰. Aici, pe lângă ancestrala însușire a omului de a se situa într-o lumină pozitivă, chiar față de el însuși, înclinată spre lux, așadar, joacă un rol deosebit și factorul politic.

E necesară această imagine, plecând de la unele realități mai mult sau mai puțin ideale, (frumusețea fizică, capacitatea de muncă). Așadar, o reprezentare științifică a dictatorului.

În ceea ce privește simbolistica socială, deși poate niciodată nu ne-am închinat la portretul unei femei deosebit de frumoase, sau al unei reclame, se ajunge până la urmă, a face parte din cazuistica de existență socială, a reperelor, jaloane - simboluri, prin care ne ducem existența - presărate ici-colo, modele demne de urmat, de cele mai multe ori, fără de care n-am putea exista.

Doru I. Pop. Ferneziu

Cca 1996 - 10 sept 2017

---

50 Sunt *ocolite* și calitățile negative *strict* umane, ca îmbătrânirea, excreția, etc. Normal, puterea și luxul nu le are – fiind situate la antipodi.

Capitalism și socialism.

Despre comportamentul ființei umane.
Despre negativ și pozitiv (ul) comportamental
în natură. Despre lux și sacru

Trei caracteristici majore îmbrățișează societatea de azi,
din nefericire toate negative:

- birocrăția, încrengăturile acesteia de tip totalitar.
- capitalismul primitiv, (barbar și rapace)
- sclavagismul antic

O societate care nu-și poate hrăni și proteja semenii,
trebuie să dispară. Capitalismul barbar nu are nici un crez, nici
o ideologie, nici măcar calități. Măcar profitul făcut în urma
prestării unui serviciu la partener, care ar fi motorul progresu-
lui într-o societate dezinteresată, fără scopuri și drumuri, care, în
mod alert ar trebui să ducă societatea într-acolo.

Toți capitaliștii denigrează socialismul ca fiind o socie-
tate dură, cazonă.

Dincolo de înregimentarea cvasi-totală și de mari greșeli
economice, (cooperativizarea zonelor de deal, slaba retribuire la
fermele socialiste prin norme derizorii, ridicarea de giganți in-

dustriali la sute sute de kilometri de materia primă, etc.) puse „în cârcă” socialismului, dar uită să menționeze că poate exista capitalism de două feluri: barbar și civilizat⁵¹.

E un pericol pentru țările din Est, deoarece chiar și o societate totalitară poate degenera de la un model - standard, darămite un sistem lăsat la voia întâmplării, unde așa - zisa „libertate” poate genera un haos și o diferență enormă între săraci și bogați.

Nu există dorința de a zdrobi mizeria, lipsa de locuințe etc., într-un timp scurt. Într-o țară unde nu există legi (complete) - sau nu se aplică - va exista o corupție enormă, iar oamenii influenți - (politic și economic)- vor încerca să „lupte” doar pentru ei, să agonisească cât mai mult. Stă în firea omului să adune, uneori exagerat, cantitativ și nejustificat, ca utilitate - până când va fi prins. Unde nu există legi, răul, dezechilibrele vor înflori. Dar să ne întoarcem la „virtuțile” capitalismului primitiv. Dincolo de aspectul, estetic” al sistemului, ei nu suflă o vorbă despre schema strâmbă a acestuia.

Adică un act de injustiție invers - oferă servicii bune numai cu câteva prețuri - sau construiesc fără nici un rost clădiri, instituții fictive sau false, inutile. Dacă asta-i condiția, nu avem ce discuta. Un director, un patron, nu poate avea de zeci de ori salariul unui muncitor. Nu le merită. Un patron nu poate lua 90% din beneficiu, pur și simplu⁵².

---

51 Deși, ca societate liberă, are greutăți în a-i se stabili limitele timpului și tipului: avansat sau barbar, totuși, niște *repere* ar fi: controlul și obligativitatea profitului în scopuri *comune* societății, sancționarea promptă a corupției, neangajării cu contracte, sau a pensionarilor, peste o limită a venitului, acordarea doar la limită a ajutoarelor sociale, etc. Pedepsirea drogaților, a bețivilor, a oricărui *găinării*, la fel de prompt. Curățirea *fizică, materială* a societății, a teritoriilor geografice ale unei țări.

52 Pur și simplu, în societățile barbare, se fură cu geanta, vezi cazul unei foste ministre cu fondurile europene, Elena U.

Vorbesc, deja, de „generații de sacrificiu”. De sacrificiu ca țel măreț, (uman), pentru Istorie. Atunci îi întreb: - Cât costă o mie de biserici, sau ce înseamnă dacă fiecare patron și-ar construi o biserică sau o vilă-n plus?⁵³

Dezastrul la spargerea socialismului - a fost enorm.

De aici au început furturile. De-abia generațiile viitoare vor stabili dimensiunea dezastrului.

Cca 1998 - 10 septembrie 2017

Doru I Pop, Ferneziu

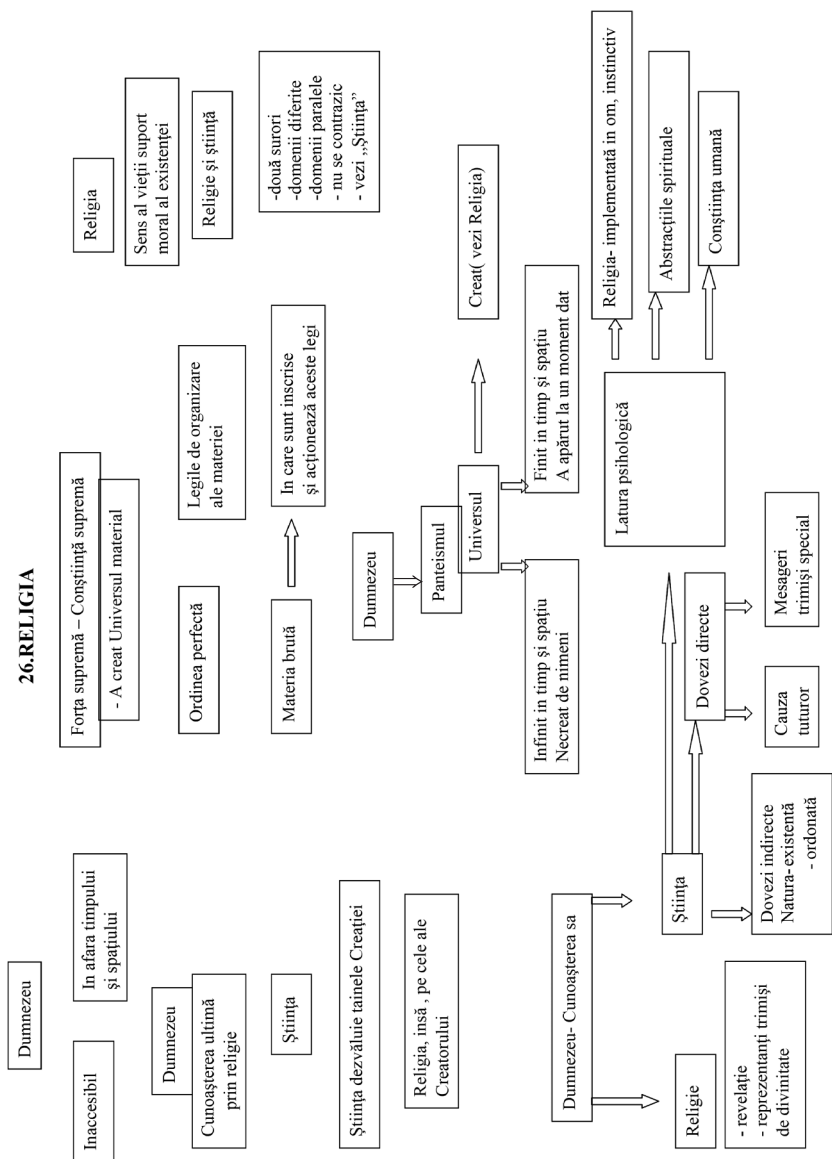
53 Unui patron, [de la Casa Rusu], i-a murit copilul. În dorința de a fi sanctificat – o reflexie, o utopizare inversă, a răului, a epocii, totuși, când acesta a trăit, l-a înmormântat în ea, începând construcția mănăstirii în ianuarie 1998. „S-a legat” - așa cum se exprimă unii porci de țărani modești, să o facă.

Sau, câteva vile de „căciulă”. Atunci cum poate fi echitate, cum se poate uniformiza avutul, așa cum se pronunță și neoliberalismul. În loc de apartamente, vile enorme, inestetice, *reflexe târzii* ale capriciilor refulate, ale ființelor umane ajunse sus. Cum zicea un alt porc, susținător al capitalismului, referitor la stalinism, prin teroare se poate orice. Eu zic: prin prosteală și teroare se poate orice.

Addenda

E greu de stabilit o limită - standard a necesității - și-n funcție de asta, a permisibilității acumulării. Asta ar putea diferi de la epocă la epocă. Totuși, cum am menționat, în România post - comunistă, când trei pături au “spart” socialismul, însușindu-și bunuri enorme, chestii pe care le-am menționat deja - moda fiind, convertind halele și fabricile, terenurile vândute și profiturile din produsele fabricate apoi, eludate de legea controlului, toate - fiind, așadar, următoarea: mașină Mercedes - Benz/Toyota, ultra luxoasă, jeep de teren de mare capacitate, piscină, casă cu cel puțin trei nivele, mai mare și ca dimensiuni, implicit, decât una normală. Vezi acele hardughii dizgrațioase, chiar dacă nu vile, lungi, cu acoperișuri monstruoase, aproape până jos, coloane de beton, în exteriorul teraselor, care nu sprijină nimic. Dacă standardul ar fi de jumătate din aceste bunuri - la cel mult cinci membri - la o acumulare într-o viață - sau o generație, gândiți-vă cât s-a furat în medie în 10 ani, cât au durat aceste acumulări.

26.RELIGIA

Schema de mai sus a fost inspirată din: Ion Ploscaru *Urmele lui Dumnezeu* - Editura Signata, Timișoara, 1994.

Citatele referitoare la elementele schemei de mai sus sunt următoarele:

H Mōdler: *un explorator științific nu poate deveni ateu, căci nimeni ca el n-a putut privi atât de departe în atelierul lui Dumnezeu* (Creația)

A. Einstein: *convingerea mea în prezența unei Forțe raționale - formează ideea mea despre Univers.* (Forța Supremă)

M. Planck: *Nu există nici o contradicție între știință și religie. Religia și știința nu se exclud cum cred unii, ci se completează.* (Religia și știința)

Sir James Jeans: *Teoria științifică modernă ne obligă să ne gândim la creator ca lucrând în afara timpului și spațiului... care sunt parte a Creației sale după cum pictorul se află în afara pânzei sale. (Dumnezeu). Universul pare să fi fost proiectat de un matematician pur.* (ordinea existentă)

Werner von Braun: *Știința și religia sunt surori și nu se contrazic* (Știința și religia)

Lous Le prince Linguet. *În mesajul evanghelic găsești un punct de sprijin, o bucurie, un curaj.* Pierre P Grassé: *Dumnezeu și infinita sa putere dă omului un sens plin de viață...*

Wilder Smith: *Negreșit vedem că toate se conduc după un anumit plan, anumite reguli și legi, care se succed neîncetat și la materie și la ființele vii - legile de organizare ale materiei.*

E. Renan: *Ce e dincolo... Cel ce proclamă existența infinitului... acumulează mai mult supranatural decât există în miracolele tuturor religiilor... Ideea de Dumnezeu este o formă a Infinitului... Vor fi ridicate temple pentru cultul Infinitului, fie că se cheamă Brahma, Allah, Iehova sau Cristos...*

Isaac Newton: Minunata alcătuire a Universului după planul unei ființe atotștiutoare și atotputernice. Cum constă existența lui Dumnezeu? Newton arată cerul înstelat, zicând: Iată, acolo sus⁵⁴. (Paginile 10, 15, 16, 17, 18, 19, 20)

Cca 1998 - 13 septembrie 2017

*Ferneziu,
Doru I. Pop*

---

54 Citatele au fost extrase de la paginile: 10, 15, 16, 17,18, 19,20.

Concluzii – rezumat

Iată-ne la capătul acestui fantastic periplu prin Univers. Am văzut totul - profunde sau nu - ne-au impresionat realitățile inexplicabile - poate mâine devin ireale sau nimic. Le vom mai recapitula încă o dată.

Nu știm ce e acela „Infinit” - mai precis, nu ne putem imagina cum ceva s-ar putea să nu se sfârșească niciodată - și nici faptul că ceva, brusc, s-ar putea să se sfârșească.

Ce-ar fi dincolo? - Ar trebui să fie ceva - o legică și logică ne spune asta - la scara Universului, a fantasticului, poate sunt alte valori, deci posibilități.

Un spațiu curb-alungit, micșorat, nici atât.

Chiar dacă am reuși, am intra în altă mărime. Dacă din 80 cm „scoți” prin alungire sau presare 100cm sau 60, e vorba nu de același spațiu diluat sau comprimat, ci de altul - altă dimensiune.

Putem doar să călătorim în spațiu. În timp, nici atât. Doar cu materia putem jongla - nu până acolo încât s-o extindem sau presăm la nesfârșit - deși, teoretic, da.

Chiar dacă totul e finit - după Big Bang există cel puțin axa numerelor, deci, într-un cadru finit putem număra la nesfârșit.

Sau despre necesitatea acestei explozii - dacă o acceptăm, despre natura Forței de expansiune, etc. Setul de legi, apărut atunci, armonios, îi face pe unii să speculeze despre Dumnezeu.

Dar această Conștiință cine-i? E finită în spațiu, infinită în timp? - Poate să-și distrugă propria creație sau nu? Sau se poate autodistruge?

Este aceasta (de) limitată de ea?

Apoi evoluția materiei⁵⁵, armonia, etc., să aibă o legătură cu această conștiință? - Cine știe?

Apare astfel și corolarul religiei, legat de necesitatea omului de a găsi ceva veșnic, lupta pentru supremație, dăinuire l-a făcut să caute pozitivul, convins fiind de avantaje, plus o doză de egoism, lux și dorința de strivire a semenului, conform dictonului: există lucruri care se văd și care nu se văd, adăugată la asta - care depășea rațiunea, armonia. În această lumină, răul, materia obscenă, suferința își meritau rolul. Dar și o umbră aruncată asupra unui Dumnezeu care a permis astea, dincolo de idealismul strict al credincioșilor. În ceea ce privește sistemele sociale - parcă o forță malefică - cu nedreptățile lor - le-mpinge înainte.

Chiar la romani, Hannibal fiind la porțile Romei, șefii au dat dovadă de o extraordinară stăpânire de sine. Se pare că, astfel, răul nu va fi niciodată eradicat din Univers. Vezi cazul României după '89, mai ales dacă românii - oamenii vor asta, sau la scară de Univers. Una din morțile Universului, oricare ar fie ea - va fi tragică. Prin găuri negre, sau expansiune la nesfârșit, aproape; ori implozii⁵⁶ - sau cicluri nesfârșite, pentru noi va fi tragic.

A crede sau nu în Dumnezeu, e opțiunea fiecăruia. Tot din egoism, frică de nimic, dorință de confort, omul crede. E mai bine să crezi - fără să-ți pui, sau chiar dacă te întrebi de unde provine această Forță Perfectă, deși această soartă nu poate

---

55 Cineva zicea: dacă materia a evoluat ajutată de o Forță supremă, e fantastic; dacă a evoluat *singură* - așa cum este - e și mai fantastic - zicea asta folosind un superlativ forțat (n.m.)

56 În găuri negre va sfârși Universul, în *ambele* cazuri - implozie, la comprimarea materiei la valori colosale, sau expansiune la nesfârșit, apoi, probabil, trece spre altceva. La o extindere eternă, perioada va fi mult mai lungă, cca 1090 ani. În cazul ciclurilor repetate - câteva miliarde. Oricum, dacă ceva va *dăinui*, va fi vorba de alte Universuri, cu alte legi.

fi schimbată. Dincolo de asta, eu mărturisesc: eu, unul cred. A crede in Dumnezeu, Lumină, Iubire e ceva splendid. Dar și mângâietor, moral, căci ar trebui ca faptele strict pozitive să ne ghideze conduita.

Cu speranța c-am făcut o incursiune în lumea care trăim, să o cercetăm, să o vedem prin cunoaștere, ceea ce e logic, dedic această carte omenirii, cu speranța că va fi mai cultă și mai bună - să nu repete, orice sistem politic, greșelile trecutului, să se aplece, cu un gest mai mult decât înainte, asupra Frumosului, Binelui, Iubirii care ar trebui să-l caracterizeze pe om, această minunată îngemănare de substanțe bio- chimice, dotată cu inteligență, în scurta trecere conștientă prin această viață.

Aș fi fericit dacă aș ști că am contribuit cât de puțin la asta și doleanțele mele, în cât de mică măsură, s-au îndeplinit.

Doru I. Pop,
Ferneziu 10 octombrie 2017

BIBLIOGRAFIE

La constituirea acestei lucrări, s-au folosit următoarele cărți. Nu în sensul strict, informativ, de a prelua date, ci ca sursă de inspirație, a denumirilor ideilor despre lux, sacru, infinit, etc.

La asta dezvoltând, pe o anumită schemă de bază - totul, a contribuit mult și propria imaginație, talentul de a multiplica și a aprofunda totul.

Elena Iliescu – Despre Nemurire, 1992

Jean Guitton – Dumnezeu și știința, București, 1992

Leszek Kolakowski –Religia

Henri Bergson - Spirit și materie. Materie și memorie

Lucian Blaga – Trilogia culturii

Rudolf Otto - Sacrul

Ion Iliescu – Revoluție și Reformă, București 1994

Carl Sagan – Creierul lui Borca

Françoise Bonne – Morții ne vorbesc, 1993

Ion Ploscaru – Urmele lui Dumnezeu, Timișoara, 1994

Stephen W. Hawking – Scurtă istorie a Timpului –

Humanitas – București, 1994 12.

Stephen W. Hawking – Visul lui Einstein,

Humanitas – București, 1997

John D. Barrow – Originea Universului, Humanitas, 1994

14. Paul Davies – Ultimele trei minute, Humanitas, 1994.

Cuprins

Prefață	5
1. Despre existența Infinitului - Materie, timp, spațiu	7
2. Andreea.....	14
3. Despre Lux și Sacru	19
4. Ce este sacru?.....	24
5. Despre Utopie și Infinit	36
6. Despre Infinit	44

SERIA A II A

7. Cine este Dumnezeu?.....	51
8. Despre Neant.....	53
9. Despre Originea și începuturile Universului	54
10. Despre Infinit și Dumnezeu	68
11. Despre religie și justiție socială	71
12. Despre începuturile Universului. Dumnezeu și Marea explozie.....	81
13. Despre justiție. Despre raporturile de forțe în natură. Despre organizarea socială.	82
14. Despre Dumnezeu și organizarea socială	85
15. Despre Dumnezeu și justiție socială.....	88
16. Despre răsplata divină. Despre siguranța și scadența acestei plăți	91
Addenda	107
17. Despre Mesia și certitudinea venirii sale	108
18. Despre Dumnezeu și justiția socială.....	114

SERIA A III A

Prefață

18 b. Viața după moarte.

Supraviețuirea spiritului morții fizice.

Spiritul în afara trupului.....129

19. Despre Dumnezeu și Infinit 133

20. Despre Dumnezeu.....138

21. Despre materia din Univers 140

22. Recenzie la Françoise Bonne.

Morții ne vorbesc – 1991.....142

23. Despre Imagini și simboluri Despre putere și sacru.....145

24. Despre Imagini și Simboluri.....151

25. Capitalism și socialism.

Despre comportamentul ființei umane.

Despre negativ și pozitiv (ul) comportamental în natură.

Despre lux și sacru. 156

Addenda 159

Concluzii – rezumat.....163

BIBLIOGRAFIE 166